

Giới thiệu Mẹ Chồng Nàng Dâu

Truyện Mẹ Chồng Nàng Dâu của tác giả Thái Dương Đích Hỏa Diễm là câu chuyện khắc họa về cuộc sống hằng ngày của những nàng dâu trẻ và mẹ chồng.

Nàng dâu trẻ với suy nghĩ hiện đại mẹ chồng già với suy nghĩ cổ điển khi về sống chung với một mái nhà thì điều gì sẽ xảy ra ? Khi họ cứ khur khur suy nghĩ của mình là đúng.

Ai sẽ có thể hóa giải được suy nghĩ của họ mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sáng sớm

Sáng sớm vừa thức dậy, Hân Hân đã bắt đầu bận rộn. Gấp chăn, dọn giường, rửa mặt, rửa dít, mặc quần áo cho con. Vừa giăng co xong thì mẹ chồng bụng bắt thò đầu vào phòng cô: “em bé dậy rồi ư?”

Hân Hân gật đầu, nặn ra một nụ cười: “vâng.”

Mẹ chồng nghe xong thì vui vẻ đi vào, đặt mông ngồi lên giường, giờ bát cháo mình đang ăn dở trước mặt đứa trẻ, bắt đầu đùa bé: “Cháu dậy nào, ăn com nào ăn com nào?” Đứa trẻ hơn ba tháng tò mò khua tay coi như trả lời bà. Bà lão càng vui vẻ hơn, để bát cháo gần đứa trẻ hơn, ra vẻ thực sự muốn dứt cho bé. Hân Hân biết bà sẽ không dứt, em bé giờ còn đang bú sữa, cần bản không ăn cháo được. Nhưng cô vẫn ngắt lời mẹ chồng: “Mẹ, mẹ ăn nhanh lên, mẹ ăn xong thì tráng trứng gà với hành băm cho con với ạ.”

Mẹ chồng “à” một tiếng thoải mái, nét mặt lại hiện rõ vẻ không tình nguyện, đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại.

Hân Hân biết bà muốn chơi thêm với em bé, nhưng việc gì cứ phải chọn vào lúc này, com nước xong không được sao? Mẹ chồng thích đồ ăn nóng, cho nên tuy đã được ăn bớt một ít rồi nhưng cháo trong bát vẫn bốc hơi nghi ngút. Cầm bát gần trẻ con như thế, thật ra rất nguy hiểm. Con trai hiện tại có khả năng hoạt động rất mạnh, vô cùng hiếu động, ngộ nhờ thoáng cái lật úp bát, bông con thì sao bây giờ? Bà già này, đã nói bao nhiêu lần, mà bà vẫn cứ không nghe.

Hân Hân vừa âm thầm trút nỗi bất mãn với mẹ chồng, vừa luôn tay luôn chân bận bịu, cô gấp mấy cái chăn thành hình sợi, đắp thành vòng hình quả trứng, để con mình ở giữa. Trong nhà không có hệ thống sưởi ấm, vào mùa đông có lúc nhiệt độ trong nhà không đạt đến 160C, sợ con rét cứng, ông xã Mộc Nam lắp một máy sưởi điện trong phòng. Cho nên phòng của Hân Hân ấm hơn các phòng khác mấy độ. Buổi tối đóng cửa thì không sao, sáng sớm vừa mở cửa ra, không khí hai bên lưu thông thì luôn có gió lạnh ủa vào. Căn phòng quá nhỏ, cánh cửa thì đối thẳng giường, để không khiến con bị gió lạnh thổi, Hân Hân luôn chồng chăn cao lên để cản giúp con. Hơn nữa, bây giờ con càng lúc càng lớn rồi, không biết lúc nào sẽ học cách trở mình, quây chăn cao xung quanh sẽ không sợ bé trở mình mà ngã xuống giường.

Mẹ chồng cũng biết suy nghĩ của Hân hân, nhưng chẳng biết sao cứ nhìn thấy vòng chăn này thì lại không vừa mắt, lúc ngắm cháu, muốn đến gần bé đều không tiện, cứ như muốn tách bà và cháu nội ra ý. Trước khi ra ngoài thấy Hân Hân lại gấp chăn như thế, trong lòng lại thấy chán ngán khó tả. Hân Hân không nhìn thấy biểu cảm của bà nhưng cũng đoán được. Mặc kệ, con trẻ là nhất, các cái khác đều dẹp ra sau.

Chờ cô gấp chăn xong, mẹ chồng đã vào bếp tráng trứng rồi.

“Hôm nay nhanh nhẹn thật đấy.” Hân Hân âm thầm kinh ngạc trong lòng, theo thường lệ là mẹ chồng ăn sáng trước, sau đó trông em bé để đổi cho Hân Hân ăn. Bình thường chưa đợi cho Hân Hân đổi đến bụng biểu tình thì mẹ chồng chưa ăn sáng xong. Nhưng hôm nay ... Hân Hân ngẩng đầu nhìn đồng hồ, rốt cuộc hiểu ra rồi. Hôm nay dậy muộn so với bình thường hơn nửa tiếng, đêm qua thẳng nhóc ầm ĩ nửa đêm, cho nên sáng nay hai mẹ con đều dậy muộn, phải săn sóc cho Mộc Nam đi làm nên ăn sáng đúng giờ, do vậy khi Hân Hân hết bận thì mẹ chồng cũng ăn sáng xong rồi.

Nhớ tới tình hình tới qua, Hân Hân không khỏi thở dài một hơi, buổi tối chăm trẻ mệt thật đấy. Lúc chưa sinh con, Mộc Nam thường khoe khoang với Hân Hân, mẹ chồng đã từng chăm sáu đứa từ lớn đến nhỏ, chị dâu cả vừa vụng vừa ngốc, ngủ say như chết, mẹ chồng sợ chị ấy mới làm mẹ sẽ nghiêng người áp vào con, nên mẹ chồng ngủ với hai mẹ con cho đến khi đứa bé được nửa tuổi. Chị dâu thứ hai ít sữa, tháng ở cữ tuy anh hai với chị dâu tự mình chăm con vào buổi tối, nhưng hết cữ đứa trẻ không ngủ với chị dâu nữa mà đều do mình mẹ chồng ôm ngủ. Lúc đó Hân Hân nghe xong còn rất ao ước, nghĩ rằng chờ có con, chỉ cần đón mẹ chồng tới, bản thân mình có thể làm một người mẹ nhân nhả rồi, thế nhưng ... Hân Hân cười khổ, thế nhưng sự thật là, Hân Hân bị ngược đãi, phải mổ đẻ sớm, ở bệnh viện mẹ chồng chỉ mới ở bên hai tối đã bắt đầu rên rỉ, không chịu nổi nữa. Lúc đó may mà mẹ đẻ của Hân Hân còn đến giúp một đêm, nếu không ngay cả hai tối này mẹ chồng dường như cũng không chịu nổi. Mẹ Hân Hân lại không nhìn được, vội vàng mời cô hộ sinh tới, lúc này mới ứng phó được tháng cữ. Cũng phải, mẹ chồng đã sáu mươi rồi, dù sao khi chăm hai đứa bé kia, bà mới năm mươi tuổi, người già, thực sự là một năm lại một năm. Ai bảo Mộc Nam là con út, lại kết hôn muộn, rồi có con muộn thế chứ. Nhớ tới cái này, Hân Hân lại cười rộ lên, đích xác, trong mắt cha mẹ chồng, Mộc Nam hai bảy tuổi kết hôn, ba mươi tuổi mới có con chính là đã rất muộn rất muộn rồi, hồi kết hôn hơn một năm mà chưa có con, thậm chí bọn họ còn từng uyên chuyển ám chỉ hai vợ chồng mau đi khám bác sĩ. Ai, các ông bà già ấy à, lúc nào mới sửa đổi cái quan niệm cổ hủ này đây? Đã là thời đại nào rồi!

Hân Hân ở trong phòng một lát mà không thấy mẹ chồng đến đòi cho mình, bụng thì đau âm ỉ, cô biết mình sắp đi vệ sinh rồi. Làm sao bây giờ, đành phải mặt dày đi nhờ bố chồng giúp đỡ. Ở quê của Mộc Nam, đàn ông không làm việc nhà gì hết. Tuy Mộc Nam không tuân thủ tập quán cổ lỗ sĩ này nhưng bố chồng cả đời đã như thế, cho nên không đến lúc cực bất đắc dĩ, Hân Hân cũng không muốn mở miệng nhờ bố chồng. Thế nhưng, hôm nay cô thực sự không chờ được nữa. Vì thế, ra khỏi phòng muốn đi gọi bố chồng đến trông cháu một lát nhưng dạo một vòng cũng không nhìn thấy bố chồng, về sau phát hiện ông đang vội vàng giúp đỡ mẹ chồng trong bếp đấy. Hân Hân chỉ phải cảm thán mấy ngày nay bố chồng thay đổi nhiều thật. Nhưng thấy hai ông bà đều bận bịu thế, hơn nữa còn thường tâm sự vài câu, Hân Hân thực sự ngại qua đó quá rầy, có điều bụng lại đau dữ hơn rồi, dù sao đứa trẻ cũng không ớn ào, cô cứ đi vệ sinh đã. Vừa đóng cửa phòng vệ sinh thì nghe thấy bố chồng đang đùa cháu, thật ra ông già đã chờ từ sớm rồi nhưng lại ngại đi vào, dù sao đó là phòng của con dâu. Nên dù người ở trong bếp, tai vẫn nghe động tĩnh trong này. Hân Hân vừa đi, ông đã vội vã vào xem cháu nội.

Người ông nội này, thật sự rất yêu thương cháu trai. Hân Hân thường cảm thấy tình thương của ông nội dành cho cháu trai này có đôi khi còn hơn cả của bà nội. Trong thời gian ở cử, cô hộ sinh xét thấy nhiệt độ trong và ngoài phòng chênh lệch, vẫn không dám ôm đứa trẻ ra ngoài, bố chồng lại ngại suốt ngày chạy đến phòng con dâu, nên ngày nào cũng đứng ngoài cửa, cứ như nghe thấy tiếng thằng nhóc thôi cũng thấy vui. Hoặc là, nhân lúc Hân Hân đi vệ sinh thì chuồn vào xem cháu. Hôm nay, bố chồng đã nhớ cháu từ sớm, cho nên Hân Hân vừa đi khỏi thì ông vào luôn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Về ngôi xóm bồn cầu

Hân Hân yên tâm ngồi xổm trên bồn cầu, trời ạ, loanh quanh với con cái từ sáng sớm tinh mơ đến giờ, rốt cuộc có thể bắt đầu làm chuyện của mình rồi. Từ sinh con đến nay đã hơn ba tháng, cuộc sống Hân Hân đã thay đổi nghiêng trời lệch đất. Cô chưa từng được ngủ thoải mái đến trời sáng choang như trước, cũng không còn thời gian chiu chu bẻ ngoài cho bản thân mình, ngay cả ăn cơm cũng phải chờ lúc con không quấy, thậm chí ngay cả đi vệ sinh cũng không thể muốn đi thì đi. Giấc ngủ, trở thành nhu cầu trên hết trong phần lớn thời gian của Hân Hân. Ông xã Mộc Nam làm việc theo ca, sợ nhất là buổi tối không ngủ ngon. Hân Hân đau lòng anh nên vẫn khăng khăng tự mình chăm con vào đêm. Bình thường buổi tối em bé cứ ngủ khoảng hai tiếng thì tỉnh một lần, tỉnh sẽ bú sữa, đổi tã. Mẹ chồng không cho dùng bím, Hân Hân cũng đồng ý. Tuy rằng rất nhiều người đều dùng, quảng cáo cũng hứa hẹn bím an toàn thoải mái, nhưng dù sao bên ngoài cũng bọc một lớp nilon kín gió, trẻ con dùng kháng định không thoải mái như tã, cho nên Hân Hân thà rằng vất vả tí, đêm đêm thức dậy thay tã cho con. Như thế một chết người, nếu gặp phải lúc trẻ con quấy dữ dội thì Hân Hân hầu như thức trắng cả đêm.

Cũng may chỗ Hân Hân làm quản lý không nghiêm, có thể kéo dài tới khi em bé được sáu tháng rồi mới đi làm, cho nên tuy hiện tại ban đêm mệt tí, ít nhất ban ngày Hân Hân còn có thể ngủ một lúc. Nhưng mà giấc ngủ này lại có tính đàn hồi khá lớn rồi. Bởi vì phải chăm sóc em bé, mẹ chồng đề xuất “bé ngủ, mình cũng ngủ.” Nhưng người không phải máy móc, mở chốt là có thể vào trạng thái. Khi em bé tỉnh thì Hân Hân khá nhạy cảm, cô gần như có thể lập tức giật mình tỉnh khỏi giấc ngủ mơ màng, tuy rằng rất nhiều lúc đây là một quá trình rất đau khổ. Nhưng sau khi con ngủ, Hân Hân lại không thể ngủ ngay được. Nhìn Hân Hân mất sùng như gấu trúc, Mộc Nam đưa ra phương án giải quyết là: khi Hân Hân thực sự quá buồn ngủ thì để mẹ chồng trông cháu giúp, cô có thể ngủ thêm một lát. Ngày đầu tiên, Hân Hân ngủ một tiếng, mọi người đều vui; ngày thứ hai, không biết thế nào Hân Hân lại ngủ được hai tiếng, mẹ chồng đã không vui lắm rồi; ngày thứ ba, sau khi Hân Hân ngủ được nửa tiếng, mẹ chồng để em bé bên cạnh cô, còn mình thì ra ngoài làm việc nhà. Chỉ chốc lát sau, đứa bé bắt đầu khóc quấy, mẹ chồng ở bên ngoài nói to: “chờ tí, bà nội làm xong cái này rồi đến ôm cháu đây.” Năm phút sau, mẹ chồng bận xong việc rồi vào thì em bé đã ở trong lòng Hân Hân rồi, mà Hân Hân tất nhiên cũng tỉnh. Mẹ chồng cười tủm tỉm nói: “Ồ, con dậy rồi à. Mẹ vào ôm cháu đây còn gì.” Hân Hân nhìn mẹ chồng mà cảm nín, biết rằng về sau thời gian ngủ bù hàng ngày không được quá nửa tiếng rồi.

Mẹ chồng rất thỏa mãn với kết quả này. Bà cảm thấy Hân Hân làm mẹ, nếu cô ở nhà không cần đi làm, cũng rất ít làm việc nhà khác, chỉ giặt quần áo của mình, có lúc giặt quần áo và tã cho con, như thế cô phải tự mình chăm con nhiều hơn mới phải. Trước kia ở nông thôn, bản thân mình còn một mình nuôi bốn đứa, còn phải ra đồng làm việc, so ra Hân Hân đã hạnh phúc hơn bao nhiêu. Tuy Hân Hân cảm thấy đã mệt chết đi rồi, nhưng mẹ chồng nhận định đó là do Hân Hân khuyết thiếu rèn luyện, mà hiện tại chính là cơ hội tốt để rèn luyện cô.

Chung quy lại một câu, thời gian bố mẹ chồng trông cháu giúp chỉ hữu hạn thôi, trong thời gian ông bà trông cháu, Hân Hân phải rửa mặt, đi vệ sinh, ăn cơm, chờ tất cả xong xuôi đến khi muốn nghỉ ngơi một lúc thì mẹ chồng đã chờ muốn làm việc nhà khác rồi, vì thế: “Cháu ngoại, đi tìm mẹ cháu đi.” Lại kéo Hân Hân tới bên giường rồi. Cho nên mỗi ngày Hân Hân xử lý việc của mình luôn phải tốc độ, nhất là sáng sớm. Mà chuyện đầu tiên, nhất định phải ngôi xóm bồn cầu.

Hân Hân có thói quen làm việc và nghỉ ngơi rất tốt. Nhưng từ khi sinh con, tất cả đều bị xáo trộn. Thời gian trước kia là: sáu giờ hàng ngày Hân Hân dậy, đi vệ sinh, rửa mặt, uống nước, bảy giờ mười ăn sáng, bảy giờ ba mươi lăm thu dọn đi làm. Sau khi có con, tháng đầu tiên vì đã thuê cô hộ sinh, thói quen vẫn duy trì rất tốt. Tháng thứ hai đổi thành mẹ chồng ra trận, tình huống đã khác rồi. Hàng ngày thức dậy, Hân Hân không thể làm gì, chỉ có thể trông con, chờ mẹ chồng đi vệ sinh, rửa mặt, ăn cơm xong hết, thậm chí đôi khi còn chờ mẹ chồng rửa bát xong mới có thể đến thay ca cho mình làm việc riêng. Hân Hân da mặt mỏng, luôn ngượng nói, cô cảm thấy dù sao mẹ chồng là người già, chẳng thể yêu cầu mẹ chồng đừng ăn cơm vội, để mình ăn trước được. Nhưng đôi khi mẹ chồng cơm nước xong thì bưng bát vào bếp luôn, chờ Hân Hân nghe thấy tiếng thì mẹ chồng đã bắt đầu rửa bát. Hân Hân có lòng gọi bà đừng rửa vội, để mình ăn cơm đã, nhưng gọi cách phòng khách, mẹ chồng thường không nghe thấy, gọi to hơn thì cứ như là câu kinh, quan hệ mẹ chồng nàng dâu vốn xuất hiện không ít mâu thuẫn sau khi có con, Hân Hân rất không muốn tạo xích mích vì những việc nhỏ này, cho nên chỉ đành khuyên mình nhẫn nhịn. Vài ngày đầu tiên còn cảm thấy đói đến bụng kêu òng ọc, về sau thì cũng quen dần.

Dù thay ca, cũng không thể ăn sáng ngay được. Mẹ chồng quen tiết kiệm rồi, cho nên bữa sáng của Hân Hân chỉ có một bánh bao, một bát cháo gạo kê, một dùm rau xanh. Hơn nữa chờ đến lúc Hân Hân ra ăn, tám chín phần mười đều đã lạnh ngắt. Cho nên Hân Hân chỉ đành phải tự mình hâm nóng. Bữa ăn như thế hiển nhiên quá nhẹ đối với Hân Hân đang cho con bú. Do vậy Hân Hân thường đòi hỏi bà cụ cho mình thêm thức ăn, ví dụ như thêm chút trứng tráng hành các loại. Tuy mẹ chồng chẳng bao giờ nói gì về cái này, nhưng trong lòng lại không cho là đúng. Bởi vì Hân Hân sinh mổ, sữa cũng không nhiều, chỉ đủ nửa sức ăn của đứa bé, nửa kia phải bù bằng sữa bột. Trong thời gian ở cữ, mẹ chồng từng mưu cầu thức sữa cho Hân Hân, khi đó làm cơm cho Hân Hân là việc của cô hộ sinh, mẹ chồng cũng không ngại phiền, ngày ngày trông giữ bên cạnh, cố gắng cho thêm thịt trứng các loại. Nhưng qua một tháng không thấy chuyển biến tốt. Mẹ chồng lại thương thả rồi. Nhất là về sau khi bản thân mẹ chồng cho em bé uống sữa bột mấy lần thì phát hiện đây thật sự là một niềm hưởng thụ: ôm em bé trong lòng mình, nhìn bé tu bình sữa trong tay mình, cứ như ngay cả chuyện cho trẻ con bú sữa này mình cũng có thể ôm đồm rồi. Bà cảm thấy địa vị của bản thân mình như đã vượt qua được người làm mẹ là Hân Hân, trở thành người thân thiết nhất với em bé, cảm giác này vô cùng tuyệt vời. Ngay cả cái tên bình sữa (*) này dường như cũng đặt riêng cho mình, tương tự như bà nội (*) trong tiếng quê hương. Điều này khiến mẹ chồng cảm thấy thậm chí không cần sữa của Hân Hân, chỉ cần sữa bột cũng đã tốt rồi.

[(*) bình sữa /nǎipíng/ đọc tương tự bà nội /nǎinai/]

Hân Hân có cảm giác này, tuy rằng Mộc Nam luôn ba phải nói rằng cô miễn cảm, nhưng thật ra Mộc Nam cũng cảm thấy được sự thay đổi này ở mẹ mình, mẹ chồng ngày nào cũng thích cho em bé uống sữa bột hết mức, hoàn toàn không để ý chuyện Hân Hân còn có sữa. Mà bữa sáng của Hân Hân, cũng dần dần ít đi theo sự tăng vọt nhiệt tình đối với sữa bột của mẹ chồng.

Nhưng nói thật ra, bữa sáng vẫn là bữa mà Hân Hân ăn thoải mái nhất. Bởi vì buổi sáng em bé thích chơi đùa với người nhất, cho nên mẹ chồng sẽ canh giữ bên giường, cơ bản có thể kiên trì đến khi Hân Hân ăn sáng xong mới đứng dậy. Đến buổi trưa và tối thì mẹ chồng sẽ không có tinh thần tốt như buổi sáng, em bé cũng thường thường không dễ dỗ nữa, bé vừa nháo thì Hân Hân cũng dừng hòng yên ổn ăn xong bữa cơm. Cô sẽ vội vàng vàng và hai miếng cơm rồi đứng dậy, buông bát một mạch đến khi dỗ được con, chờ dỗ được con rồi thì cơm đã lạnh ngắt. Phiền lòng nhất là cơm trưa mẹ chồng làm vĩnh viễn là mì sợi, đến khi Hân Hân quay lại ăn thì dù có hâm nóng cũng khó nuốt trôi. Trong tình cảnh như thế, thói quen làm việc và nghỉ ngơi cũ của Hân Hân đã biến mất, ngay cả thói quen ngồi xỏm bôn cầu thăm căn cô để này đến giờ cũng sắp hỗn loạn rồi. Thường thường là lúc Hân Hân có thời gian đi ngồi xỏm thì đã không buồn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Điều buồn phiền của mẹ chồng

Khi trông trẻ vào sáng sớm mỗi ngày là thời gian mẹ chồng vui vẻ nhất. Lúc này cháu nội ngoan nhất cũng linh hoạt nhất, không cần bà đùa giỡn mà bản thân mình đã a i với bà, thích chết đi được. Nhưng hôm nay mẹ chồng không vui lắm. Gần đây con dâu luôn không ăn món ăn đã làm ra, lại một mình gọi món ăn khác. Vốn hỏi nó câu “muốn ăn gì, mẹ làm cho con” thì khách sáo thôi, thế mà con dâu lại không khách sáo thật. Tôn trọng nó một tý là nó được nước lấn tới rồi.

Mẹ chồng ngồi trong phòng trông trẻ, trong lòng thì lại nghĩ chuyện Hân Hân làm thêm thức ăn, thậm chí mũi còn tràn ngập mùi trứng gà tráng hành, thực sự là càng nghĩ càng không thoải mái. Nói thật ra, bà không bằng lòng nấu riêng cho Hân Hân, người đã không có sữa lắm, lại còn phiền phức như thế, thật chẳng hiểu chuyện gì cả. Hơn nữa đáng ghét nhất là, Hân Hân lại kén ăn kinh khủng. Ngày xưa khi nấu cơm ở cữ cho hai chị dâu của Mộc Nam, bà làm gì hai đứa đều ăn ngẫu nhiên. Cũng phải, đồ đều do mẹ chồng chi, không ăn thì phí. Còn ở chỗ Hân Hân thì đều do Hân Hân chi tiền, nhưng đồ ăn làm ra lại toàn thứ cô không thích ăn. Bà già cứ phải gọi là khó chịu, còn chẳng tốt bằng lúc bản thân mình chi tiền chu cấp cho con dâu ăn, ít nhất trong lòng còn thoải mái.

Thật ra, mẹ chồng không thoải mái không phải ngày một ngày hai rồi, trong mấy tháng đến nhà con trai này, bà vẫn đắm chìm trong buồn phiền. Nhưng mà, điều buồn phiền này không hoàn toàn do không hài lòng, nói thật ra, bà có hai cảm giác hoàn toàn tương phản nhưng lại mãnh liệt như nhau đối với cuộc sống hiện nay: vô cùng hưởng thụ và vô cùng chán ghét.

Hưởng thụ nhiều phương diện, đầu tiên là Hân Hân sinh cho bà một cháu trai to béo. Trước kia khi Hân Hân đi khám thai về, bà từng bảo con trai đi hỏi xem là trai hay gái, Hân Hân trả lời rằng bệnh viện người ta có quy định không thể nói. Mẹ chồng nói cho đám bà già cùng đi bộ nghe, lúc đó thím Lý hàng xóm chắc nịch rằng: “chắc chắn con dâu chị kiểm tra ra là con gái, không dám nói với chị!”

Lúc đó tuy mẹ chồng không tiếp lời nhưng trong lòng cũng đồng ý với nhận định này. Ai biết ông trời có mắt, đứa trẻ sinh ra là một thằng nhóc to béo, bà lão vui mừng đến không khép miệng được, lập tức cảm thấy sống lưng thẳng tắp hẳn lên. Chấm cháu trai đương nhiên là một loại hưởng thụ rồi, nhất là lúc đối mặt với đám bà già nuôi toàn cháu gái.

Còn một loại hưởng thụ nữa mà mẹ chồng chưa bao giờ nói rõ với người khác. Ở trong thôn, ông già nhà ai mà làm việc nhà thì sẽ bị mọi người khinh thường, cho nên bà cố gắng hết sức ôm đồm toàn bộ việc nhà, hơn nữa nhà nào cũng thế, bà cũng cảm thấy không có gì đáng trách. Rồi khỏi hoàn cảnh nông thôn, địa vị của đàn ông và đàn bà trong thành phố hình như hoàn toàn điên đảo rồi, con trai đối với con dâu mình thì khỏi phải nói, ngay cả người ngoài cũng như thế.

Ban đầu, mẹ chồng không cho là đúng, nhà ai trong thôn làm thế mà không khiến người ta chê cười mới là lạ. Nhưng dần dần, bà phát hiện người thành phố không hề nghĩ thế, loại người quản mọi chuyện của ông già như thím Lý, trái lại là đối tượng ước ao của đông đảo các bà, không chỉ đặc ý vênh vào trước mặt mọi người, còn nghiêm nhiên đứng đầu đám bà già. Đương nhiên, phạm vi thế lực của thím Lý không chỉ giới hạn ở ông lão, con trai con dâu

cũng đều là đối tượng để bà quản lý. Tuy mẹ chồng thuận đủ điều theo ông già, nhưng vẫn quản lý con cái ra trò, hơn nữa làm con dâu lâu năm trở thành mẹ chồng, bà cũng không nương tay với con dâu. Cho nên sau khi nghe xong sự tích quang vinh “dùng cảm đầu con dâu” ở quê nhà của bà, thím Lý lập tức đập tắt ý nghĩ không cho là đúng đối với “nông phụ xóm núi” này, bắt đầu coi trọng bà. Còn thường truyền dạy cho bà vài bí quyết hàng phục ông già. Nhờ tấm gương mẫu mực là thím Lý, mẹ chồng bắt đầu cảm thấy thực sự đã sống uống phí cả nửa đời trước rồi, dựa vào cái gì mà bản thân mình suốt ngày làm trâu làm ngựa phục vụ đàn ông? Trái lại, phải là ông già tốt với mình, đó là chuyện hiển nhiên. Trong sự chỉ bảo của đông đảo chị em già, mẹ chồng bắt đầu “dạy dỗ” bố chồng. Qua mấy tháng, thành tựu rõ rệt. Ông già đã bao nhiêu năm không làm việc nhà, rốt cuộc bắt đầu làm việc giúp bà, còn nhập gia tùy tục săn sóc bà rất nhiều. Mà sau khi bà nhiều lần đấm lưng bóp chân kể khổ với ông rằng mình rất vất vả, con dâu khó phục vụ, thì để an ủi bà, ông già còn bắt đầu bung nước để bà rửa mặt rửa chân. Nếu là trước đây thì bà chắc chắn sẽ vừa mừng vừa lo, nhưng ngẫm lại những đạo lý mà thím Lý nói, lại nhìn Hân Hân thân nhiên để con trai phục vụ, bà cũng bắt đầu cảm thấy bản thân mình hưởng thụ những điều này là theo lý phải thế.

Trong thành phố vốn ít việc hơn nông thôn, làm cơm không cần nhóm lửa, bật ga là được, đồ ăn cũng không cần mình trông, ra chợ mua là xong, giặt tã không cần giặt tay, để máy giặt quay quay là được.... Hơn nữa có sự giúp đỡ của ông già, mấy ngày ở thành phố là thời gian mẹ chồng sống nhẹ nhàng nhất, thích ý nhất từ khi chào đời tới nay, sao bà có thể không hưởng thụ được chứ!

Nhưng lúc nào bà cũng cảm thấy có một điều vô cùng không hoàn mỹ, hoặc là nói một sự chán ghét không thể vứt bỏ, mà sự chán ghét này không nói cũng hiểu là đến từ Hân Hân. Hân Hân thực sự quá khó phục vụ rồi. Xào một món ăn, lúc thì kêu nhạt, lúc thì kêu mặn, lúc thì nói nhiều dầu, lúc thì ngại ít mỡ. Rõ ràng xào theo như cô làm mẫu, có khác tí nào đâu, thế mà cứ khẳng khẳng nói không đúng vị. Chẳng để bữa ăn cho thoải mái, thật tức chết người không đền mạng. Mà còn cứ ở bên chỉ tay năm ngón, cái gì mà sống chín không được để gần, dao thái thịt sống không được thái thịt chín này; Các loại bàn chải không thể dùng lẫn nhau, bàn chải cọ rửa bồn rửa tay không thể chải chậu hòa mỳ này; sau khi đại tiện tiểu tiện phải rửa tay này; không thể khạc đờm bữa bãi này... cái mồm cứ cả ngày í ới, điếc hết cả tai.

Nói ngay chuyện làm rau trộn này đi. Ngày đó, mẹ chồng chỉ huy bố chồng làm sạch cá hổ, lúc đó bố chồng dùng một cái chậu nhỏ bằng inox, cái chậu này bình thường mẹ chồng dùng để hòa mỳ. Sau khi làm cá xong, mẹ chồng tiện tay rửa qua rồi bắt đầu dùng chậu để trộn rau trộn. Mỳ sợi, đậu đũa, thêm lạc mới bóc, rồi thêm xì dầu, dấm, tỏi giã nhỏ, cứ phải gọi là tươi ngon! Mẹ chồng còn đặc biệt cho thêm dầu vừng, vô cùng vui vẻ bung lên bàn ăn. Ai biết Hân Hân nếm một miếng, lập tức nói có mùi tanh, mẹ chồng cứng cổ nói đã rửa sạch chậu, cô mới ngậm miệng. Đến tối, Hân Hân đau bụng, cứ khẳng khẳng do rau trộn không sạch sẽ. Mẹ chồng tức giận, tất cả mọi người đều ăn, vì sao chỉ có một mình cô khó chịu? Tám phần mười là do chính cô nhiễm lạnh mới bị tiêu chảy, lại đổ trách nhiệm lên đầu mẹ chồng, quả thật không thể nói lý.

Rồi nói đến chuyện nấu cháo. Cháo gạo kê nguyên chất ăn ngon như thế, lại cứ muốn cho thêm cái này lại thêm cái kia, nào là táo nào là hoa quả khô, cho một phát tám, chín loại, khiến cho nồi cháo đang yên đang lành rồi tung lên, ngọt không ra ngọt, mặn chẳng ra mặn, chẳng có vị gì cả, khó ăn chết đi được. Bảo cô thay đổi tí thì cái miệng cứ bừ ra không vui. Nồi cháo ngô ăn ngon thế mà cô lại cứ nói gì mà không có dinh dưỡng, không ăn! Còn không tự đi nói, lại xúi giục con trai nói, khiến con trai oán giận bữa này của mình. Khó trách mấy bà thím Lý đều nói ở thành phố con dâu có văn hóa càng âm thì càng khó đấy! Đúng là không hề giả.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Giặt tã

Hân Hân chẳng hề hay biết những buồn phiền của mẹ chồng này, cô đang vô cùng nghiêm túc ngồi xỏ mớ quần áo. Chờ cô thoải mái ra khỏi phòng vệ sinh, bố chồng đã chờ ở bên ngoài một lúc rồi. Căn phòng quá nhỏ, chỉ có thể giặt tã cho trẻ trong phòng vệ sinh. Hân Hân chiếm dụng thì bố chồng phải chờ. Đối với việc bố chồng giặt tã mà không phải mẹ chồng, lúc đầu Hân Hân không để ý lắm. Ông thương bà, đây là chuyện tốt thôi, đó cũng là một tấm gương tốt cho Mộc Nam. Cô chỉ cảm thấy hơi bất ngờ rằng, trong lời tự thuật của Mộc Nam ngày xưa, bố mẹ chồng ở nông thôn hiển nhiên có quan hệ vợ chồng theo xã hội phong kiến điển hình, bố chồng thuộc kiểu lọ dàu đồ cũng không dựng lên, mẹ chồng ôm đồm hết việc nhà. Lúc bố mẹ chồng mới tới cũng đích thật là thế. Nhưng gần đây, tình hình đã thay đổi 180 độ. Bố chồng không chỉ tiếp nhận công việc giặt tã, ngay cả làm cơm cũng bắt đầu tham dự. Điều khiến Hân Hân mở rộng tầm mắt là, bố chồng còn bung nước rửa chân cho mẹ chồng, hơn nữa không phải thỉnh thoảng một lần, mà là hàng ngày! Ngay cả Hân Hân cũng không được Mộc Nam chiều chuộng đến mức thế. Cô đã từng tò mò mà lên hỏi Mộc Nam xem thế nào, Mộc Nam trả lời tạm tạm, nói rằng bố chồng cảm thấy mẹ chồng khi còn trẻ đã quá khổ, đến già phải bồi thường cho bà.

Nhìn bố chồng tới giặt tã, Hân Hân không khỏi lên buồn chuyện trong lòng, mới xoay người vào bếp múc cháo. Mở vung ra, lại là cháo gạo kê nhạt nhẽo, Hân Hân không khỏi thở dài một hơi.

Hân Hân và Mộc Nam đều đi làm hành chính, có đặc thù thân thể của người làm hành chính - dạ dày không tốt. Để bảo dưỡng dạ dày, sau khi kết hôn, mẹ Hân Hân đặc biệt tìm mua cho hai vợ chồng son một nồi áp suất điện, từ nay về sau hàng ngày Hân Hân và Mộc Nam chỉ cần cho các loại ngũ cốc, hoa quả khô vào nồi, hẹn thời gian, không cần tốn nhiều công sức là có thể ăn được bát cháo bát bảo vừa ngon miệng vừa giàu dinh dưỡng. Sau khi mẹ chồng tới, tuy mỗi ngày đều nấu cháo, nhưng chất lượng cháo lại rút xuống như nước sông.

Lúc đầu mẹ chồng không biết cách dùng sản phẩm điện tử này cho lắm, Hân Hân còn không ngại phiền dạy cho bà. Sau khi thất bại, lãng phí nguyên liệu vài lần thì mẹ chồng rốt cuộc có thể nắm giữ được phương pháp sử dụng. Ngày xưa khi mẹ chồng chưa biết cách dùng, lần nào cũng cần Hân Hân tới giúp, nguyên liệu sử dụng cũng hoàn toàn dựa theo danh sách của Hân Hân. Hiện nay mẹ chồng đã biết dùng thì lại dựa theo sở thích của bản thân để nấu cháo. Vì vậy, bữa sáng nhanh chóng biến từ cháo bát bảo thành cháo ngũ mễ, từ cháo ngũ mễ biến thành cháo gạo kê. Cuối cùng thậm chí mẹ chồng còn muốn đổi bữa sáng thành cháo ngô. Nếu không phải Mộc Nam cảm thấy Hân Hân phải ăn cháo dinh dưỡng một tí thì bữa sáng của Hân Hân sẽ biến thành cháo mảnh ngô khô khó nuốt rồi.

Hân Hân cũng từng đề xuất khôi phục cháo bát bảo trước đây, dù là cháo ngũ mễ cũng tốt. Nhưng mẹ chồng luôn đáp rất nhanh, thay đổi lại kéo dài mãi. Nếu không nói là quên rồi, thì nói chưa kịp đi mua các loại ngũ cốc, cuối cùng thực sự không được thì pha tỉ lệ chênh lệch hoàn toàn so với ban đầu, bột bát tô cháo chỉ có một ít ngũ cốc khác, chủ yếu vẫn là gạo và gạo kê. Thấy bát cháo bát bảo loãng như thế, Hân Hân thật sự bất lực rồi. Cuối cùng về chuyện này thì cô khuất phục. Đương nhiên, cô cũng có thể nói với mẹ chồng phải cho thêm ít long nhãn, táo gì đó, nhưng cô biết chỉ cần cô đề xuất như thế, thì đợi cô sẽ là đầy một nồi long nhãn và táo, phủ lên trên mấy hạt gạo ít đến đáng thương. Đây là đòn sát thủ mẹ chồng thường xuyên dùng để đáp trả lại khẩu vị soi mói của cô. Mì nói là ít ả? Được, vậy thì cho mì đủ nhiều. Lần trước Hân Hân nói món ăn mẹ chồng xào quá nhạt, mẹ chồng lập tức chạy vào bếp xào thêm một đĩa. Bưng lên bàn rồi Hân Hân nếm một miếng, suýt nữa thì nặn rớt quai hàm. Nhưng người ta đã nhiệt tình đến mức này rồi, mì sao lại không biết xấu hổ mà nói “mẹ lại xào mặn quá rồi!” chứ, nên đành phải ăn cố thôi. Cuối cùng không ăn hết, mẹ chồng còn vô cùng tủi thân. Còn có một lần khác, mẹ chồng làm thịt xào ớt xanh cho Hân Hân, để bớt việc, cuối cùng con cho luôn nước vào nấu, khiến cho đồ ăn không thể ăn được nữa. Hân Hân cẩn thận nhắc nhở món này về sau tốt nhất không nên cho thêm nước nữa, dùng dầu xào lên là được rồi. Kết quả toàn bộ món ăn về sau bưng lên bàn, từ khoai tây đến cải trắng, mỳ đều biến thành chiên dầu, khiến cho Hân Hân không dám lăm miếng nữa. Cho nên, cháo gạo kê thì cháo gạo kê đi, tốt xấu gì còn có dinh dưỡng, mới có lợi cho sữa là được.

Hân Hân bưng bát bắt đầu ăn cháo. Đối diện bàn ăn là cửa phòng vệ sinh, Hân Hân hoàn toàn vô tình nhìn thoáng qua bố chồng. Lúc đó bố chồng đang cho nước giặt vào trong máy giặt, có một ít nước mà ông lại rót nhiều bột giặt thế! Khó trách ông luôn cầu nhàu máy giặt nhiều xà phòng. Không phải là Hân Hân tiếc bột giặt, mà là cô cảm thấy nhiều bột giặt thế không giặt sạch sẽ được. Gần đây cô thường cảm thấy tả em bé hơi dính tay, lúc đó cô còn tự trấn an mình: “mình miễn cảm quá, đừng lăm chuyện, trẻ con phải nuôi qua loa một tí mới khỏe khoắn.” Nhưng hôm nay thấy kiểu giặt của cha chồng, mới biết không phải mình miễn cảm, mà là ông cho quá nhiều nước giặt.

Cô do dự một lát rồi vẫn buông bát đi đến.

“Bố ơi” Hân Hân nở nụ cười tươi, nói với giọng bàn bạc: “không cần cho nhiều bột giặt thế đâu ạ, đây là loại đặc, dùng một tí là đủ rồi.” Nói xong cô dùng móng tay mở phồng, cố gắng cho ông một lượng cụ thể. Ông già lắc đầu nói: “bố biết, nhưng không làm sao đỡ được, cứ đổ là ra nhiều.”

Hân Hân nói: “có thể đổ ra nắp trước, rồi lại đổ vào máy giặt, như thế sẽ chuẩn hơn.”

Bố chồng vẫn lắc đầu: “không được không được, thế vẫn không xong.”

Hân Hân không thể làm gì khác hơn là lùi một bước: “Nhiều thuốc tẩy quá không tốt cho trẻ con. Nếu như thực sự không dễ làm thì không cần thuốc tẩy nữa, chỉ nhúng ít nước nóng, rồi giặt hai lần là được, như thế còn hơn là để sót thuốc tẩy trên mặt vải.”

Ông cụ lại nói: “Có sót đâu, mang tả ra phơi khô, mọi người đều nói mình giặt tả sạch sẽ.”

Hân Hân cố gắng nhẫn nại nói: “Thấy trắng, sạch không có nghĩa là giặt sạch hết, lấy tay vuốt vuốt thấy còn dính là vẫn sót. Bố ơi, hay là cứ dùng nước nóng đi, cũng đỡ việc.”

Hai người bàn bạc mãi hồi lâu, ông cụ mới đồng ý bình thường thì giặt qua nước nóng, cách vài ngày mới dùng bột giặt. Hân Hân đạt được kết quả trung hòa này, tuy không thỏa mãn lắm, nhưng cũng không ép ông cụ quá. Hiện tại cô mới hiểu ra, vì sao mấy lần Mộc Nam nói với cô: “Chuyện giặt tả em không cần lo, để tự bố mẹ xem rồi làm đi.” Hiển nhiên, Mộc Nam đã sớm phát hiện ra vấn đề này, nhưng bàn bạc với người già lại thất bại. Để không khiến cho Hân Hân xung đột với cha mẹ về vấn đề này, anh đã sớm lên tinh thần trước cho Hân Hân.

Hân Hân tiếp tục ăn sáng. Bố chồng thờ dài bắt đầu làm theo yêu cầu của Hân Hân. Lúc này, bố chồng bắt đầu đồng ý với quan điểm của bạn già: cô con dâu này lăm chuyện quá.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đoàn mẹ chồng

Hân Hân ăn sáng xong thì đi đòi cho mẹ chồng. Mẹ chồng xắn tay áo hai ba nhát đã rửa xong bát đĩa, nồi còn trên bếp quên chưa rửa đã vội vàng vàng ra ngoài rồi. Hôm nay bà hẹn thím Lý và bà Trương đi siêu thị, Hân Hân lại ăn chậm, hai bà suýt thì muộn. Mẹ chồng miệng thì ngại nói ra, mắt thì quét đồng hồ mấy chục lần. May quá, mình rửa bát nhanh, không bị muộn.

Ba bà tề tựu ở cổng tiểu khu rồi cùng nhau xuất phát về phía siêu thị gần đó. Mẹ chồng và bà Trương tay đều cầm giỏ đồ, chỉ có thím Lý là hai tay trống trơn. Trong nhà thím Lý, việc nhà đều do ông già lo liệu, thím Lý chỉ ra ngoài chơi giải sầu, không cần mua thức ăn. Tới cửa siêu thị, còn chưa mở cửa, thế nhưng trước cửa đã có không ít người đang đợi, đại đa số là người già, đều chờ vào siêu thị tranh đoạt rau giá rẻ đặc biệt. Chỉ chốc lát sau, siêu thị mở cửa, mọi người chen chúc hỗn loạn mà vào, ba bà sợ đi lạc nhau, chờ nhau nên bị đẩy ra sau. Đi vào siêu thị, chờ nhóm thức ăn đầu tiên lên giá, một đám ông bà già lập tức trào lên, mẹ chồng tuy thấp lùn lại vào muộn, nhưng xuất thân nhà nông nên khỏe khoắn, trái xo phải đẩy, thoáng cái đã chen chúc lên trước. Bà tranh được hai mớ rau xanh, thấy bà Trương còn bị chen ở phía sau không đến gần giá rau được nên dứt khoát tranh cho bà Trương ít rau rồi mới chen ra. Bà Trương đang gấp quá, thấy mớ rau mẹ chồng lấy cho thì vô cùng cảm ơn. Ba người lại dạo một vòng quanh siêu thị rồi mới tính tiền ra ngoài.

Bà bà vừa đi về vừa tào lao, đề tài bắt đầu từ chuyện con cả con kê, cuối cùng kể đến con dâu mình.

“Con dâu nhà tôi, quá lười rồi.” Mẹ chồng nhắc đến Hân Hân thì chỉ lắc đầu nguây nguây.

“Dâu cả nhà tôi thì chịu khó, nhưng mà ít lời quá, nói ba câu mà chẳng được một lời. Dâu hai thì thích nói thích cười, nhưng lại ghê gớm lắm. Dâu ba thì còn chưa tìm được, bây giờ tôi phải tìm thật kỹ, đừng có tìm một người không khiến người ta chào đón.” Thím Lý dùng ngón tay liệt kê mấy người con dâu rồi bình luận với giọng tràn đầy không như ý.

“Haizz” Bà Trương thở dài, thật ra con dâu nhà bà vừa lười vừa ghê gớm, nổi tiếng trong tiểu khu rồi, hàng ngày bà Trương ở nhà đều bị ức hiếp, con trai lại bị vợ quản nghiêm chuẩn mực, con dâu nói gì thì biết thể, đến cả một nơi kể khổ bà Trương cũng không có. Nhưng ra ngoài, để giữ gìn danh dự cho con trai, bà còn phải giấu giếm cho bọn họ. Cho nên, ngoại trừ thở dài, bà còn có thể nói gì đây?

Thím Lý dùng khuỷu tay chọc chọc bà Trương, nói: “Bà than thở gì? Bà sướng nhất rồi, con dâu sinh cho bà cháu trai, giờ cháu trai cũng lớn rồi, không cần bà trông. Ngày ngày chỉ cần nghỉ ngơi vui vẻ.”

Bà Trương nói: “Cháu gái nhà bà cũng lớn rồi còn gì? Bà cũng sướng nhá.”

Thím Lý ảo não “Xì” một tiếng, nói: “Các bà đều có cháu trai rồi, mỗi tôi chỉ có cháu gái, sắp tức chết tôi rồi. Hiện giờ, dâu hai mang thai rồi, giờ mà nếu vẫn là con gái, hừ...”

Bà Trương lắc đầu, nói: “sao, chẳng lẽ bà còn bắt chúng nó ly hôn chắc?”

Thím Lý nói: “chưa đến mức đấy, nhưng phải sinh đứa nữa cho tôi, lúc nào sinh ra con trai mới thôi.”

“Haizz” Bà Trương lại thở dài, khuyên như: “Bà đừng cố hù quá, sinh con trai chưa hẳn đã tốt, bà xem dâu cả nhà bà sinh con gái, cả ngày không tranh cãi gì cả, mọi chuyện đều nghe bà, tốt thế còn gì! Đứa nhà tôi thì sinh con trai đấy, thế nhưng mà, ai, người ta cái gì cũng lên mặt, cái gì cũng phải nghe người ta rồi.”

Thím Lý nói: “Cho nên ngay từ đầu bà không nên chiều nó, đã sinh con trai rồi, nhiệm vụ lịch sử của nó cũng hoàn thành rồi, về sau, không còn liên quan đến nó nữa. Dựa vào cái gì mà lại tôn kính nó như hồi còn mang thai chứ. Nhiều nhất thì phục vụ ở cử xong, tiếp theo, nên làm gì thì bắt nó làm đi, nhất định phải ra dáng mẹ chồng mới được!”

Bà Trương khó xử nói: “Haizz, đều do tôi nghĩ đừng làm khó con trai.”

Mẹ chồng tiếp lời: “Này, bà không làm khó nó thì nó làm khó bà. Bà ấy à, quá khuyết thiếu kinh nghiệm đấu tranh rồi. Hồi đó mẹ chồng tôi ghê gớm lắm, tôi bị ức hiếp không ít. Về sau thì sao, tôi đứng thẳng lưng, không ai bắt nạt được tôi. Rồi lại cưới con dâu vào, đã có kinh nghiệm rồi. Nhà có ngân khố, chỉ một chủ nhà. Phải khiến chúng nó biết, ai đứng đầu gia đình.”

Thím Lý tán thành: “Đúng đấy. Bà không định đoạt thì nó muốn định đoạt. Không phải gió đông thổi bạt gió tây thì là gió tây áp đảo gió đông. Đối với con dâu ấy à, phải ra tay trước.”

Bà Trương nói: “cái này thì khó nói, con người sao cũng có lúc già đi, thôi thì cứ dỗ con dâu một tí, tránh cho đến lúc không bỏ được, để người ta muốn trị mình thế nào thì trị.”

Thím Lý trừng mắt: “Nó dám! Cho nó ba lá gan nó cũng không dám! Tôi không trị nó đã tốt lắm rồi.”

Mẹ chồng cũng ưỡn ngực ngẩng đầu quở trách bà Trương: “bà hiền quá rồi, tôi có con trai, sợ gì nó! Nó có thể lật trời chắc!”

Bà Trương thấy thím Lý và mẹ chồng nói với mình bằng giọng điệu này thì cười nhạt, dứt khoát chuyển đề tài, ba người nói nói cười cười về đến nhà. Mẹ chồng và bà Trương đều tự về nhà mình, dù sao trong nhà còn cả đồng việc đấy, không thể vừa sáng ra đã ngồi nói chuyện phiếm. Thím Lý thì không quay về, lại la cà đến nhà mấy bà nữa. Nhà bà thật ra cũng có không ít việc, nhưng thứ nhất là có ông già, thứ hai chẳng phải còn có dâu cả còn gì.

Con trai cả và dâu cả cùng cháu gái ở chung với hai ông bà, tuy rằng hàng tháng đều giao tiền phí sinh hoạt, nhưng nhà là ở không còn gì. Ban đầu hai ông bà cho ba con trai mỗi người một căn nhà nhỏ, con trai cả ở đây nên nhà mình cho thuê, đây chẳng khác nào hai ông bà cho vợ chồng son tiền rồi còn gì, nếu không để dâu cả làm nhiều việc nhà một tí, chẳng phải quá thiệt thòi? Huống hồ, nó còn sinh con gái, đáng đời nó bị khinh bỉ. Bà lại không đi nghĩ tiền vay mua nhà là do vợ chồng son người ta trả. Cũng may dâu cả Lưu Mai tốt tính, tuy ở cùng một nhà, không thiếu lần xung đột với thím Lý, nhưng cô luôn nhường mẹ chồng, chẳng phải vì mình sinh con gái, mà bởi vì ông xã. Ông xã của Lưu Mai Lý Hòa Thuận làm người vừa thành thật vừa lo cho gia đình, không có thói quen xấu gì, ngày nào cũng về nhà bên vợ con, hiện nay không còn nhiều người đàn ông như thế rồi, hướng về anh, vì không khiến anh khó xử, nhiều chuyện Lưu Mai chỉ cần môi nhả nhin. Hơn nữa nhà bố mẹ chồng gần chỗ mình làm và nhà trẻ, chăm sóc con cũng tiện, Lưu Mai cố gắng vượt qua, nghĩ rằng chờ con lớn hơn thì dọn ra ngoài cũng không muộn.

Gần đây, con dâu thứ hai của thím Lý - Văn Quân sắp sinh rồi, bởi vì Văn Quân là con gái một, trước đây vợ chồng son vẫn ở nhà mẹ đẻ. Nhưng theo tập tục bản địa, không thể ở cử ở nhà mẹ đẻ. Cho nên, bên thím Lý đang chuẩn bị dọn ra một gian phòng cho Văn Quân đến ở cử. Lưu Mai là chị dâu, tính tình lương thiện hòa nhã, tất nhiên đã giúp đỡ dọn dẹp từ sớm. Thím Lý lại càng vui vẻ nhàn hạ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hội con dâu

Ý tốt của Lưu Mai, hai vợ chồng Văn Quân nhìn trong mắt, khắc ghi trong lòng, có điều so sánh ra, có vẻ như thím Lý chẳng nhiệt tình cho lắm. Vì thế Văn Quân còn cúi kính với ông xã Lý Hòa Bình một trận, Hòa Bình dỗ vợ: “Mẹ anh không niềm nở, ở nhà đã quen làm lãnh đạo rồi, công việc cụ thể đều do bố anh làm. Như chứng mình mà, em động mồm, anh động tay còn gì.”

Văn Quân bị anh chọc cười nhưng mà vẫn không vui lắm: “mẹ anh là bà nội trợ, có thể so sánh với em sao?”

Hòa Bình nói: “Ai bảo mẹ anh là bà nội trợ? Trước kia bà ấy là công nhân xưởng giấy hẳn hoi đấy. Về sau vì sinh anh rồi em trai anh, sinh vượt hai đứa mới bị người ta khai trừ về.”

Văn Quân không khỏi lè lưỡi: “đến nỗi thế cơ à? Đánh mất cả công việc? Mà có phải không có con trai đâu, đã có anh cả rồi mà.”

Hòa Bình nói: “Haizz, quan niệm của các cụ mà, cảm thấy nhiều con nhiều phúc.”

Văn Quân nói: “em mà không sinh được con trai thì chắc thành tội đồ của nhà họ Lý các anh mất!”

Hòa Bình vội vàng nói: “đâu đến mức đấy, em xem chị dâu vẫn ổn còn gì.”

Văn Quân hừ một tiếng: “Ồn cái gì, trong nhà anh em thấy chị ấy bị coi thường lắm.”

Hòa Bình không cho là đúng: “Em sợ gì? Em ghê hơn cô ấy, thật sự sống với nhau, em không bắt nạt người ta đã tốt rồi, ai dám bắt nạt em chứ?”

Văn Quân cáu lên: “Anh nói gì?”

Hòa Bình vội vàng đổi giọng: “Anh nói là, vợ anh lương thiện nhất, hiểu biết nhất, ai cưới được em thực sự đã tích phúc từ kiếp trước!”

Văn Quân trừng anh: “Coi như anh còn tự mình biết mình. Được rồi, hôm nay bán cung vui vẻ, tạm tha cho người một mạng nhỏ. Còn không đi làm cơm cho ta đi!”

Hòa Bình vội vàng cúi chào, miệng không quên nói: “Nô tài tạ ơn tiểu chủ, giờ nô tài đi làm ngự thiện đây. Tiểu chủ chờ một lát, nô tài đi rồi quay lại ngay.”

“Đừng quên xuống tầng mua ít lỗ chử (*) nhé.”

[(*) một món ăn truyền thống đặc biệt của Bắc Kinh, dùng lửa to hầm lòng và phổi lợn (có khi cả thận), rồi cho thêm gia vị.]

“Vâng, nô tài tuân mệnh.”

Hòa Bình buộc tạp dề đi vào bếp. Văn Quân ưỡn bụng đi quanh hai vòng, ngẫm lại thì vẫn thấy ở nhà chồng không tự do như nhà mẹ đẻ, không khỏi cảm di động, phát cảm nghĩ trên Wechat: “aizz, phải đến nhà chồng ở cũ rồi, thấp thỏm quá! Hơn nữa bên tiểu khu Tân Dương không có lỗ chử, đến lúc gì chi có thể nô dịch ông xã quay về đây mua, lỗ chử yêu quý của tôi ơi!”

Phát status lên không lâu thì thấy có người bình luận rồi: “Nhà chồng cậu ở tiểu khu Tân Dương à?”

Văn Quân trả lời: “đúng vậy. Sao thế, bên đó không tốt à?”

“Tốt chứ, tớ ở tiểu khu Tân Dương mà.” Người bình luận là Hân Hân.

Văn Quân và Hân Hân là bạn học trung học, lúc đó quan hệ vẫn tốt, có điều về sau đi làm, bình thường tất cả mọi người đều bận, cho nên chỉ thêm Wechat của nhau, chứ cũng không hay liên lạc, càng đừng nói là gặp mặt. Lúc này hai người rớt cuộc lại gặp bạn cũ nơi đất khách quê người, lập tức trò chuyện vui vẻ. Đương nhiên, chủ yếu vẫn xoay quanh chuyện mang thai và sinh con, đây là điều Văn Quân quan tâm nhất. Nghe thấy Hân Hân lúc đầu định đẻ mẹ chồng chăm lúc ở cũ, cuối cùng đến khi ở bệnh viện lại đổi sang cô hộ sinh, Văn Quân thật không khỏi giật mình. Cô vốn mang lòng nghi ngờ việc đẻ mẹ chồng chăm ở cũ, thấy thế lại thêm lo lắng.

Hân Hân an ủi cô: “Mẹ chồng cậu còn trẻ, lại là người thành thị, lại là dân bản địa, thói quen sống hẳn không khác biệt lắm, cậu không cần lo lắng thế. Hơn nữa bà ấy từng chăm chị dâu cậu còn gì? Có kinh nghiệm rồi mà.”

Văn Quân không cho là đúng: “à, cậu không biết mẹ chồng tớ đâu, bà ấy không phải người chăm được người khác, bình thường đều là bố chồng tớ chăm bà ấy đấy. Ngay cả lần này tớ sắp qua đó, đều do chị dâu và bố của Hòa Bình bận bịu, đến một ngón tay mẹ chồng mình cũng không động. Nghe nói lúc chị dâu ở cũ, chủ yếu do anh cả chăm thôi. Nhưng Hòa Bình lại không được nghỉ, đến lúc gì tớ biết trông cậy vào ai đây?”

Hân Hân nói: “Hay là thế này, cậu đặt cô hộ sinh trước đi. Phòng trước cũng tốt. Đừng như tớ, đến lúc mới tìm người lại khó tìm, mẹ mình chạy đến ba

cơ sở môi giới mới tìm được, người giới thiệu được hẹn từ trước rồi, mình chỉ nhật người còn sót thôi.”

Văn Quân nghe thế mà gật đầu lia lịa, lập tức hỏi Hân Hân số điện thoại của công ty hộ sinh. Ngay cả cơm cũng không ăn mà lôi kéo Hòa Bình đi công ty hộ sinh chọn người. Lúc này thì Hòa Bình thật không hiểu ra sao, trước đã thống nhất rồi, để mẹ mình chăm sóc Văn Quân ở cũ, sao mới làm một bữa cơm mà vợ đã đổi ý rồi, còn vợ vàng như thế, sao vậy nhỉ. Anh dỗ ngon dỗ ngọt Văn Quân: “Vợ ơi, mình không vội, em còn chưa ăn cơm đấy, mình ăn cơm đã, cơm nước xong, hai đứa bàn bạc kỹ cũng không muộn.”

Văn Quân nói vợ: “Muộn là hết người giỏi đấy. Em vừa gọi điện thoại hỏi qua rồi, chỉ còn có một cô hộ sinh vip chưa được đặt thôi, đi muộn là để người ta đặt mất, xem em có để yên cho anh không.”

Hòa Bình nói: “đấy là chiến lược của họ, khiến em cảm thấy hộ sinh của bọn họ chạy hàng, phải nhanh đặt đấy. Mình đừng mắc lừa, hàng sánh ba nhà cơ mà.”

Văn Quân mặt vui rồi: “Lý Hòa Bình, có phải anh không muốn mời hộ sinh cho em không? Không phải em đi đặt hội sở hộ sinh một tháng mấy vạn, chỉ mấy nghìn đồng mời hộ sinh mà anh cũng tiếc?”

Hòa Bình vợ vàng nói: “Làm gì có chuyện! Vì vợ, đừng nói là mấy nghìn mấy vạn, dù là mấy chục vạn mấy trăm vạn anh cũng không nhú mảy. Vợ ơi, em đừng đổ oan cho anh. Lòng trung thành của anh, trời xanh chứng giám!”

Văn Quân dí tay vào trán anh: “Còn mấy trăm vạn cơ đấy! Anh có không? Chi biết khua môi múa mép. Nói cho anh biết, em nhất định phải thuê hộ sinh!”

Hòa Bình nói: “Thuê thuê thuê! Anh thuê! Thế nhưng, ban đầu em đã quyết, để mẹ chồng chăm ở cũ rồi mà, sao chỉ chớp mắt đã đổi ý chứ? Dù sao em cũng phải cho anh biết tình hình chứ, không phải là em bị nhân viên chào hàng của công ty hộ sinh kia lừa rồi đấy chứ?”

“Xuy, vợ anh lại vô dụng thế chắc? Ai muốn lừa em thì lừa chắc?” Văn Quân nắm mạnh tay Hòa Bình, thấy anh đau đến nhe răng nhếch miệng thì mới hết giận mỉm cười: “Nói cho anh biết, em nhờ bạn học tư vấn mới quyết định thế.”

Hòa Bình mặt ủ mảy ê: “Bạn học gì đấy, có đáng tin cậy không?”

Văn Quân trừng anh, kể lại cho anh về cuộc trò chuyện với Hân Hân.

Hòa Bình nghe xong thì vỗ đùi nói: “cá không ăn muối cá uồn, con cưỡng cha mẹ trăm đường con hư!”

Văn Quân bị anh nói mà mù mờ, hỏi: “cái gì?”

Hòa Bình thở dài một tiếng: “Bố anh đã từng nói với anh, không thể để phụ nữ tự tập, một khi phụ nữ tự tập thì khẳng định gia đình không yên. Ai, không ngờ là đúng thật.”

Văn Quân cá giận: “gì mà phụ nữ tự tập thì gia đình không yên? Hơn nữa phụ nữ bọn em tự tập gì?”

Hòa Bình nói: “Hiện tại hai người bọn em gọi cuộc điện thoại đã lắm chuyện thế, tương lai nếu chuyển tới đó, đều ở cùng một tiểu khu thì em, Hân Hân, thêm chị dâu, aizz, ba người phụ nữ vỡ chợ, nghĩ thôi đã thấy kinh khủng!”

Văn Quân nói: “Anh sợ cái gì, bọn em có chinh anh đâu, chỉ cần anh ngoan ngoãn, đảm bảo anh không việc gì.”

Hòa Bình vợ nói: “Nô tài tạ chủ long ân! Có điều... aizz, có điều sợ rằng về sau mẹ nô tài sẽ không có ngày lành.”

Văn Quân nói: “Hừ, anh ít lo hão thôi. Có khi trước bọn em, mẹ anh và mấy bà đã kết thành phe cánh mẹ chồng rồi ấy chứ. Còn anh, nhất định phải đứng vững lập trường, nhận rõ tình thế, không được gió chiều nào theo chiều nấy đầu đấy, nghe rõ chưa!”

Hòa Bình nói: “Vâng vâng vâng, nô tài nhất định giữ vững trung thành, tuyệt không hai lòng!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ăn cơm

Hôm nay đơn vị không bận, Mộc Nam về nhà sớm.

Hân Hân thấy Mộc Nam về sớm thì quá vui vẻ rồi. Bữa sáng cô ăn chẳng ngon chẳng bổ, nhìn là biết bữa trưa mẹ chồng định nấu nỳ, lập tức thấy buồn nôn rồi. Vừa nhìn thấy Mộc Nam như gặp được cứu tinh, cô vợ vàng nháy mắt để anh vào phòng mình, bắm vai anh làm nũng: “ông xã, em muốn ăn cá nướng.”

Mộc Nam nhẹ nhàng vuốt sợi tóc cho Hân Hân, trêu mếu nói: “được, anh đi mua cho em”

Hân Hân ngọt ngào đáp lại: “ông xã tốt quá!” còn chu môi hôn lên mặt Mộc Nam một cái.

Từ khi sinh con đến nay, nằm viện, thuê hộ sinh, bản thân Hân Hân thì tự mình chăm con vào buổi tối, mấy tháng rồi, ban đêm hai người vẫn ở riêng phòng. Bình thường, Mộc Nam bận việc, Hân Hân trông con mệt, hơn nữa thêm hai người già, dù sao cũng không tiện lắm, đừng nói là cùng phòng, ngay cả thân thiết hai vợ chồng son cũng cực ít. Đã lâu rồi Mộc Nam không tiếp xúc da thịt với Hân Hân rồi. Lần này Hân Hân chủ động hôn, Mộc Nam đâu còn chịu được, một tay ôm eo vợ, môi thì dán đến.

Hai người đang quấn quýt thì bỗng nghe thấy cửa vang lên tiếng “kêu kẹt”, vội vàng tách ra, còn chưa kịp sửa sang lại quần áo thì mẹ chồng đã bước vào. Hân Hân hơi đỏ mặt, vội vàng quay sang nhìn con. Mẹ chồng dường như không phát hiện gì, vội vàng hỏi Mộc Nam trưa muốn ăn món gì. Mộc Nam sợ Hân Hân xấu hổ nên dẫn mẹ ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Mẹ đừng vội, con ra ngoài một lát đã rồi về ngay. Chờ con về rồi nói.”

Mẹ khó hiểu: “đã về rồi còn đi ra ngoài làm gì?”

Mộc Nam nói: “Hân Hân muốn ăn cá nướng, con đi mua cho cô ấy một ít.”

Mẹ chồng không bằng lòng lắm rồi: “Bên ngoài bán đắt lắm, mẹ làm cho là được.”

Mộc Nam vui vẻ: “Mẹ, mẹ biết làm cá à?” Quê Mộc Nam ở nội địa thuần túy, ít ao cá, ít cá, mọi người trước giờ không có thói quen ăn cá. Thói quen ăn cá mới nổi mấy năm gần đây, hơn nữa rất ít người ăn. Khi bị thiên tai ba năm trước, mọi người sắp chết đói, cũng không ai nhớ tới đi đánh cá nhỏ trong ao lên ăn. Mẹ chồng tới đây rồi nghe Hân Hân bảo sao làm thế, mới dám cá hồ vãi lần theo cách rán gà.

Nhưng đã làm com cả đời lại bị con trai hỏi có làm được không, mẹ chồng rất khó chịu. Bà bấu môi không cho là đúng: “có mỗi rán với hầm, còn sao được nữa.”

Mộc Nam cười càng tươi hơn: “Mẹ con ơi, mẹ chỉ nói mồm thôi. Lần trước...” Anh đang định nói: lần trước mẹ chồng nghe con trai, con dâu nói mì xào quán bên ngoài bán ăn ngon thì xung phong nhận việc muốn làm, kết quả, làm ra một nồi mì cháy, Hân Hân và Mộc Nam đều không ăn, còn nhất định muốn bỏ đi. Mẹ chồng tiếc, sống chết ngăn lại, bản thân và ông già ăn hai bữa mới quét sạch.

Nhưng Mộc Nam chưa dứt lời thì thấy sắc mặt mẹ chồng thay đổi, anh nhanh chóng ngậm miệng, cười hi hi đi ra ngoài. Để lại mẹ chồng một mình hờn dỗi.

Chỉ chốc lát sau, cá nướng đã mua về. Mộc Nam chưa kịp thay giày thì đã cầm vào nhà cho Hân Hân. Hân Hân thèm quá, ăn đến mức đầu lưỡi sắp liếm lên mũi rồi. Mộc Nam chọc chọc mũi cô, cười: “thật là con mèo nhỏ tham ăn!” Hân Hân cắn bản không thèm để ý đến anh, mãi đến khi nuốt miếng cá cuối cùng vào bụng, mới cảm thấy thỏa mãn mà lau miệng, vỗ bụng nói: “ăn no quá rồi, ngon thật đấy!”

Mộc Nam nói: “nếu thích ăn thế thì tối lại mua cho em”

Hân Hân vui vẻ nói: “tốt quá, nhưng mà, hay để mai mua đi, bữa nào cũng ăn ngoài, mẹ sẽ mất vui. Cứ như là chê com bà làm không ăn được ý.”

“Em ấy à.” Mộc Nam lắc đầu bất đắc dĩ: “cứ thích suy nghĩ nhiều. Mẹ anh có nhiều chuyện thế đâu.”

“Vâng không có.” Hân Hân ăn thỏa thích, nên vui vẻ, tính tình cũng hiền hòa hơn, cô lại dặn Mộc Nam ngày mai mua hai suất.

“Không phải đâu.” Mộc Nam nghe xong rất giật mình. “Sức ăn của em tăng lên từ lúc nào thế, anh còn chả ăn hết một suất đấy.”

Hân Hân xua tay: “không phải, hôm nay em thèm ăn quá, nên chả nghĩ gì đã ăn sạch rồi, chẳng để bỏ mẹ ném thừa gì cả, ngày mai anh mua nhiều hơn, để mọi người cùng ăn.”

Mộc Nam lắc đầu nói: “không cần, bố mẹ anh không thích ăn cá.”

Hân Hân nói: “cho nên mới bảo anh mua hai suất, nếu họ thích ăn thì đã mua bốn suất rồi. Hơn nữa anh cũng muốn ăn còn gì.”

Mộc Nam thấy Hân Hân tỏ vẻ nghiêm túc, không khỏi nói: “Em cũng lắm chuyện thật.” Hân Hân giơ tay muốn đánh anh, anh lại thoáng cái nhảy xuống chạy ra ngoài cửa. Trước khi đi còn không quên xách xương thừa mà Hân Hân ăn xong mang ra ngoài.

Hân Hân nhìn bóng lưng Mộc Nam, tia ngọt ngào chậm rãi lan tỏa trong lòng. Từ đáy lòng, Mộc Nam thật sự là ông chồng tốt. Đối với Hân Hân, tuy không thể tính là ngoan ngoãn phục tùng, nhưng lúc nào cũng đặt trong trái tim. Chỉ nói chuyện ăn com này đi, may mà Mộc Nam thường mua thêm thức ăn cải thiện bữa cho Hân Hân như thế này, nếu không, Hân Hân thật không biết sống thế nào.

Cũng chẳng phải Hân Hân muốn bữa nào cũng ăn sơn hào hải vị, chỉ mấy món gia đình là tốt rồi, nhưng mấy món mà Hân Hân quen ăn luôn bị cải tiến trong tay mẹ chồng, thậm chí trở thành phát minh mang tính sáng tạo. Trọng điểm là mẹ chồng không chỉ cải tiến thất bại, mà ngay cả món ăn mới phát minh ra cũng rất lạ, Hân Hân thật sự không biết sao mà bà nghĩ ra được. Cái gì mà khoai tây xào tôm khô, ớt xanh xào hành tây, mướp nhĩ xào miến, giá đỗ xào trứng gà... Hơn nữa gia vị nêm vào cũng rất độc đáo, thường thường dùng đến toàn bộ hành, gừng, tỏi, hạt tiêu, hồi hương. Hoặc là cứ thấy gì là cho nấy, hoàn toàn không để ý có hợp với món ăn hay không. Điều khiến Hân Hân không thể chấp nhận là, bà xào lẫn đồ thừa với thức ăn mới. Ví dụ như, cà chua xào trứng và khoai tây còn thừa tối qua, sáng sớm nay xào ngó sen thì bà sẽ trộn cả vào xào lẫn rồi bung lên bàn ăn.

Mộc Nam cũng không thích cách làm này của mẹ cho lắm, vì thế đã tranh chấp với bà mấy lần. Cuối cùng bà rút cuộc nhượng bộ, đồ thừa là đồ thừa, không được trộn lẫn với thức ăn mới. Nhưng mà mẹ chồng cố chấp cũng có chiến thuật ứng đối riêng, bà dứt khoát giảm từ một bữa hai món ăn thành một món, như thế khi đun lại sẽ không cần làm hai lần, một lần là đủ, món ăn mới cũng xào một lần là được, bớt bao nhiêu việc.

Thật ra thì mẹ chồng cũng không cố tình muốn trộn thức ăn lẫn nhau, nhưng ở quê bao nhiêu năm đã quen chỉ làm một món, hơn nữa mình trông cái gì thì ăn cái nấy, thực phẩm chỉ có một, rất ít có hai loại rau lẫn lộn, cho nên đồ thừa và thức ăn mới cơ bản như nhau, không tồn tại vấn đề lẫn lộn. Lúc ở nhà, ngay cả xào cà chua đều chỉ là xào cà chua, không thêm trứng gà. Bình thường cùng lắm là xào trứng gà với hành, coi như là cao cấp rồi. Thịt thà thì lại càng không phổ biến. Cho nên ngoại trừ băm thịt làm vụn thăn, bà ít khi làm thịt. Còn loại như là chiên rán thì đến tết chắc chắn phải rán thịt viên hoặc rán gà, cho nên bà làm rất thuận lợi. Đến nhà con trai, mỗi bữa cơm đều có đến mấy món, bà căn bản không biết nên phối hợp thế nào, cho nên chỉ có thể nghĩ rằng, tuy con trai con dâu thường nói cho bà biết cách làm thế nào, nhưng đối với mẹ chồng đã làm cơm cả đời thì làm một món ăn còn bị người ta chỉ đạo, bà cảm thấy thật sự là một chuyện rất “sụp đổ”. Lúc mới tới còn tốt, mẹ chồng con dâu còn giữ kẽ, Hân Hân mở miệng nói, mẹ chồng còn gắng nhẫn nại làm theo, dần dần, ngày càng nhiều mâu thuẫn, mẹ chồng đâu còn chịu chuyện gì cũng nghe Hân Hân điều khiển. Nhất là chân nôi (*), ở quê chân nôi chẳng có gì phải chú ý, từ trước đến nay có cái gì thì cho nấy, hành gừng tỏi cũng tương tự nhau còn gì. Nhưng con dâu thì lắm chuyện, xào khoai tây cho hành, xào cà phải cho tỏi, làm cái khác nhau thế, bà đã sáu mươi tuổi làm sao nhớ rõ, cuối cùng cứ cho vào hết, cô không có lời nào để chê rồi đi.

[(*) nguyên văn 炆锅: phương pháp cho gừng, hành, bột ớt hoặc các gia vị khác vào chảo chiên nóng lên rồi mới cho thức ăn vào]

Đương nhiên, dù sao mẹ chồng cũng nấu cơm mấy chục năm rồi, bàn về việc nội trợ tuy không phải trong trăm chọn một trong thôn, nhưng cũng được cho là xuất sắc, về điều này bà rất tự phụ. Như đã kể từ trước, khi Hân Hân mang thai, cơm mẹ chồng nấu vẫn rất ngon. Khi đó, mẹ chồng chuyên tâm tăng dinh dưỡng cho Hân Hân, rất sợ Hân Hân không ăn được, cho nên Hân Hân nói gì thì là nấy, hoàn toàn dựa theo sở thích của con dâu, tất nhiên mọi người đều vui. Nhưng sau khi đứa bé sinh ra, tình hình đã thay đổi.

Tất cả phải kể ra bắt đầu từ vài ngày khi cô hộ sinh mới đi-

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ôm trẻ con

Cô hộ sinh mà Hân Hân thuê là cô hộ sinh vip, hầu như đảm nhiệm tất cả việc ở cữ: trông trẻ, giặt tã, làm cơm, chăm sóc sản phụ... Thậm chí cả việc lau bàn, lau sàn cũng ôm đồm luôn. Khi có cô hộ sinh, Hân Hân không có cảm giác gì về việc nhà mà một đứa trẻ mang đến. Bởi vì tất cả đã có cô hộ sinh thu xếp. Khi đó mẹ chồng tùy tiện làm thức ăn cho mình, Hân Hân thì có cô hộ sinh làm cơm cho. Hàng ngày Mộc Nam ăn thức ăn còn lại của Hân Hân cũng đủ rồi. Hân Hân ở cữ không ăn nhiều lắm, nhưng cô hộ sinh làm thức ăn đa dạng, một bữa cơm ba, bốn món, cứ thế thì làm nhiều. Mộc Nam thành nhân lực chủ yếu quét sạch thức ăn thừa, một tháng sau, Hân Hân không béo bao nhiêu, Mộc Nam lại mập hân lên. Cô hộ sinh họ Ngô, Hân Hân và Mộc Nam đều gọi cô là “chị Ngô”. Chị Ngô hơn bốn mươi tuổi, giàu kinh nghiệm, lại nhanh nhẹn chân tay, thường thường chăm sóc người lớn trẻ con xong, làm xong hết việc nhà, còn có thể bớt thời gian dùng đi động lên mạng. Mẹ chồng thấy ngày nào chị Ngô cũng có khoảng thời gian ngắn rảnh rỗi thì cần nhắc với Mộc Nam mấy lần: cô hộ sinh này lại nghỉ ngơi rồi, tốn nhiều tiền thuê thật thiệt quá! Mộc Nam khuyên mẹ chồng: mẹ quên hồi ở bệnh viện mẹ thức hai ngày đã mệt thế rồi à, có người làm việc thay mẹ là tốt rồi, nghỉ nhiều thế làm gì? Lúc đấy mẹ chồng mới không nói gì nữa.

Cô hộ sinh đi rồi, cả nhà Hân Hân rối ren một trận. Lúc này mọi người mới cảm nhận được tầm quan trọng của chị Ngô. Cái khác không nói, trông con, giặt tã, làm cơm đều phải sắp xếp người làm. Ban đầu thì mẹ chồng và Hân Hân giặt tã, về sau đổi thành bố chồng. Làm cơm vốn là việc của mẹ chồng, nhưng Mộc Nam thương mẹ, thấy ngày nào bà cũng than phiền đau lưng, đau xương sống thì nhận lấy việc này. Cho nên công việc chủ yếu của mẹ chồng là trông trẻ. Sắp xếp như thế, Hân Hân vốn không dị nghị gì. Nhưng rất nhanh, Hân Hân có một phát hiện kinh người: mẹ chồng luôn rêu rao đã trông mấy đứa trẻ con lại không biết trông trẻ!

Có thể là bởi vì khi ở cữ đã quen phương pháp nuôi trẻ thành thạo mà khoa học của cô hộ sinh, mẹ chồng vừa tiếp nhận, bất kể là phương thức ôm trẻ hay dỗ trẻ của mẹ chồng đều khiến Hân Hân không nhìn được. Hân Hân nói với bà phương pháp mà cô hộ sinh dạy cho, mẹ chồng không thèm nghe, khẳng khái một câu: “cô hộ sinh biết cái gì!”

Hân Hân đàm phán với mẹ chồng vài lần đều không có kết quả gì, cô dứt khoát ôm đồm lấy mọi việc của con, không cho mẹ chồng nhúng tay. Mỗi lần mẹ chồng vừa đến chăm cháu thì cô đều giành trước, miệng thì nói: “mẹ, mẹ vất vả rồi, mẹ đi nghỉ một lát đi, để con đẻ con.”

Một hai lần còn đỡ, nhiều lần, mẹ chồng cũng nhìn ra cô không muốn mình chạm vào cháu, sắc mặt bắt đầu khó nhìn. Nhưng lại không bắt bẻ gì Hân Hân được, người ta thương bà nên mới bảo bà nghỉ ngơi, bà lại đi mách lẻo với con trai chắc? Đương nhiên, mách thì phải mách, nhưng có thể đoán ra phản ứng của Mộc Nam rồi, tất nhiên là anh cảm thấy Hân Hân tốt bụng, mẹ chồng đừng suy nghĩ nhiều. Mẹ chồng giận dữ, dứt khoát mặc kệ.

Hân Hân không phải người khỏe mạnh, hơn nữa vết thương sinh mổ vốn chưa khỏi hẳn, rất nhanh, bởi vì quá mệt mỏi mà vết thương lại đau đớn. Hân Hân đành phải tìm Mộc Nam giúp đỡ, nhưng Mộc Nam phải đi làm, thời gian giúp đỡ có hạn.

Mộc Nam vừa thương Hân Hân, mặt khác cũng biết mẹ mình muốn ôm cháu thế nào, anh lại nỗ lực khuyên Hân Hân nhắm mắt mở một mắt, chờ vết thương lành hẳn rồi lại tự mình chăm con, thời gian này cứ để mẹ chồng chăm đã. Hân Hân không có cách nào khác, đành phải nghe theo ý Mộc

Nam

Hôm sau, Hân Hân vô cùng cố gắng coi như không nhìn thấy hành vi của mẹ chồng, thế nhưng, không được! Bà thật quá đáng rồi! Hân Hân thật sự không rõ sao bà có thể nuôi nấng sáu đứa con! Từ khi giao con vào tay mẹ chồng, ngày ngày mẹ chồng ở bên cháu chỉ có một việc - ôm. Có thể trong một tháng ở cữ, mẹ chồng nhìn lâu lắm rồi, rốt cuộc có cơ hội ôm cháu nội, bà cứ như muốn bổ sung gấp bội thời gian một tháng đó. Cho uống sữa ôm, ngủ ôm, nói chuyện ôm, bước đi ôm, thay tã ôm, khóc ôm, không khóc cũng ôm. Dường như không giờ phút nào là không muốn ôm cháu, thế nhưng bà vóc người nhỏ, bụng béo, tay ngắn, ôm trẻ hơi tốn sức. Hơn nữa dù sao đã có tuổi rồi, suốt ngày ôm trẻ con thì khá mệt. Vì thế bà ưỡn bụng lên, đứng trẻ, hai tay ôm trẻ như ôm túi. Tư thế này thì mẹ chồng nhẹ nhàng thoải mái, nhưng trẻ lại khó chịu. Vài lần em bé không chịu nổi, khóc giãy giụa, sau nhiều lần Hân Hân yêu cầu, bà mới không tình nguyện buông cháu ra. Em bé vừa được đặt xuống giường thì lập tức không khóc không quấy. Hân Hân lập tức nói với bà: “mẹ, mẹ xem này, trẻ con muốn tự mình chơi một lúc, không muốn bị ôm suốt.” Mỗi khi đến lúc này, mẹ chồng sẽ luôn nói: “thật thế à!” Hân Hân cho rằng bà sẽ không ôm như thế nữa, có thể nhẹ nhõm một hơi rồi. Nhưng thật ra đó chỉ là câu đối phó thôi, chỉ chốc lát sau, bà lại chạy đến ôm bé lên, mặc kệ đứa trẻ có bằng lòng hay không.

Hân Hân tức giận âm thầm hỏi Mộc Nam: “Nếu mẹ thích ôm trẻ con như thế, vì sao hồi ở cữ bảo mẹ ôm mẹ lại cứ gọi cô hộ sinh đến ôm chứ?”

Mộc Nam nói: “chẳng qua là mẹ cảm thấy thuê hộ sinh đắt như thế, không thể khiến chị ấy nghỉ ngơi.”

Hân Hân càng nghe càng tức giận: “tiền đó cũng có phải mẹ bỏ ra đâu, mẹ em chi đấy chứ, mẹ tiếc cái gì?”

Mộc Nam đành khuyên cô: “em cứ để bà ôm đi, chờ mấy ngày nữa, bà hết nghiện rồi, em có muốn bà ôm sợ là còn phải cầu xin bà đấy.”

Hân Hân hàm hồ: “nằm mơ!” Trong lòng lại hy vọng ông xã nói là sự thật. Vì thế, trong sự trấn an của Mộc Nam, Hân Hân đồng ý nhịn vài ngày.

Nhưng điều càng khiến cho Hân Hân không chịu nổi còn ở phía sau. Vài ngày sau, mẹ chồng đại để đã thỏa mãn nhu cầu ** lúc ban đầu, bắt đầu khôi phục cuộc sống vốn dĩ. Nhưng không phải bà không hề ôm trẻ nữa, mà là vừa ôm trẻ vừa làm việc khác, lúc thì muốn xem TV, lúc thì muốn đọc sách, lúc thì muốn uống nước, lúc thì muốn xem người khác đang bận gì. Thường thường là một tay ôm trẻ, một tay bắt đầu bụng cóc uống nước, ăn gì đó.

Ngay cả bố chồng hay bệnh vực mẹ chồng nhất đôi khi cũng không khỏi nói: “buông cháu đã rồi hẵng uống nước, không sợ làm bỏng cháu à.”

Mẹ chồng lại ra vẻ đã tính toán trước: “không sao, không sao. Mấy thằng Mộc Nam hồi còn bé chẳng phải tôi cũng một tay ôm, một tay ăn cơm còn gì. bụng bát cháo mới từ trong nồi ra cũng không thấy bỏng thằng nào.”

Hân Hân cũng nói qua vài lần, nhưng mẹ chồng chẳng thèm để ý, muốn làm gì vẫn làm nấy, thấy Hân Hân không hài lòng thì còn làm hăng say hơn nữa như nhất thiết phải biểu diễn cho cô xem ấy. Hân Hân nhìn trông mà đau lòng vô cùng. Đứa bé còn nhỏ như thế, khớp xương còn vô cùng mềm mại, bình thường lúc Hân Hân ôm đều nhẹ tay nhẹ chân, sợ bé không chịu nổi, mẹ chồng thì hay rồi, quả thực vụng về lỏng lẻo, không tập trung cứ như đang thao túng một búp bê đồ chơi, ngay cả lúc cho cháu uống sữa cũng không để ý kỹ xem cháu uống bao nhiêu, mất mũi thì nhìn chăm chăm nơi khác, lúc thì ngại bố chồng lau không đúng chỗ, lúc thì nói Mộc Nam lau bàn chưa sạch, bình sữa hết rồi bà cũng không biết, khiến bé mút toàn không khí, chớ liên tục.

Hân Hân đã thử chân thành nói lý với bà, nhưng mẹ chồng tự có diệu chiêu ứng đối, đó chính là khiêm tốn tiếp nhận, kiên quyết không thay đổi! Khiến Hân Hân tức giận đến âm thầm rót bao nhiêu nước mắt, sữa lại càng không ổn định.

Tuy Mộc Nam thương Hân Hân, nhưng lại nghĩ mẹ đã chăm bao nhiêu con như thế, hẳn là có kinh nghiệm hơn Hân Hân, cho nên trong phần lớn tình huống thì vẫn theo mẹ chồng, khuyên Hân Hân nhượng bộ. Mong rằng khi đứa bé khỏe mạnh lớn lên, Hân Hân sẽ chậm rãi tiếp nhận cách làm của mẹ chồng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không cho ôm

Nhờ chính sách nghiêng về một phía của Mộc Nam, rốt cuộc mẹ chồng có thể buông tay buông chân trông trẻ. Bà tràn đầy vui mừng, cũng tự nhận là hết lòng hết sức. Có lẽ là do nhiều tuổi rồi, mẹ chồng vô cùng thích trẻ con, ngoại trừ ôm bé suốt, bà còn thích luôn chơi đùa với bé. Nếu như đứa trẻ mệt rồi muốn ngủ, bà sẽ đưa cho bé sợi nôi lên. Nếu như bé đang ngủ, bà sẽ phát ra tiếng vang ngay bên cạnh bé, vỗ tay này, gọi to này, rung chuông này, nói chung là làm mọi cách để bé tỉnh lại. Đứa bé vừa mở mắt thì mẹ chồng lập tức phấn khởi mà tiếp tục chơi với bé. Hân Hân giận vô cùng, nhưng con đã tỉnh rồi thì cũng hết cách. Về sau, mẹ chồng dứt khoát coi việc vỗ tay bên tai trẻ, đánh thức bé thành trò chơi của mình. Hân Hân thực sự không chịu nổi, dứt khoát khóa cửa phòng mình lại, không cho mẹ chồng vào. Nhưng mẹ chồng không vội vàng, người không vào được, tiếng có thể vào mà. Bà ở bên ngoài gõ cửa thật to, cất giọng hỏi: “bé ngủ chưa?” Vì vậy, em bé lại bị đánh thức. Hân Hân nói với mẹ chồng như thế không tốt, phải cho em bé ngủ, mẹ chồng còn tủi thân ghê gớm, cãi lại: “chẳng phải nó không ngủ còn gì?” Hân Hân sắp suy sụp mất, mỗi ngày chỉ cần Mộc Nam vừa vào cửa, Hân Hân sẽ bàn bạc với anh vấn đề này. Mộc Nam cũng đau hết cả đầu, vì mẹ chồng đã từng kể khổ với anh, rằng Hân Hân không cho bà chơi với cháu. Anh cũng không rõ rốt cuộc ai đúng ai sai, nên đành phải ứng phó hai bên, kết quả bên nào cũng không hài lòng, mẹ chồng trách anh quá mềm lòng chỉ nghe vợ, vợ thì trách anh chỉ biết che chở mẹ mình, không phân biệt được đúng sai. Mộc Nam không chịu nổi nên rốt cuộc tức giận. Hân Hân đương nhiên không sợ anh, mẹ chồng không giận con trai mình nhưng lại tính món nợ này lên đầu đối phương, mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu cũng bắt

đầu lên cấp.

Khi Hân Hân cho con bú, mẹ chồng sẽ chạy tới trêu cháu, khiến cho Hân Hân buồn phiền muốn chết. Có lần bé chỉ lo mút sữa không để ý tới bà, mẹ chồng sốt ruột nên vỗ vỗ lên người đứa trẻ để thu hút sự chú ý của bé, em bé chỉ lo ăn đâu chịu để ý tới bà, mẹ chồng bực hơn nên vỗ mạnh hơn. Hân Hân lại không vui rồi, cứng rắn đẩy tay mẹ chồng ra, sợ bà đánh đau con. Nhưng sự can thiệp cộc cằn này cũng không thể làm tắt sự nhiệt huyết trêu đùa cháu của mẹ chồng.

Hân Hân tức giận đã nói chuyện với Mộc Nam mấy lần, Mộc Nam đã chán việc khó điều đình quan hệ giữa mẹ và vợ mình lắm rồi, dứt khoát bỏ ngoài tai lời kể lể tố cáo của Hân Hân và mẹ chồng. Kết quả, đến ngày thứ chín mẹ chồng chăm trẻ, trẻ con một ngày không ngủ, không chỉ không ngủ, còn khóc rất khê, người một nhà thay nhau ôm, đi lại, vỗ vỗ, đều không ăn thua gì. Mẹ chồng cũng hết cách, chỉ không ngừng nói: “đứa trẻ này, quấy quá, không nghe lời gì cả. Quấy quá, không nghe lời gì cả... Chà thấy đứa nào thế này.”

Hân Hân đáp lại: “cứ ôm suốt, không cho nó ngủ suốt, thì nó dù ngoan thế nào cũng không chịu nổi. Nó mới mấy tháng, sao có thể không cho nó ngủ suốt chứ? Không ngủ suốt, đồng hồ sinh học hỗn loạn hết. Trẻ con buồn ngủ lại không ngủ được, không quấy mới là lạ.”

Lần này Mộc Nam thấy được hậu quả nghiêm trọng, rốt cuộc đã đứng sang bên Hân Hân, bắt đầu cầu nhàu mẹ mình.

Ngày hôm sau, mẹ chồng bị bắt buộc rời khỏi phòng, để một mình Hân Hân trông con. Em bé không bị mẹ chồng quấy nhiễu, rốt cuộc yên ổn ngủ thiếp đi. Hơn nửa giờ một phát hân bầy tiếng. Điều này khiến mẹ chồng không thể nói gì được nữa.

Mộc Nam âm thầm xin lỗi Hân Hân, rồi lại cảm khái: “lẽ ra mẹ anh đã trông nhiều trẻ con như thế, sao lại như vậy được nhỉ? Chẳng lẽ là già rồi lắm lắm?”

Hân Hân bĩu môi: “Cũng tại anh còn gì? Anh cứ nói mẹ anh nhiều tuổi rồi, trông trẻ vất vả, tã để bố anh giặt, cơm thì do anh làm, để mẹ anh một lòng một dạ trông cháu. Cả ngày mẹ chẳng có việc gì làm ngoài dính vào cháu, cả ngày chỉ nghĩ đến trêu đùa cháu. Cứ thế là thành thế này thôi. Hồi các anh còn bé, mẹ phải ra đồng, phải làm cơm, phải giặt quần áo, nào có nhiều thời gian mà lo cho các anh, tất nhiên không thể cứ ôm chơi đùa như thế rồi.”

Mộc Nam gật đầu biểu thị tán thành, nhưng lại nghi hoặc: “Mẹ trông mấy cháu nhà hai anh anh mà, có mấy vấn đề này đâu!”

Hân Hân nguyền anh, nói: “Bảo anh là đầu gối anh còn không thừa nhận! Khi đó có người giặt tã cho mẹ không? có người làm cơm cho mẹ không? Mẹ còn tự trông rau. Nói không dễ nghe ra thì nhà vệ sinh của các anh xa tận ngoài sân, mỗi ngày mẹ đi vệ sinh mấy lần cũng có thể để cháu ngủ mấy giấc rồi. Có giống nhà mình không, nhắc chân là quay về rồi, con còn chưa kịp nhắm mắt đã bị đánh thức rồi.” Mộc Nam nghe thấy mà gật mạnh đầu, cảm thán: “đúng rồi đấy. Thế này đi, về sau để mẹ làm cơm, quần áo của mình cũng để mẹ giặt, tìm việc cho mẹ làm, mẹ sẽ không dán mắt vào cháu nữa.” Hân Hân nói: “quần áo của anh thì em mặc kệ, còn quần áo của em thì tự em giặt thôi. Nhưng mà về sau sợ là em không làm nổi con dâu hiếu thảo nữa rồi, mẹ còn thế em còn nói. Dù sao em chẳng có việc gì chỉ trông con thôi, mẹ không thích thì em chỉ coi như không phát hiện.” Vợ chồng son bàn bạc ôn hòa, ngày hôm sau bắt đầu chấp hành theo kế hoạch.

Mẹ chồng sáng dậy chờ Mộc Nam nấu cơm, Mộc Nam lại nói: “mẹ, về sau mẹ làm đi. Con thích ăn cơm mẹ làm.”

Mẹ chồng nói: “Con nấu đi. Con vẫn làm mà.” Cứ thúc giục Mộc Nam vài lần. Mộc Nam không có cách nào khác, đành phải vào bếp. Hân Hân thấy thế rất không hài lòng. Buổi trưa mẹ chồng lại đến gọi Mộc Nam nấu cơm, Hân Hân lại căn dặn Mộc Nam phải “mặt trận thống nhất.” Vì thế Mộc Nam sống chết không chịu vào bếp nữa, mẹ chồng sầm mặt tiến vào bếp.

Nếu như hành vi của con trai chỉ khiến mẹ chồng không hài lòng chút thôi, thì hành vi của con dâu khiến bà uất ức rồi. Tuy con dâu không nói rõ không cho bà trông cháu, nhưng lúc bà trông, con dâu không rời một bước, lúc thì không cho ôm, lúc thì không cho nói với cháu, lúc thì không cho trêu cháu. Cuối cùng bà chỉ có thể ngồi một chỗ nhìn cháu như khúc gỗ, một câu cũng không được nói. Đây đâu phải là trông cháu, rõ ràng là khổ thân mà! Bà kể khổ với chồng, ông chỉ thờ dài, bảo bà nhịn. Ông không dám nói cho bà, con trai đã dặn mình đừng giúp bà giặt tã. Nhưng nhìn bạn già ảm ức như thế, ông quyết định không nghe con trai, vẫn nhận “trọng trách” giặt tã.

Lúc cùng nhau đi bộ, một đám bà già nghe nói cảnh ngộ của mẹ chồng thì bắt đầu nhao nhao đề xuất ý kiến cho bà.

Thím Lý trượng nghĩa nhất, lập tức nói: “Nó không cho bà trông cháu theo ý mình thì bà dứt khoát không trông cho nó xem. Để nó mệt lử ra là biết bà tốt thế nào, sẽ không làm chuyện thế nữa.”

Mẹ chồng nghe xong thì lắc đầu nguây nguây: “nó toàn trông thôi, cứ sai bảo tôi làm mấy việc nặng. Tôi phải làm cơm, rửa bát, giặt quần áo...”

Bà Trương luôn dĩ hòa vi quý, bà khuyên nhủ: “người ta là mẹ ruột, lại là con dâu mình, tính ra cũng là con mình, để ra sao thì ra, già rồi còn tranh cãi với con cháu mình làm gì.”

Mẹ chồng cũng lắc đầu: “khác con mình chứ, để nó thế này, nó còn có thể muốn thế kia, sau đó mọi chuyện sẽ giẫm lên đầu tôi đấy, bao giờ mới hết chứ.”

Thím Lý tiếp lời: “theo tôi thì, bà yếu đuối quá, chỉ một câu: “không làm cho nó!”

Mẹ chồng khó xử nói: “Như thế sao được, vốn đến để trông cháu, không làm gì cả, chỗ con trai ăn nói thế nào.”

Thím Lý nói: “đốt thế, bà cứ làm lẽ mề thôi. Lẽ mề làm gì ấy à, đang làm cái này, nó còn bắt bà đi làm cái khác chắc? Không có việc gì thì nằm trên giường nghỉ ngơi, nó hỏi thì bảo là đau lưng đau chân, nó còn gọi bà xuống khỏi giường chắc?”

Mẹ chồng gật đầu: “cái đấy thì nó ngại chứ. Được, tôi làm theo bà nói!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hân Hân nhượng bộ

Những ngày về sau, mẹ chồng rõ ràng kéo dài công việc. Giặt một cái áo cho cháu cũng mất hơn nửa tiếng, giặt đến mức áo phai cả màu. Hân Hân hỏi Mộc Nam là sao vậy, Mộc Nam chỉ đành trả lời lấy lệ, anh cũng phát hiện gần đây mẹ mình lười biếng, nhưng anh khó mà nói gì. Một ngày nay, Mộc Nam phát hiện mỗi lần nói về việc nhà với mẹ mình, mẹ đều cảm thấy như đang trách bà, hơn nữa còn cứ nhận định là Hân Hân xúi giục Mộc Nam làm thế. Cho nên mỗi khi Mộc Nam vừa mở miệng, mẹ chồng sẽ mất vui, có đôi khi tuy rằng miệng thì đồng ý nhưng nước mắt lưng tròng, ra vẻ cực kỳ tủi thân. Khiến cho Mộc Nam không biết thế nào cho phải. Kẹp giữa Hân Hân và mẹ mình, Mộc Nam cảm nhận được gian nan của việc mưu sinh trong kẽ hở một cách sâu sắc. Bởi vậy, mọi việc anh chỉ cầu mơ hồ qua đi là tốt rồi, càng nghiêm chỉnh anh càng khó xử.

Mẹ chồng đòi cho Mộc Nam, mỗi ngày chuẩn bị ba bữa cơm. Cơm phải nấu, cái này không thoát được, nhưng nấu ra thế nào thì không phải do người. Tuy mẹ chồng không cố ý, nhưng vị sẽ không theo Hân Hân hồi mang thai, mặn hay nhạt, ít hay nhiều mỡ, rau xanh hay củ, gạo kê hay gạo tẻ nhiên đôi sang vị quê quen thuộc. Mộc Nam đã ăn cơm mẹ làm từ nhỏ, tất nhiên ăn ra vị, nhưng Hân Hân lại càng ngày càng khó nuốt. Lúc đầu Hân Hân đề xuất ý kiến với mẹ chồng, khi đó thì mẹ chồng nghiêm chỉnh đồng ý, quay đầu thì trở nên cực đoan. Chê nhẹ à? Được, bữa sau cho mi ăn đầy mỡ xem có ngon không. Chê ít muối à? Được, bữa tiếp theo cho mi ăn mặn đến lè lưỡi. Đôi khi đến Mộc Nam ăn cũng cảm thấy mùi vị sao đó, nhưng anh vừa có ý kiến thì mẹ chồng lập tức tủi thân nói: “Hân Hân nói muốn ăn như thế còn gì.” Hân Hân có thể nói gì được? Người ta rõ ràng làm dựa theo yêu cầu của mi còn gì.

Hân Hân cũng âm thầm nói với Mộc Nam, có phải mẹ chồng cố ý trừng trị mình không. Mộc Nam nghe xong thì khó chịu nói: “mẹ anh sao lại là loại người đó? Sao em lại nghĩ người ta xấu xa như thế?”

Hân Hân bĩu môi nói: “Dù sao cơm mẹ nấu khó ăn quá. Gần đây em chẳng ăn được mấy, sữa cũng không đều nổi.”

Mộc Nam khó xử nói: “Mẹ anh vốn không biết làm mấy món ở đây lắm, hay là, em chờ anh về rồi nấu?”

Hân Hân nói: “thế thì quay lại như trước còn gì?”

Mộc Nam thử hỏi: “thế em tự nấu?”

Hân Hân không vui nói: “em có thể nấu được. Nhưng ai trông con? Mẹ anh em lo lắm.”

Mộc Nam không vui rồi: “thế này cũng không được, thế kia cũng không được, em bảo làm sao bây giờ? bố mẹ anh ở đây trông cháu đã rất vất vả rồi, em không thể thông cảm một tí được à?”

Tuy không vui nhưng Hân Hân cũng không nói được gì nữa. Ày, ai bảo cha mẹ mình không trông cháu được đây. Hân Hân là con út trong gia đình, trên còn một anh trai hơn cô sáu tuổi. Từ nhỏ, người trong nhà đều chiều cô, việc nhà hầu như không đến tay cô. Lên đại học, cô mới bắt đầu tự giặt quần áo. Sau khi cưới, cô mới bắt đầu học nấu cơm, hơn nữa, đến bây giờ hầu như chỉ biết nấu mấy món. Mộc Nam sẵn sóc cô, tuy lớn lên trong bầu không khí nam tôn nữ tử từ nhỏ, anh rất ít phải làm việc nhà. Nhưng sau khi cưới, Mộc Nam học nhanh hơn, tích cực hơn Hân Hân. Cho nên ít nhất về mặt nấu cơm, Mộc Nam đã đảm nhiệm được. Ban đầu chỉ sống cuộc sống hai người, việc nhà cũng ít, hai người chơi đùa ồn ào, người đùn tôi đẩy, cũng làm xong hòm hòm. Giờ có con, nhiệm vụ thoát cái nặng nề, Hân Hân là chủ lực trông con, là người đầu tiên không chịu nổi. Mộc Nam tuy làm ít, nhưng vừa phải đi làm, vừa phải chia sẻ ít việc nhà, còn thường phải điều hòa quan hệ giữa mẹ già và vợ mình, cũng mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Cha mẹ tới giúp, Mộc Nam biết ơn trong lòng, anh cảm thấy hai cụ sống cả đời không ra khỏi thôn đó, hiện tại vượt cả quãng đường xa như thế tới đây, lạ nước lạ cái, ban đầu mẹ chồng còn chưa thích ứng thời tiết, chỉ vì trông cháu cho mình, thật sự đã làm khó bố mẹ.

Ban đầu Hân Hân cũng đồng ý với quan điểm của Mộc Nam. Nhưng cùng với thời gian, cô và mẹ chồng ngày càng có nhiều xung đột, Hân Hân không khỏi hâm mộ những người được mẹ đẻ trông cháu cho. Bạn xem người ta, thói quen cuộc sống, thói quen ẩm thực, thói quen vệ sinh, thói quen tự duy đều như nhau, không cần quá trình tiếp xúc, cọ sát, hòa hợp, không cần nhẫn nại, không cần lo lắng, không cần nhìn sắc mặt người ta, ày, cuộc sống đó hạnh phúc chừng nào! Mẹ đẻ mình trông cháu cho là lý tưởng nhất! Thế nhưng, không được, mẹ mình không tới được.

Mẹ Hân Hân hiện đang ở cùng anh trai, chị dâu, cháu gái nhỏ, còn có bà ngoại hơn 80, căn bản không thể phân thân. Dù Hân Hân chịu đưa con đến chỗ ba mẹ thì căn nhà hơn chín mươi bình với ba phòng một phòng khách đã chứa tới sáu người rồi, căn bản không có chỗ cho hai mẹ con ở. Huống chi nơi đó còn cách chỗ làm của mình và Mộc Nam xa thế. Cho nên, trước mắt bố mẹ chồng đến trông con cho họ là sự lựa chọn hiện thực nhất. Mỗi khi nghĩ tới đây, Hân Hân đều tự nói với bản thân mình lúc cần người thì cứ cố nhịn đi!

Rất cuộc Hân Hân bắt đầu thử thích nghi khẩu vị của mẹ chồng, tuy thường yêu cầu mẹ chồng thêm một món nữa, nhưng thuần túy chỉ vì tăng dinh dưỡng, để có sữa ổn định. Khi thực sự không chịu nổi nữa thì cô sẽ bảo Mộc Nam mua thức ăn ngoài, nói chung cố gắng không xung đột với mẹ chồng về vấn đề cơm nước là được. Tuy điều này cách yêu cầu của mẹ chồng rất xa, chưa đạt đến mục tiêu để mẹ chồng tùy ý trông cháu, nhưng Hân Hân thực sự đã nhượng bộ rồi. Điều này khiến mẹ chồng rất đắc ý. Xem ra con dâu ấy à, cứ phải dạy dỗ, chỉ cần uốn nắn thói quen xấu thì sao cũng uốn

được. Hơn nữa, với tình hình hiện tại của Hân Hân, có thể có người nấu cơm cho đã là tổ tiên phù hộ rồi. Còn soi mói cái gì? Nhớ năm đó, mình ở trong thôn một mình chăm mấy đứa, bởi vì gặp phải mẹ chồng hung dữ, ngày nào cũng cãi nhau, khi ra đồng, mẹ chồng mình cũng không chịu nom cháu, làm cơm. Khi đó đành phải ngày ngày bận bịu cả trong lẫn ngoài, hầu như không có bữa cơm nào là ăn đúng giờ. Đàn ông vào cửa là mặc kệ hết, chẳng phải là dựa hết vào một mình mình còn gì? Thời con gái ai mà chả được nâng niu từ bé. Con dâu giỏi giang đều được rèn luyện ra sau khi kết hôn đấy chứ? Hân Hân chính là quá thiếu rèn giũa.

Có kinh nghiệm thành công lần này, mẹ chồng quyết định cứ chiều theo lệ đó, tranh thủ bồi dưỡng Hân Hân thành một con dâu nhỏ giỏi giang. Đương nhiên, muốn nó đạt được trình độ như bản thân mình thì hơi khó, nhưng ít ra phải nấu cơm, trông trẻ được, như thế Mộc Nam cũng đỡ gánh nặng hơn. Ấy, thằng Mộc Nam này cũng hiền quá, bị vợ nắn bóp sao cũng chịu, trong lòng chẳng biết suy tính gì cả. Hân Hân thì sao, vừa lười nhác, còn lắm chuyện chết đi được. Nếu không dạy dỗ hai đứa cho ra hồn thì sau này sống thế nào! Nghĩ thế, mẹ chồng cảm thấy trọng trách trên vai mình lại nặng thêm mấy phần. Đối với Hân Hân thì càng hy vọng hơn, càng soi mói hơn.

Từ đó về sau, để mài giũa tính tình của Hân Hân, mẹ chồng dứt khoát ăn cơm xong, rửa bát xong mới đi đòi cho Hân Hân ăn cơm. Thấy Hân Hân đòi đến dài cả mặt ra, dù có lúc nhìn cũng thấy không ổn cho lắm, nhưng mẹ chồng lại âm ỉ đắc ý: làm mẹ chồng mà không có chút thủ đoạn ấy thì còn có thể gọi là mẹ chồng sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trong bệnh viện

Văn Quân sinh rồi, sinh con trai. Cả nhà thím Lý đều vui vẻ, thím Lý càng thêm vui vẻ, cứ gặp người là nói, chỉ mong có thể mua một cái loa phóng thanh để phát thanh khắp tiểu khu: nhà họ Lý tôi có hậu rồi!

Nhưng mà đương sự Văn Quân lại không đến thế. Vốn dĩ cô đã lên kế hoạch để ngày kia bỏ mẹ mình đến nhà chồng thăm mình, cũng hẹn một cô hộ sinh vip có kinh nghiệm phong phú, chỉ chờ ở cứ cho thoải mái. Nhưng còn cách thời gian hẹn ba ngày thì mình đã sinh rồi.

Ngày đó mẹ Văn Quân đi siêu thị, mua dưa hấu mà cô thích ăn nhất, Văn Quân bê nửa quả dưa đang ăn vui vẻ thì bỗng cảm thấy dưới thân là lạ, giống lúc sắp bị, chỉ lát sau quần và chỗ sơ pha dưới mông đều ẩm ướt, may mà nước chảy ra có màu trắng, không phải đỏ.

Ấy thế mà đúng lúc bố mẹ Văn Quân vừa được cô thu xếp đi vùng nông thôn xung quanh vợ vết gà què và trứng gà què rồi. Văn Quân vội vàng gọi điện cho bố mẹ, hai ông bà xuất phát từ một tiếng trước, đại khái còn nửa tiếng nữa thì đến nơi, giờ đang trên đường đi. Mẹ Văn Quân nghe Văn Quân thuật lại xong thì cảm thấy có thể đã vỡ nước ối, vừa bảo Văn Quân đừng vội, gọi Hòa Bình mau chóng đi bệnh viện, vừa vội vàng xuống xe quay về, nhưng nhanh nhất cũng phải một tiếng nữa mới về đến nhà.

Văn Quân không có cách nào, chỉ đành phải gọi cho Hòa Bình đang đi làm, nói cho anh biết đã vỡ ối, Hòa Bình giật bắn mình, vội vàng vàng quay về. Văn Quân vẫn không an tâm, dứt khoát xin giúp đỡ trên wechat. Vài người từng trải nói cho cô biết, chỉ cần chưa có phản ứng khác thì chưa việc gì, đừng vội vàng, dù đã vỡ ối thì vẫn còn lâu mới sinh, bảo cô nâng chân lên, chờ Hòa Bình về đi bệnh viện là được. Nếu như định sinh tự nhiên thì mau ăn gì đó thì mới có sức; nếu như sinh mổ thì đừng ăn gì bởi mấy tiếng trước khi sinh mổ không được ăn gì. Văn Quân suy nghĩ, mình vừa ăn nửa quả dưa hấu, dù sao đã có thức ăn vào bụng rồi, dứt khoát ăn hết nửa còn lại, nếu thật là sinh mổ thì cũng có sức. Cho nên chờ đến khi Hòa Bình vội vàng vàng vọt vào cửa thì thấy một màn: Văn Quân gác chân trên mép giường, ăn miếng dưa hấu to. Thấy Hòa Bình vào, Văn Quân lại còn có thể ung dung nói với anh: “vỡ nước ối rồi, chờ em ăn dưa hấu xong thì chúng ta đi bệnh viện.”

Hòa Bình thực sự dở khóc dở cười, mạnh mẽ cướp miếng dưa hấu đi, ôm lấy Văn Quân còn đang bấu môi xuống tầng. Lái xe tới bệnh viện, còn chưa tìm được chỗ đỗ xe, Hòa Bình đành vậy, ngừng bữa ở một chỗ, cùng lắm thì bị dán giấy phạt tiền thôi! Ôm Văn Quân vào bệnh viện, vội vã lấy số. Hòa Bình không đợi đến số của anh đã chen chúc vào, nói tình hình của Văn Quân cho bác sĩ. Vài người xếp trước anh vốn đang muốn nói anh, vừa nghe thế thì đều nhường cho anh. Bác sĩ kê giấy tờ cho Văn Quân nằm viện, Hòa Bình ôm Văn Quân tới phòng bệnh, rồi vội vàng đi làm thủ tục. Bên này bác sĩ kiểm tra cho Văn Quân, nói cổ tử cung của cô còn chưa mở, cứ nằm chờ đã, lúc nào bắt đầu đau bụng thì nói ngay với y tá. Văn Quân nằm hơn nửa buổi mà vẫn chẳng hề thấy động tĩnh gì, mãi đến khi bố mẹ và bố mẹ chồng trước sau chạy tới, rồi chịu thêm hơn một tiếng đồng hồ nữa, ngoại trừ chảy nước ối, Văn Quân không hề có phản ứng khác. Bác sĩ nói vẫn chảy nước ối thế này không tốt lắm, cố gắng nằm thẳng, giảm thiểu nước ối chảy ra, nhưng ăn nhiều dưa hấu như thế, cứ một lúc Văn Quân lại muốn đi vệ sinh. Mẹ Văn Quân gấp gấp đi qua đi lại, hỏi hân mãi hôm nay mình không nên mua dưa hấu cho Văn Quân ăn. Thím Lý thì cứ năm phút lại đi gọi y tá một lần, bảo người ta nhìn xem đã mở mấy ngón tay, khiến mấy cô y tá phiền không chịu nổi.

Tới đến, bác sĩ đến sờ sờ, nói cổ tử cung vẫn chưa mở, đề nghị bọn họ làm siêu âm B, xem tình hình nước ối. Cả nhà quây quanh Văn Quân đi phòng siêu âm B, rồi xếp hàng cả buổi mới đến lượt. Kết quả là, tình hình không tốt lắm, còn rất ít nước ối. Cả nhà đều sốt ruột, đi báo bác sĩ muốn sinh mổ. Bác sĩ xem thì xác thực không có dấu hiệu mở cổ tử cung, vì thế sắp đặt ca mổ cho Văn Quân.

Lúc Văn Quân bị đẩy vào phòng mổ vẫn còn rất tỉnh táo, chờ khi mổ xong bị đẩy ra thì đã mê man rồi. Dù sao lúc đó đã hơn nửa đêm, hai bên ông bà bàn bạc, để lại mấy người chăm sóc sản phụ và em bé, mấy người về nghỉ, mai đến thay ca. Thím Lý xung phong nhận việc muốn ở lại, bạn già chú Lý tất nhiên cũng ở lại. Hòa Bình càng không phải nói. Thấy thông gia thật lòng như thế, bố mẹ Văn Quân cũng yên tâm mà về.

Vì là sinh mổ, Văn Quân chưa có sữa ngay. Em bé đói đến khóc oe oe. Thím Lý vội vàng cho bé mút sữa ngoài. Văn Quân nửa ngủ nửa tỉnh nhìn thấy,

còn mơ mơ màng màng không biết vì sao. Chỉ cảm thấy lúc đầu em bé uống sữa ngoài thì thôi khóc, về sau không biết thế nào lại òa khóc to hơn.

Hôm sau, đổi cho bố mẹ Văn Quân, em bé đỡ khóc hơn. Ngày thứ ba, thím Lý đến trông cháu, Hòa Bình chăm sóc Văn Quân, em bé lại khóc không yên. Gọi bác sĩ đến xem thế nào, kiểm tra mãi mà không tra ra cái gì. Thím Lý mặc kệ, sống chết bắt bác sĩ giải thích, bác sĩ nói nếu thực sự lo lắng thì đi soi dạ dày cho trẻ. Văn Quân không nỡ nhưng thím Lý nói không thích hợp, Văn Quân cũng sợ con thật có gì khó chịu nên đồng ý rồi.

Hòa Bình ôm con đi, khi về mất đồ lừ, nói tuy không dễ anh vào, nhưng ở ngoài nghe con khóc oe oe thì cũng khóc theo. Ngẫm lại cũng phải, người lớn soi dạ dày còn khó chịu thế nữa là, huống chi là đứa trẻ mới sinh được hai ngày. Cũng may kết quả là không việc gì. Văn Quân vừa âm thầm thở nhẹ ra, vừa bắt đầu câu nhậu mẹ chồng nhiều chuyện quá.

Tuy kết quả kiểm tra nói là không sao, nhưng trẻ vẫn cứ khóc. Đến chạng vạng, Hòa Bình về nhà lấy cơm, để lại thím Lý trông cháu. Y tá tới đo nhiệt độ cho hai mẹ con Văn Quân, vào cửa thấy thím Lý đang cho cháu mút sữa, vừa cho mút vừa nói: “thằng bé này, sao cứ khóc mãi thế?” Y tá đi tới nhanh nhẹn nhận lấy em bé và bình sữa, nói: “đây là lần đầu cô chăm trẻ à? Sao lại cho trẻ mút sữa như thế? Để bình sữa ngang thế, trẻ mút toàn không khí vào bụng, sao có thể không khó chịu?”

Thím Lý ngượng ngùng, tự mình đánh trống lảng: “ai bảo mẹ nó không có sữa chứ. Hồi đấy chúng tôi đều cho bú sữa mẹ, ai làm thế này bao giờ. Ày, sao cô không cho mút nữa? Cháu nó mới uống được mấy ngụm thôi!” Hóa ra y tá chỉ cho trẻ mút một ngụm rồi rút bình sữa ra khỏi miệng trẻ.

Y tá lấy bình sữa nói với thím Lý: “các bác có máy hâm nóng sữa còn gì? Sao lại không dùng? Sữa này đã nguội thế rồi, còn cho cháu bú, chả trách cháu nhà bác cứ khóc mãi!”

Thím Lý đỏ bừng mặt, ngượng ngùng nói: “cái đấy bác không biết dùng lắm.”

Văn Quân vừa nghe thì nóng nảy, nói: “mẹ, mẹ không dùng máy hâm nóng sữa thì cho nước nóng vào cũng được mà, sờ tay thấy lạnh thì sao cho thế cho em bé bú chứ?”

Thím Lý không phục, nói: “ai bảo đã lạnh? Mẹ sờ thấy vừa ấm!”

Y tá bĩu môi không để ý đến bà, đo nhiệt độ cho Văn Quân và em bé rồi đi ra. Thím Lý vừa thêm nước nóng vào bình sữa, vừa thầm mắng cô y tá kia mãi.

Văn Quân nằm trên giường tức giận nói: “mẹ, mẹ xem xem, mẹ tiết kiệm tí việc mà em bé phải chịu bao nhiêu khổ, bụng khó chịu không nói, còn mất công chạy đi soi dạ dày, nó bé như thế, nghĩ lại mà xót cả ruột.”

Thím Lý vốn đuối lý, thấy chồng và con trai không ở bên, không có ai làm chỗ dựa, đành phải bầm bụng chịu đựng, không lên tiếng được.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cô hộ sinh tới

Văn Quân chờ Hòa Bình trở về, lại phải nói rõ ngọn nguồn vụ con khóc quấy với anh. Hòa Bình một là thương con, hai là sợ vợ, tuy cũng có hơi sợ mẹ, nhưng so sánh nặng nhẹ hai bên thì cuối cùng đứng ở bên Văn Quân, nói ra thì mẹ mình không đúng. Thím Lý vốn tưởng con trai sẽ đứng về phía mình, cùng lắm thì năm mười năm mười là xong, không ngờ rằng Hòa Bình không chừa lại chút mặt mũi nào cho mình, nghiêng hẳn về phía con dâu. Nếu như nói vừa rồi còn có thể can rằng nhần nhện uất ức mà Văn Quân đưa đến thì lúc này không thể chịu được áp lực mà con trai gây cho. Thím Lý tức giận, dứt khoát mặc kệ cháu, thở hắt hắt một mình bắt xe về nhà.

Văn Quân thấy thím Lý bỏ gánh không làm, lại tức giận, ầm ĩ muốn về nhà ở cũ, chết sống không chịu đi nhà mẹ chồng. Hòa Bình vốn muốn đuổi theo mẹ, nhưng trong phòng còn một lớn một nhỏ đang nằm đều không rời người được, bà xã lại quậy tung lên. Cho nên cũng bất chấp thím Lý, vội vàng dùng hết bản lĩnh làm dịu Văn Quân, trong chốc lát nói ngày ở cũ không thể tức giận, trong chốc lát còn nói trở về nói chuyện đoàn hoàng với thím Lý, thật vất vả mới trấn an được Văn Quân. Tiếp theo còn phải cho con bú sữa, thay tã, một buổi tối này giày vò Hòa Bình bỏ hơi tai, tổng cộng ngủ chưa đến ba tiếng. Buổi sáng mơ mơ màng màng vừa tỉnh, cha mẹ Văn Quân đã tới rồi, không gặp thông gia, tất nhiên phải hỏi thăm. Vừa hỏi thì Văn Quân lại vừa tức vừa giận kể lại nguyên nhân hậu quả một lần.

Cha Văn Quân thấy Hòa Bình chật vật như thế, còn nói vài câu giảng hòa. Mẹ Văn Quân dù ngoài miệng khuyên con gái không nên nổi giận, trong lòng lại hoàn toàn bất mãn với thím Lý, nói gần nói xa cũng có ý bảo Văn Quân về nhà mẹ đẻ ở cũ. Hòa Bình biết rõ tính thím Lý, biết rõ nếu như lần này không đi nhà chồng ở cũ, vậy thì quá là phạm phải điều thím Lý kiêng kỵ. Bà xã và mẹ vợ dù giỏi nữa, nhưng mẹ mình cũng phải ngồi không, làm mất lòng bà, về sau đừng hòng sống yên ổn. Cho nên vừa nghe thế thì lập tức lắc đầu như cái quạt, khuyên can mãi mới khuyên được hai mẹ con này đổi ý. Nhưng mẹ vợ cảm thấy thím Lý có thể phui tay mặc kệ cháu mình vừa sinh ra, nếu con gái ở trong nhà bà, tới một mẫu ba phần đất nhà người ta, thì chẳng phải mặc cho người xâm lược, cho nên căn bản không nể Hòa Bình. Văn Quân áy à, dù biết Hòa Bình khó xử, nhưng tuyệt không chịu để mình uất ức, nghĩ đến hành vi của thím Lý, càng thấy tức giận, cho nên cũng dứt khoát lập trường đứng ở bên mẹ mình. Hòa Bình còn nhần nại với Văn Quân, nhưng đã hơi bất mãn với mẹ vợ rồi. Anh nghĩ: “mẹ cũng là người già, hẳn phải hiểu lòng người già nhất chứ, ở cũ ở nhà mẹ đẻ là điều kỵ nhất ở vùng này, nhất là không tốt cho nhà chồng. Văn Quân không ở cũ ở nhà chồng, người làm con trai là con phải khó khăn cỡ nào. Bản thân mẹ không có con

trai, ngày ngày coi con như con trai. Thật sự có chuyện thì lại không hề suy nghĩ cho con, đúng là thân sơ có khác.” Nghĩ đi nghĩ lại, nói cũng bắt đầu nóng lên. Mẹ vợ lại không vui, thăm nghĩ cả nhà tôi còn ở đây mà cậu còn dám thối râu tròng mắt đấy, nếu đến nhà cậu, đối diện với cha mẹ cậu thì chẳng phải xoi tái con gái tôi sao. Hừ, nói gì cũng không thể để con gái tôi đó. Đến lúc này, giọng điệu cũng cứng rắn hơn nhiều. Nếu không nhờ cha vợ giảng hòa thì hai bên sẽ âm ỉ lên.

Cả nhà đang loạn thì đột nhiên có người gõ cửa. Hòa Bình nghĩ là đồng nghiệp tới thăm nên đề nén phần uất tràn ngập trong lòng, vội vàng đi mở cửa, thì thấy một người phụ nữ lạ khoảng hơn 40 tuổi đứng ở cửa. Nhìn kỹ thì lại thấy hơi quen quen, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu. Đối phương lễ phép cười nói: “Tôi là Tùy Mẫn hộ sinh của công ty Hình Nguyệt.”

Giờ Hòa Bình mới nhớ ra, lúc chọn người ở công ty hộ sinh thì đã xem ảnh của chị, so sánh với người thật thì trong ảnh mộc mạc hơn, nên nhất thời không nhận ra. Anh vội vàng mời Tùy Mẫn vào phòng, nhất nhất giới thiệu cho mọi người. Tùy Mẫn mỉm cười chào hỏi tất cả mọi người, rồi xoay người vào buồng vệ sinh. Đợi chị trở ra, không chỉ rửa sạch tay, còn quần gọn đầu tóc, thay trang phục, nhìn lại thì giống hệt trong ảnh rồi. Tùy Mẫn không nói thêm gì nữa, mà trực tiếp ôm em bé, vỗ nhẹ nhẹ. Chỉ chốc lát sau, em bé liền ngủ say trong lòng chị. Để bé xuống, Tùy Mẫn bắt đầu hỏi thăm tình hình cháu bé, lại lấy ra một cuốn sổ, viết xuống những thứ cần chuẩn bị cho sản phụ và em bé ngày ở cữ, đưa cho Hòa Bình, bảo anh mau đi mua đủ. Hòa Bình tiếp nhận, cùng mẹ Văn Quân nhìn xem, bên trong thật sự chu đáo, cái gì cần có đều có, chi riêng chậu cho em bé cũng phân ra chậu rửa mặt, chậu rửa đít, chậu tắm, khăn mặt cũng chia thành khăn sữa, khăn rửa mặt, khăn tắm, v.v, ngoài ra còn có khăn ướt, phấn rôm, lotion nước tiểu chuyên dụng cho trẻ con, nước giặt tã chuyên dụng, v.v cũng không ít, về phần chuẩn bị cho sản phụ thì chủ yếu là các nguyên liệu nấu ăn, thường gặp có táo, long nhãn, móng heo, gân bò, v.v, còn có thuốc bắc mà Hòa Bình chỉ nghe thấy trong phim cổ trang, dựa theo Tùy Mẫn nói, đây đều dùng để nấu canh cho sản phụ, kinh nghiệm của chị cho thấy, có hiệu quả rất tốt. Cả danh sách dài dằng dặc này, Hòa Bình xem mà không hiểu nhưng mẹ Văn Quân thì gật đầu liên tục.

Hôm trước khi mẹ Văn Quân đến, vừa phải chăm cháu, vừa phải nom Văn Quân, nhiều năm chưa ôm trẻ, một ngày qua thì đúng là đau lưng. Cha Văn Quân không biết làm cơm, Văn Quân lại kén ăn, cha Văn Quân đành phải bắt chấp giá lạnh mùa đông mà chạy đi mua đồ ăn vừa hợp khẩu vị vừa thức sữa cho Văn Quân, cũng rất mệt mỏi. Hòa Bình chạy đi chạy lại giải quyết công việc bên ngoài, còn phải chăm sóc Văn Quân, lại căng uể oải. Cô hộ sinh vừa đến thì không chỉ ôm đồm chuyện đưa trẻ, Văn Quân cũng thường được chị chăm sóc. Cả nhà lập tức cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều. Nhất là mẹ Văn Quân, thấy Tùy Mẫn nhẹ tay nhanh chân sắp xếp mọi thứ ngay ngắn rõ ràng thì rất thỏa mãn. Văn Quân thì không chú ý cái khác, chỉ nhìn chăm chăm xem Tùy Mẫn chăm con thế nào. Cũng không biết thế nào mà đứa trẻ hai ngày trước còn khóc quấy không ngớt, vào tay Tùy Mẫn thì ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, hầu như không còn khóc nữa. Về sau, Tùy Mẫn còn xoa bóp cho bé, hiển nhiên bé rất hưởng thụ, đám người lớn đều nhìn vừa lạ lẫm vừa vui vẻ. Văn Quân nói về chuyện soi dĩa dày cho trẻ, Tùy Mẫn lấy làm tiếc mãi: “Nếu lúc đấy chị ở đây thì khẳng định không thể các em đi làm. Bé bị ngưng lạnh ngưng nóng nên quấy. Em xem, hiện tại ớn cả còn gì. Nhưng mà đại đa số người già đều không có kinh nghiệm cho trẻ uống sữa bột, nên cũng không thể trách mẹ chồng em cả được. Trông trẻ là chuyện khá phức tạp, chính mẹ mình có khó tránh khỏi va chạm, em đừng quá để trong lòng, mọi nhà đều như thế. Chậm rãi tiếp xúc, cọ sát, hòa hợp là tốt rồi.” Văn Quân không nói gì, ngược lại Hòa Bình nghe mà dùng sức gật đầu.

Văn Quân sinh mổ xong, vẫn tiêm thuốc xúc tiến co tử cung, loại thuốc này khiến tử cung co thắt lại nhưng trong quá trình co thắt thì rất đau. Văn Quân thường đau không chịu nổi, bắt Hòa Bình giảm tốc độ truyền dịch, nhưng giảm tốc độ truyền thì không có hiệu quả. Cho nên qua một lúc Hòa Bình lại tăng tốc độ như cũ, vì thế mà bị Văn Quân quát mắng không ít. Tùy Mẫn thấy thì giúp Văn Quân mát-xa mấy huyệt ở chân, nhanh chóng giảm đau, Hòa Bình ở bên quạ vui rồi, vội vàng muốn học theo.

Bầu không khí vốn căng thẳng giương cung bạt kiếm, nhờ Tùy Mẫn đến mà dần tan thành mây khói. Nhắc tới cũng lạ, một cô hộ sinh, thế mà khiến tất cả nhanh chóng đi vào quỹ đạo chỉ trong vài giờ. Văn Quân và mẹ cô là hai người phụ nữ vô cùng soi mói cũng hoàn toàn thỏa mãn với Tùy Mẫn, con giận vừa rồi cũng bắt trí bất giác tan hơn nửa. Hòa Bình thấy thì âm thầm may mắn hồi trước mình không chê đất, mời cô hộ sinh vip này, quả nhiên là xuất sắc. Anh thấy bà xã và mẹ vợ gần gũi con giận rồi, nhân cơ hội nói, chỉ cần có Tùy Mẫn theo, ở cữ ở đâu cũng đều tốt. Tuy vẫn bất mãn với thím Lý, nhưng thấy cô hộ sinh cẩn thận chu đáo như thế, mẹ Văn Quân yên tâm, Văn Quân cũng không nói gì nữa.

Hòa Bình thấy Văn Quân và mẹ vợ không nhắc lại việc về nhà mẹ đẻ ở cữ nữ thì thở phào nhẹ nhõm, hạt mồ hôi do vừa rồi nóng vội đến mức toát ra cuối cùng cũng rơi xuống. Hơi tỉnh ra, lúc này mới nhớ ra từ tối qua đến giờ, liên tục không gọi điện về nhà hỏi xem thím Lý thế nào rồi, vừa nghĩ thế thì giọt mồ hôi vừa rơi xuống lập tức muốn quay lên.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Nhà thím Lý gà bay chó sủa

Hai ngày nay Lưu Mai vẫn vô cùng khong vui, Văn Quân sinh con trai rồi, vốn dĩ cô vui cho họ từ tận đáy lòng. Nhưng phản ứng của cha mẹ chồng cũng quá mãnh liệt, nhất là thím Lý, cứ như bỗng dưng cao hơn một khúc, nhìn ai cũng nhìn từ trên xuống. Trẻ con sinh ngày thứ hai, cả nhà bàn bạc chuyện chúc mừng. Hai cụ vừa mở miệng là cho năm nghìn, còn cứ nói cho ít. Nhớ năm đó, lúc Lưu Mai sinh con gái, hai cụ chỉ cho hai nghìn, thím Lý còn nhắc mãi trước mặt mẹ Lưu Mai, mãi đến khi mẹ Lưu Mai móc năm nghìn tiền lì xì ra, thím Lý mới không hề rặng nữa.

Hòa Thuận là con lớn, lúc sinh con thì em hai Hòa Bình, em ba Hòa Nhạc đều còn chưa kết hôn, ý thím Lý là chưa kết hôn thì tính là cả nhà với hai cụ, không cần cho riêng. Khi đó Hòa Bình với Văn Quân đang yêu đương, Văn Quân thật ra rất tốt, cho riêng Lưu Mai một bao lì xì năm trăm. Lúc này Văn Quân sinh con rồi, hai vợ chồng Lưu Mai bàn bạc, muốn cho bao lì xì một nghìn. Vốn dĩ đã chuẩn bị tiền rồi, có điều chưa kịp nói với hai cụ. Mà thím Lý mở miệng, chỉ tên điểm họ bảo Hòa Thuận và Lưu Mai cho nhiều một tí, nói đây là cháu đích tôn của nhà họ Lý, bảo bọn họ chú trọng, không thể ít lễ. Lưu Mai vừa tức giận, dứt khoát rút ra nửa tiền, chỉ cho năm trăm.

Hòa Thuận trách Lư Mai cho ít. Lư Mai nói: “không phải em nhằm vào hai vợ chồng Hòa Bình, em là nhằm vào mẹ anh. Mẹ cũng quá thiên vị rồi. Mẹ thích thiên vị cháu trai thì tự mẹ cho đi, dựa vào cái gì hồ nọ hết kia em bảo em lấy nhiều tiền? Mẹ càng nói thế em càng cho ít. Mẹ giỏi thì nhằm vào con thứ ba đi, em xem Hòa Nhạc có nghe không!”

Lư Mai nói lời này thật trúng tim rồi, Hòa Nhạc thực sự không nghe thím Lý. Thím Lý thu xếp bảo Hòa Nhạc cũng cho một phần, lúc đó Hòa Nhạc liền từ chối: “Con còn chưa kết hôn, dựa vào cái gì mà bảo con cho? Và lại hồi anh cả cũng không cho cơ mà? Sao đến anh hai lại thay đổi?”

Thím Lý nói: “Anh hai con sinh con trai cơ mà.”

Hòa Nhạc nói: “Con trai thì làm sao, con trai mới là nuôi cho người ta đấy. Lỗ vốn lỗ nhà, có cái gì tốt?”

Thím Lý nói: “Đừng nói vớ vẩn. Lúc chị dâu con tới ở cũ, cấm nói như vậy!”

Hòa Nhạc bĩu môi nói: “Điều này con không biết! Nhưng mà, con thật sự không có tiền. Mẹ cũng biết, mấy đồng tiền lương của con còn chưa đủ mình con tiêu đấy, nào còn có thừa. Mẹ bảo con đi đâu kiếm tiền giải quyết tiền lì xì này chứ?”

Thím Lý mắng: “Hút ít mấy điều thuốc lá, uống ít mấy lần rượu, thì có ngay, còn khóc kể với mẹ!” Nói đi nói lại, bà biết tính con thứ ba, đích thật là người kiếm một tiêu hai, tháng nào cũng tìm bà vay tiền đấy, anh thực sự không có tiền. Không có cách nào, hai cụ đành phải bù cho anh trước năm trăm, nói là bù, nhưng nếu bảo anh trả tiền thì không biết là ngày tháng năm nào.

Chuyển tới hôm khác đúng vào cuối tuần, người một nhà đều đi bệnh viện thăm cháu. Cháu trai khoẻ mạnh kháu khỉnh, đích xác thích người. Ngay cả Hòa Nhạc là người không chịu được trẻ nhất này cũng ngồi kia đùa cháu. Thím Lý thấy nhiều người, muốn lên nhân nhả, nên đâm lưng ngồi vào bên cạnh. Chú Lý về nhà sớm chuẩn bị cơm nước, Hòa Nhạc ngồi một lúc cũng đi. Cuối cùng thì còn lại ba người nhà Lư Mai. Vốn dĩ Lư Mai rất thích trẻ con, muốn ở lâu lâu, nhưng thím Lý lại coi Lư Mai như bảo mẫu không cần tiền, lúc thì bảo cô giặt tã, lúc thì bảo cô pha sữa bột. Ngay cả Văn Quân nằm ở bên đầu giường ngừng rồi, liền tiếp nói chị dâu chị nghỉ một lát, nghỉ một lát đã. Lư Mai tất nhiên cũng tức giận, làm xong thì lôi kéo Hòa Thuận đi. Thím Lý thấy, còn không khỏi cần nhìn sau lưng cô vài câu.

Lư Mai vốn có kế hoạch nhân dịp Văn Quân chưa xuất viện, lại giúp bọn họ thu xếp đồ đạc cần dùng, thím Lý giầy vò thế, thì cũng không có tâm trạng nào nữa, về đến nhà thì lên giường vui đầu ngủ thiếp đi. Chú Lý thật ra là một người chịu khó, chuẩn bị xong xuôi cơm cho ba người trong bệnh viện, tiện thể nấu cả cơm cho người trong nhà. Lư Mai ăn sẵn, có chút buồn khoăn, đến lúc làm cơm tối thì chạy tới giúp chú Lý. Người một nhà vui vẻ ăn cơm tối xong, chú Lý vui vẻ bởi vì có cháu trai bản thân mình lại làm thêm món rau trộn, bật một chai rượu xái, muốn gọi con cả Hòa Thuận cùng uống. Hòa Thuận nói “có việc muốn tặng ca.” rồi vội vàng ra ngoài. Hòa Nhạc thì sớm chạy mất, trước khi ra ngoài còn nói buổi tối có hẹn nên về muộn. Ông cụ ngồi cạnh bàn tự rót tự uống. Đang vui đến loạng choạng thì bỗng nghe có người gõ cửa “ầm ầm”. Lư Mai vừa mở cửa, thì thấy thím Lý hăm hở cất bước đi vào. Cả nhà đều mơ hồ, thím Lý không ở bệnh viện phục vụ Văn Quân, sao lại tự mình chạy về?

Lư Mai không khỏi hỏi một câu, thím Lý đen mặt không tiếp lời. Lư Mai nhìn tình hình có vấn đề, cũng không muốn chọc bà nữa, nên đưa con về phòng mình. Thím Lý ghen một bụng tủi thân, thấy chú Lý còn bung chén rượu không chịu buông, lập tức giận dữ, đi tới một tay đoạt cái chén, thoáng cái đập xuống đất, mảnh sứ vỡ và rượu vương đầy đất. Chú Lý sợ đến sùng sốt, rượu cũng không dám uống, vội vàng thu dọn chén rồi pha cho thím Lý một cốc nước mát. Thím Lý uống một phát hết cả cốc mới cảm thấy thoải mái hơn, cũng bắt đầu cảm thấy đói bụng, lúc này mới nhớ ra tức giận cả buổi, ngay cả cơm chưa thêm ăn thì đã đi khỏi bệnh viện rồi. Cô tức giận nói với chú Lý: “Ông thì uống ngon lành rồi, tôi đây bận việc cả một ngày, ngay cả miếng cơm nóng cũng chưa dính miệng đấy!” Chú Lý vừa nghe, thì vội vàng đi hâm nóng cơm cho bà. Nghe trong phòng bếp vang lên tiếng nổi va bát chạm, chỉ chốc lát sau, cơm nước được bung lên bàn.

Thím Lý ngần đầu nhìn, hai món một trứng gà rán, một chân giò hun khói, cộng thêm cơm tẻ và canh trứng hoa, tuy đơn giản, nhưng cũng là một mận một chay, một cơm một canh. Lập tức không nói nhiều nữa mà bung bát lên ăn. Quanh đi quẩn lại một trận như thế, thím Lý thật sự đói, ăn cứ phải gọi là ăn như hổ đói, mãi đến khi bát đĩa sạch bách mới thôi. Buồng đưa, lau miệng, chú Lý ở sẵn bên cạnh đưa cho một chén chè đặc. Thím Lý nhấp một ngụm, buông chén chè, lúc này mới kể lại ngọn ngành chuyện ở bệnh viện cho ông già nghe. Nói đến chỗ tủi thân, không khỏi rơi lệ. Chú Lý vừa nghe vừa khuyên, nói mãi lời hay, thím Lý vẫn tức giận.

Lư Mai ở trong phòng nghe thím Lý quăng bát ném đĩa thì vô cùng không vui, người đã từng ấy tuổi rồi mà không hề chứng chạc, dù có tức giận cỡ nào cũng không ồn ào đến mức ấy chứ. Dù thế nào còn có trẻ con ở đây đấy, không sợ con cháu cười. Con gái Linh Linh của Lư Mai thật ra rất ngoan, bé nhỏ giọng nói với Lư Mai: “Bà nội lại tức giận, mẹ con mình cứ ở trong phòng một lúc, đừng đi ra. Đừng chọc cho bà nội mất vui.” Lư Mai xoa đầu con, lòng vừa ấm áp vừa khổ sở, con gái thực sự trưởng thành, hiểu chuyện rồi. Nhưng chính vì là con gái, bà nội vẫn không chào đón Tiểu Linh Linh, thế mà đứa bé này còn vô cùng ngoan ngoãn, lúc nào cũng nghĩ cho ông nội bà nội. Ấy, đám người lớn ấy, có đôi khi còn không bằng một trẻ con!

Thím Lý ở đây tức giận cả đêm, nghĩ Hòa Bình dù không về xem, cũng phải gọi cuộc điện thoại hỏi thăm. Nhưng chờ đợi mòn mỏi vẫn không có. Thím Lý chỉ phải ôm nỗi tức giận mà ngủ. Sáng sớm hôm sau thức dậy, càng nghĩ càng giận, bữa sáng cũng không ăn nổi, đã lôi kéo cả nhà muốn đi tìm hai vợ chồng Văn Quân khỏi bình vẩn tội. Chú Lý tất nhiên là khuyên bảo, nhưng nói thì cũng như chưa nói, bao nhiêu năm rồi có lần nào là thím Lý nghe ông chứ?

Lư Mai không lên tiếng, chỉ tập trung chăm sóc con ăn sáng, lại tranh thủ lúc rảnh rồi múc cho Hòa Thuận và bản thân mình bát cháo.

Hòa Thuận tiếp nhận cháo Lư Mai đưa, vừa ăn vừa nói với mẹ: “mỗi chuyện như thế có đến mức không! Điều là một nhà, ẩm ỉ có gì hay.”

Hòa Nhạc thấy trông mà thêm, không khỏi cầu xin Lư Mai cũng múc cho mình một bát. Lư Mai cười cười, dứt khoát múc cho mọi người mỗi người một bát cháo. Trong giây lát, cả gian nhà tràn đầy tiếng ăn cháo, ngoại trừ chú Lý thì không ai thêm đề ý thím Lý nữa. Thím Lý tức giận đến đang muốn phát cáu, điện thoại vang lên rồi. Chú Lý nhận, là Hòa Bình thì vội đưa điện thoại cho thím Lý. Thím Lý đầu tiên còn dỗi không tiếp, Hòa Thuận, Hòa

Nhạc đều khuyên bà mau nhận, lúc này thím Lý mới cầm ống nghe, mắng xối xả Hòa Bình một trận. Về phương diện ứng đối phụ nữ hay câu kinh, Hòa Bình từ nhỏ mưa dầm thấm đất, hôm nay lại có kiểu người mạnh mẽ là Văn Quân nên lúc nào cũng được rên dúc, coi như là kinh nghiệm sa trường rồi. Anh kiên trì nghe, không nói một lời, mãi đến khi thím Lý mắng sướng rồi thì mới nhẹ giọng nói chậm, lém lỉnh vừa dỗ vừa lừa bà, khuyên can mãi rồi cuộc mới qua được chuyện hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Xuất viện về nhà

Gần đây Hân Hân rất quan tâm wechat của Văn Quân, ngày đó thấy cô đăng trạng thái hỏi vợ ối làm sao bây giờ, Hân Hân còn đặc biệt gọi điện thoại tới an ủi cô ấy không cần sợ, nói cho cô ấy biết phải làm như thế nào. Tối hôm sau, Hân Hân vừa mở wechat thì thấy Văn Quân đăng thể này: “Chi ra bao nhiêu viện phí, phí phẫu thuật, tiền thu nhập ới, vết thương một đường bikini.” Hân Hân không khỏi mỉm cười, biết Văn Quân sinh rồi. Cô vốn định đi bệnh viện thăm, nhưng chỗ mình cũng cả đồng việc, cứ kéo dài mãi đến bốn ngày sau khi Văn Quân phẫu thuật mới gọi điện hỏi Văn Quân ở bệnh viện nào, thì được Văn Quân cho biết đang trong đại chiến gia đình, xin miễn tiếp khách. Hân Hân vội vàng khuyên nửa ngày, cuối cùng hẹn nhau chờ xuất viện rồi đến nhà thăm cô ấy.

Văn Quân phẫu thuật xong đầy năm ngày, rốt cục có thể xuất viện rồi, Hòa Bình làm ồn thỏa thủ tục xuất viện. Mẹ Văn Quân bọc kín Văn Quân từ đầu đến chân, còn ở bên cạnh đỡ mới để Văn Quân xuống tầng. Tùy Mẫn cũng bọc kín em bé theo sau. Hòa Bình và cha Văn Quân xách theo túi to túi nhỏ, một người đi trước mở đường, một người đi sau áp trận. Người một nhà trùng trùng điệp điệp xuất phát về nhà thím Lý.

Thím Lý tuy rằng được con trai đỡ ngon đồ ngọt hết giận rồi, nhưng vẫn không quá thích con dâu, ngày này có tình tở thái độ cho Văn Quân thấy, không chỉ không đi bệnh viện đón người, hơn nữa nhà cũng chưa quét tước, đồ đạc cũng chưa thu dọn. Cũng may Lưu Mai dậy sớm giúp thu dọn một phen, chú Lý cũng bận trước bận sau thu xếp. Chờ cả nhà Văn Quân vào cửa thì tất cả đều đã ra hồn rồi. Cha Văn Quân và chú Lý bắt tay, khách sáo với nhau một phen, mẹ Văn Quân và thím Lý chào hỏi bằng mặt không bằng lòng. Bởi vì mẹ Văn Quân yêu thương con gái nên mang hơi nhiều đồ, cộng thêm đồ mà Tùy Mẫn lên danh sách, chất đầy một xe. Chuyển hết đồ, xếp gọn đồ khiến mọi người rối loạn một trận, chờ dàn xếp xong tất cả, Hòa Bình mới nhớ tới giới thiệu cô họ sinh Tùy Mẫn cho người trong nhà. Tuy rằng sớm biết Văn Quân đã mời cô họ sinh, nhưng thật đến lúc có người như thế đứng trước mặt thì mọi người lại không khỏi có suy nghĩ của riêng mình. Lưu Mai có phần chua xót, bản thân mình khi đó đều do mình ông xã Hòa Thuận phục vụ, một người đàn ông luống cuống tay chân, có đôi khi bận không hết việc, bản thân mình còn phải lê thân thể ốm yếu đứng lên giúp, tuy rằng Hòa Thuận thực sự đã hết lòng hết sức, nhưng anh chẳng làm việc nhà bao giờ, tay chân lỏng lẻo có đôi khi chăm sóc không cẩn thận cũng khó tránh khỏi. Vì vậy, Lưu Mai còn bị bệnh hậu sản, hiện tại đau lưng suốt. Tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng nếu khi đó cũng có họ sinh... ối, người với người không thể so sánh mà. Thím Lý thì nghĩ việc khác. Trước kia Hòa Bình cứ dè dặt nói với bà: phụ vụ ở cử quá khổ cực, anh thương tiếc mẹ, cho nên đã mời cô họ sinh, mẹ chỉ cần chỉ đạo cô họ sinh làm là được, bản thân mình không cần động tay. Hiện tại thấy cô họ sinh và cả nhà Văn Quân cùng nhau vào cửa, bà không khỏi nghĩ ngợi, không phải là mẹ Văn Quân không yên tâm mẹ chồng phục vụ con gái bà ở cử, nên chuyên môn tìm cô họ sinh đi? Nếu như thế thì quá coi coi thường người rồi.

Tùy Mẫn nào biết suy nghĩ của đám thím Lý, vội vã chào hỏi rồi bận bịu chăm sóc trẻ con và sản phụ. Cha mẹ Văn Quân thấy thu xếp ổn ổn rồi thì đứng dậy chào về. Thím Lý khách sáo giữ lại, rồi thuận thể tiễn hai người ra cửa. Văn Quân vốn định bắt taxi cho hai cụ về vừa nghe thế thì nhú mảy, Hòa Bình vừa nhìn, vội vàng cầm chìa khóa xe đuổi theo đưa hai ông bà về. Thím Lý thấy thế tuy không vui lắm, nhưng trước mặt con dâu, cũng khó nói cái gì. Văn Quân mới mặc kệ mẹ chồng nghĩ như thế nào, bản thân mình chạy về phòng chơi điện thoại di động, đăng wechat. Đầu tiên là đăng ảnh con yêu, rồi chụp một bức ảnh phòng ở cử nhà mẹ chồng làm đăng lên. Chỉ chốc lát, Hân Hân xem tin tức thì chạy tới. Thấy Văn Quân mới xuất viện đã nhảy nhót như thường thì Hân Hân không khỏi sợ hãi than cả buổi, chính cô họ sinh mỡ, mãi cho đến hết cử mới được động như thường. Người với người chênh lệch thật đấy.

Văn Quân cười nói: “Đừng quên mình là chủ lực của đội trường, đâu có yếu ớt như cậu.”

Hân Hân trêu ghẹo cô: “Đúng đúng, xương sắt cốt thép, miệng sắt răng thép nổi tiếng mà!”

Hai người cười đùa hai câu, Hân Hân nói muốn nom em bé, Văn Quân nói mẹ chồng bảo cô họ sinh ôm cháu vào phòng bà. Vì vậy hai người lại chạy đến phòng ngủ của thím Lý nom em bé.

Thím Lý thấy Hân Hân, vừa hỏi nhà ở đâu, tên họ là gì thì lập tức đoán được là con dâu của mẹ chồng nhà họ Mộc, nên không khỏi tỉ mỉ quan sát Hân Hân từ trên xuống dưới, khiến Hân Hân rất mất tự nhiên.

Văn Quân mất vui nói: “Mẹ làm gì thế?”

Thím Lý hơi ngượng nói: “Mẹ nhìn con bé này xinh thế.”

Văn Quân nói: “Còn xinh hơn con à?”

Thím Lý vội nói: “Không đâu, con dâu mẹ xinh nhất!”

Mọi người cả phòng vui vẻ. Văn Quân nhân cơ hội kéo Hân Hân vào phòng mình, đóng cửa phòng lại.

Hân Hân nói: “Như thế không tốt lắm đâu. Cứ như chúng ta nói chuyện riêng ấy.”

Văn Quân nhướn mày nói: “Mặc kệ bà ấy! Hơn nữa, mình đang muốn nói chuyện riêng đây thì làm sao chứ?”

Hân Hân lắc đầu nói: “Cậu ấy à, đã bao nhiêu năm, vẫn cứ không đổi được tính bướng bỉnh này.”

Văn Quân kéo Hân Hân ngồi xuống giường, nói: “Được rồi, không nói những cái này nữa. Mình đang muốn cảm ơn cậu đấy, nhờ cậu nhắc nhở mình đã đặt cô hộ sinh từ sớm. Đừng nói, cô hộ sinh này thực sự rất chuyên nghiệp.”

Hân Hân gật đầu nói: “Đúng rồi, tiền nào của nấy, cậu xem người ta một tháng kiếm bao nhiêu đấy.”

Hân Hân tiếp tục nhắc nhở Văn Quân, nhất định phải nhân dịp có cô hộ sinh, đầu tiên là phải học được cách vỗ nắc cho con. Nhìn chung, mỗi lần uống sữa xong cô hộ sinh đều sẽ dựng thẳng bé rồi vỗ nắc, như thế trẻ con ít khi trở ra.

Văn Quân không đồng ý nói: “Bảo Hòa Bình và mẹ chồng mình học là được rồi. Tương lai mình đi làm, còn mong mình trông con hàng ngày sao.”

Hân Hân vừa nghe, lập tức lắc đầu như cuội, cô nói cho Văn Quân biết, hồi trước bản thân mình vết thương sinh mổ chưa lành, nằm ở trên giường hành động không tiện, cho nên dặn Mộc Nam và mẹ chồng học của cô hộ sinh. Mộc Nam còn học nghiêm túc, hơn nữa làm cũng không tệ lắm, đáng tiếc anh phải đi làm, rất ít có cơ hội vỗ. Mẹ chồng cũng không cho là đúng, đến cuối cùng không học được. Mấy ngày ở cữ cuối cùng Hân Hân có thể hành động như thường rồi, thì tự mình học. Cốt lõi thật ra rất đơn giản, chính là một tay nâng cổ con, một tay nâng mông, để bé lên bả vai mình, nhẹ nhàng vỗ lưng từ dưới lên. Cô hộ sinh vừa đi, trẻ trở suốt. Hân Hân vội vàng vỗ nắc cho con. Mẹ chồng cũng học vỗ theo nhưng bà căn bản không học mà cứ làm như mình tin chắc, tay không biết đỡ cổ trẻ, còn dùng nhiều sức, suýt thì gãy cổ cháu, khiến em bé sợ hãi khóc oe oe. Hân Hân vội vàng tiếp nhận lại, không dám để mẹ chồng vỗ nữa. Nhưng mẹ chồng lại nhận định là vỗ nắc khiến trẻ con khó chịu, cho nên trẻ con mới không muốn. Cho nên mỗi lần đều không cho Hân Hân vỗ, nói là gãy vỡ cháu. Còn nói trẻ con trở là chuyện thường, không cần để ý. Nhưng con vừa trở thì chảy hết ra mũi miệng, Hân Hân thấy thì đau lòng, đâu chịu không vỗ? Mẹ chồng lại năm lần bảy lượt ngăn cản, tức giận đến mức Hân Hân cãi cộ với bà vài lần, cuối cùng dứt khoát không để ý tới bà, cứ ôm con vỗ là được. Mẹ chồng nằng nặc vì thế mà giận dữ không ít, hai người vô cùng ảm ức, đều cảm thấy đối phương không thương em bé, vì vậy chia ra tìm Mộc Nam kẻ khổ, Mộc Nam hai bên khó xử, chỉ đành ba phải cho xong.

Nghe kinh nghiệm của Hân Hân, Văn Quân cho ra lời bình là: “Một mẹ chồng kém cỏi, cộng thêm một ông xã không có lập trường.” Cô nói cho Hân Hân: “Đàn ông không thể nghe quá được, được đảng chân lân đảng đầu. Lần sau cậu nghiêm với Mộc Nam hơn tí, anh ta sẽ không dám bênh vực mẹ anh ta nữa.”

Hân Hân nói: “Thật ra anh ấy cũng rất không dễ dàng, bị hai bên khinh bỉ.”

Văn Quân nói: “Cho nên ấy, cậu bảo anh ta đứng về phía cậu, anh ta sẽ chỉ chịu con giận từ một phía thôi, không cần chịu cả hai còn gì? Đây là cậu tháo gỡ khó khăn cho anh ta, anh ta còn phải cảm ơn cậu đấy.”

Một câu nói chọc Hân Hân vui vẻ cả buổi.

Hai người đang nói chuyện thì Hòa Bình đẩy cửa vào, thấy hai cô trò chuyện vui vẻ như thế, không khỏi tò mò nói: “các em đang nói chuyện gì hay ho thế? Để anh nghe với.” Hân Hân và Văn Quân liếc nhau rồi cười khúc khích. Văn Quân nói: “chuyện riêng tư, không được nghe.”

Hân Hân cười chuyện đề tài, ba người trò chuyện một lúc lâu, Hân Hân lại sang bên thím Lý đùa cháu một lát rồi mới chào từ biệt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Em bé và đồ chơi

Hôm nay Mộc Nam vừa đến đơn vị, thì đã nhận được một đồng đồ chơi. Bởi vì trong số đồng nghiệp cùng ca thì Mộc Nam có con muộn nhất, con nhà Mộc Nam mới mấy tháng, con mấy nhà khác ít nhất cũng vài tuổi rồi, cho nên mọi người cảm ít đồ chơi con mình chơi khi còn bé tới cho Mộc Nam. Nào là xe đẩy, nào là các loại búp bê, bóng cao su, chuông v.v đáp thành một đồng to. Buổi trưa, Mộc Nam công trên vai, trong lòng ôm mấy túi đồ chơi về nhà, suýt chút nữa không mang được hết, may có thang máy, không cần leo tầng, nếu không chắc chưa đến cửa đã rơi là tả tay đất rồi. Hân Hân và mẹ chồng đều bị dáng vẻ của anh chọc cười, nhanh nhanh tới giúp. Thật ra, Hân Hân cũng mua không ít đồ chơi cho con, chỉ đâu Hân Hân cũng cho ít đồ cũ. Nhưng con quá nhỏ, chẳng có mấy cái có thể nghịch được. Lần này đồ chơi đồng nghiệp cho cũng thế, mấy người chọn cả buổi, đồ chơi thích hợp vào lúc này đích xác không nhiều. Hân Hân lấy ra mấy thứ đã chọn, bảo Mộc Nam cất những cái khác vào tầng hầm đã, chờ con lớn hơn tí mới lấy ra. Trong các thứ đã chọn, Hân Hân cất vào trong hộp đồ chơi của con.

Trong số đồ chơi Hân Hân chọn có macara ngũ sắc bằng gỗ nguyên chất, không to không nhỏ, lắc lên thì nghe vừa phải, để trẻ sơ sinh nghe vừa vặn. Gần đây Hân Hân và Mộc Nam hay đọc sách dạy nuôi con, trên đó có nhắc tới trẻ con vào tháng này nên cho nghe nhiều âm thanh, nhưng âm thanh không được quá mãnh liệt. macara này Hân Hân cảm thấy rất hợp yêu cầu, nên để riêng ra, chuẩn bị lắc cho con nghe.

Mẹ chồng cả đời ở làng, rất ít nhìn thấy đồ chơi, lần đầu thấy nhiều thứ hay ho thế, thoáng cái hoa cả mắt, đáng tiếc, còn chưa nhìn rõ ràng thì Mộc Nam và Hân Hân lại cất đi. Thật ra bà rất tò mò nhưng ngại bảo con trai con dâu lấy ra cho bà xem. Cho nên, thấy Hân Hân để lại cái macara này, cảm thấy rất mới mẻ, không khỏi cầm lấy thử xem. Người già có đôi khi cứ như trẻ con, nhìn mẹ chồng chơi macara ở đó, Hân Hân cũng không nhịn cười được rồi. Không chỉ mẹ chồng, thật ra bản thân Hân Hân cũng rất thích đồ chơi, rất nhiều lúc mua đồ chơi cho con đều theo ý mình, thích thì mua, trẻ con chưa hẳn thích chơi.

Mẹ chồng lắc macara cả buổi, lại chạy đến giường cháu lắc cho cháu. Hai bà cháu chơi vui tươi hơn hờ, ánh nắng ấm áp chiếu vào qua cửa sổ cách tấm màn sa màu hồng phấn tung bay, ánh lên gương mặt nhỏ nhắn trắng nũng của trẻ, ngay cả gương mặt đầy nếp nhăn của mẹ chồng cũng vậy trở nên nhu hòa hơn trong tia sáng hồng nhạt này. Hân Hân nhìn một màn ấm áp hòa thuận này, trong lòng cũng bắt đầu sinh ra cảm xúc mềm mại đối với mẹ chồng. Thậm chí cô còn có xúc động, muốn ôm eo mẹ chồng từ phía sau, ôm bà thật chặt cứ như ôm mẹ mình làm nũng khi ở nhà.

Lúc này, mẹ chồng lắc macara mệt mỏi rồi, nên tiện tay nhét macara vào tay cháu, để tự bé lắc chơi. Hân Hân thoáng cái thì về với hiện thực, vội vàng đi qua nói: “Mẹ, hiện tại tay bé chưa chính xác, lại khô, không thể đưa macara cho bé, bé sẽ tự đánh mình.” Dứt lời thì rút macara khỏi tay bé.

Mẹ chồng vừa cười nói “Không sao không sao”, vừa ngăn Hân Hân, lần thứ hai nhét macara vào tay nhỏ của em bé. Em bé mừng rỡ i a i a, mẹ chồng cũng vui vẻ đến mặt mày rạng rỡ. Ai biết trẻ con chơi hào hứng, dùng sức một cái, macara hơi gõ vào đầu mình, trên trán lập tức nổi lên nốt đỏ đỏ, bé đau đến khóc òa. Mẹ chồng thấy thế cũng khiếp đảm rồi, vội vàng chuồn mắt ra ngoài nhanh chân bôi dầu. Hân Hân ôm lấy con đang khóc to, tình cảm đối với mẹ chồng biến mất tằm trong khoảnh khắc như mộng ảo. Đồ cả buổi, rốt cục em bé cũng yên, nhưng nốt trên đầu vẫn sưng. Hân Hân nhìn con mà đau lòng, muốn rằng: thế này mẹ chồng hẳn đã nhớ kỹ một bài rồi đi.

Ai biết tới buổi chiều, Hân Hân đi phòng vệ sinh, để lại Mộc Nam và mẹ chồng trông trẻ. Chỉ chốc lát sau, Hân Hân chợt nghe thấy tiếng macara vang ầm lên, tiếp theo là tiếng Mộc Nam: “Mẹ, đừng để cháu tự cầm chơi, con dâu mẹ không thích đâu.” Bà lão đáp dài một tiếng “được”, giọng điệu tràn đầy không vui. Hân Hân ra khỏi phòng vệ sinh vờ như không nghe thấy, lòng lại vướng mắc: để bản thân mình chơi vui vẻ, cần bản không thêm quan tâm tốt cho em bé hay không, bà lão này thực sự quá không ra dáng một người già rồi.

Hân Hân âm thầm thảo luận vấn đề này với Mộc Nam, mong muốn Mộc Nam đứng ra nói với mẹ chồng một câu, bởi vì mẹ chồng tuy rằng thường ngoảnh mặt làm ngơ với yêu cầu của Hân Hân, nhưng vẫn nghe lời Mộc Nam nói. Mộc Nam tuy cảm thấy chuyện bé xé ra to, nhưng thấy Hân Hân khẳng khái như thế, thì bất chấp mà nói với mẹ chồng. Mẹ chồng tất nhiên là rất mất vui, nhưng thấy con trai cứ dạn dĩ, cũng chỉ phải theo.

Ngày hôm sau, Hân Hân len lén quan sát thấy mẹ chồng đích xác không nhét đồ chơi vào tay bé con nữa. Cô thở phào vừa định bỏ đi, đột nhiên phát hiện, mẹ chồng mò tay vào háng em bé rồi cười vang. Hân Hân đi qua nhìn, mẹ chồng đang lắc chim nhỏ của bé chơi đùa! Hân Hân thoáng cái nóng nảy, chất vấn mẹ chồng: “Mẹ làm gì thế?”

Mẹ chồng thấy sắc mặt Hân Hân rất xấu, sừng sốt một chút, lập tức ý thức được Hân Hân khẳng định không thích hành động mình vừa làm, tuy rằng rất không cho là đúng, nhưng cũng biết Hân Hân nhiều chuyện, không cần thận lại đâm bị thóc, chọc bị gạo đến chỗ con trai, cho nên che giấu nói “Không có gì không có gì” rồi bỏ đi. Hân Hân ngây người một lát, cũng không hiểu được bà lão muốn làm gì. Nhưng từ đó cô để ý hơn, không qua bao lâu, cô lại có thể phát hiện cha chồng cũng khêu trẻ con như thế. Hân Hân cau lên, đã nói cha chồng hai câu. Cha chồng nghe xong rất mất vui, ông nói cho Hân Hân biết đây là điều thường gặp ở thôn họ, thậm chí nhiều người lớn chờ trẻ con hai ba tuổi rồi còn có thể dạy cho con tự mình cầm chơi đây. Hân Hân nghe xong quả thực muốn té xỉu, đây là thói xấu nguyên thủy gì thế! Trước Hân Hân lo lắng đến thể diện của cha chồng, còn cố gắng bình thân nói với cha chồng, nhưng nghe cha chồng giải thích rồi, cô thực sự không nhịn nổi nữa, to giọng bác bỏ cha chồng: “Đây là một thói xấu! Gây tổn thương rất lớn cho trẻ! Nếu như ở nước ngoài, có thể bị kiện lên toà án! Có khi còn bị phạt nghiêm trọng!” Cha chồng cũng thoáng cái nổi giận, bị con dâu trách cứ như thế, khiến ông cảm thấy thật sự quá “sự đồ” rồi, nhưng ngoại trừ đây là tập tục quê hương, ông không nói ra được lý do ra hồn. Vì vậy dỗi bỏ chạy ra ngoài đi dạo rồi, cả ngày cũng không chịu vào nhà xem cháu nữa.

Về phần Hân Hân, thì hoàn toàn lâm vào tâm trạng cực kỳ ác liệt, cô cảm thấy túi thân chết mất, nghĩ không ra bé con mình trải qua trăm cay nghìn đắng thật vất vả sinh ra được, lại có thể thành đồ chơi cho cha mẹ chồng! Đây là người già gì thế! ?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lời khuyên của mẹ chồng

Buổi tối, Mộc Nam trở về, Hân Hân tức giận kể lại chuyện cho anh biết.

Mộc Nam nghe xong thì từ chối cho ý kiến: “nghiêm trọng đến thế sao? bố mẹ anh thấy con thì vui vẻ, nên đùa con cho vui tí thôi. Ở quê, tất cả mọi người đều đùa trẻ con như thế.”

Hân Hân tức giận nói: “Trẻ con quan trọng hay là niềm vui của người lớn quan trọng, con em chẳng lẽ để họ chơi đùa như thế sao? Các anh coi con là cái gì thế?”

Mộc Nam vò đầu nói: “Ở thôn bọn anh, tất cả mọi người làm như thế mà. Không chỉ đùa con mình như thế, còn đùa con nhà người khác như thế, còn quá mức hơn thế này. Bố mẹ anh cũng quen rồi.”

Hân Hân tức giận đến gào lên: “Thế giờ anh có đưa con nhà đồng nghiệp cùng đơn vị thế không? Anh không sợ người ta chửi chặc?”

Mộc Nam dù sao cũng đi làm nhiều năm rồi, biết đây đích thật là lẽ thói cũ mà người thành thị hiện đại không thể tiếp nhận, cho nên cũng đổi giọng: “Ở đơn vị đương nhiên không được. Thanh niên bây giờ cũng ít rồi. Nhưng bố mẹ anh đã từng ấy tuổi, cả đời đều...”

Lúc này Hân Hân ngắt lời anh: “Em mặc kệ, dù thế nào con em không thể để cho họ đưa như thế! Anh phải lập tức nói rõ với họ, tuyệt đối không được như thế nữa!” Mộc Nam thấy Hân Hân nóng tính thật, hơn nữa chuyện này đích thật là cha mẹ mình không có lý, cũng không dám phản đối nữa, thành thật chạy đến phòng cha mẹ chồng truyền đạt lại.

Cha mẹ chồng nghe xong, cũng rất không cho là đúng. Đích xác, ở làng mà bọn họ sinh sống vài chục năm, đây là phương thức mà mọi người trêu đùa trẻ con rất bình thường. Trong mắt bọn họ, cái đó chẳng khác gì sờ mặt trẻ con hay gió cao trẻ cả. Hơn nữa, ở trong thôn rất nhiều người tâm đắc với phương pháp trêu đùa này, bởi vì chỉ có bé trai mới có thể chơi đùa như thế, cho nên đối với nhà có trẻ con thì đây thực tế là một phương thức khoe khoang nhân khẩu thịnh vượng biến tướng. Nếu như người ngoài trêu đùa em bé như thế, người nhà trẻ con không chỉ không trách cứ đôi phương, trái lại cho rằng là một loại biểu dương và tăng bốc đấy! Nhưng mà ban ngày thấy Hân Hân phản ứng mạnh như vậy, buổi tối lại thấy Mộc Nam trịnh trọng nói như thế, cha mẹ chồng cũng hiểu con dâu nội thành này căn bản không thể cùng chung nhận thức về điểm này. Cùng sống dưới một mái nhà, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, dù sao đây cũng là một mẫu ba phần của người ta đúng không? Cho nên trong sự khuyên bảo hết lần này đến lần khác của Mộc Nam, hai cụ cũng miễn cưỡng đồng ý. Từ nay về sau trước mặt Hân Hân, bọn họ cố gắng tránh làm động tác này.

Lần này tuy cha mẹ chồng nhượng bộ, nhưng trong lòng vẫn không vui lắm. Nhất là mẹ chồng, bà cảm thấy Mộc Nam quá thiên vị Hân Hân, quá nghe Hân Hân nói rồi. Thế sao được? Một người đàn ông, mọi chuyện đều nghe vợ thì còn ra gì?

Bà giáo dục con trai: “Đây là vợ con, có phải mẹ con đâu. Sao con không có chủ kiến gì thế, nó nói cái gì là cái nấy à?”

Mộc Nam nghe xong nghi vấn của mẹ thì biện giải: “đâu có, cô ấy nói có lý con mới nghe mà. Hơn nữa, ngày nào Hân Hân cũng chăm con mệt chết đi. Con theo cô ấy một tí, chính là muốn cho cô ấy vui một tí.”

Mẹ chồng mất vui phân bác anh: “con là một mình nó chăm à? Mẹ với bố con thì nhàn chặc? Hơn nữa, nhà ai nuôi con mà chả thế, làm mẹ không mệt thì ai mệt? Chỉ nó mệt! Người ta người phụ nữ nào mà không nuôi con? Có thể mệt đến đâu?”

Mộc Nam phản bác: “Buổi tối toàn mình cô ấy chăm còn gì?”

Mẹ chồng cười nhạt nói: “Buổi tối tự mình chăm con thì giỏi lắm chặc? Nhà ai mà chả mình mẹ chăm con? Bốn đứa các con có đứa nào mà bố con trông? Toàn là mình mẹ nuôi lớn còn gì!”

Cha chồng cũng tiếp lời: “khi đó mẹ con trông bốn đứa các con, còn phải ra đồng làm việc, chẳng có ai giúp, không mệt hơn vợ con chặc?”

Mộc Nam nói: “Hân Hân so với mẹ con sao được? Mẹ con làm nông cả đời, còn khỏe hơn cả con đấy. Hân Hân từ nhỏ đã yếu, ở nhà mẹ đẻ cũng không làm việc nặng gì, trước đây còn không xách nổi cả thùng nước, như bây giờ đã rất khó cho cô ấy rồi. Hơn nữa, khi đó mẹ nuôi bọn con như nuôi lợn ấy chứ, tối đến cứ nhét bữa vào miệng, không cần thay tã, tiểu ra lót rạ rồi thắm xuống dưới. Ban ngày càng bớt việc rồi, lúc ra đồng thì cứ đặt bữa ra cạnh. Đâu cần nhọc lòng như thế?”

Mẹ chồng nghe xong, tức giận đến gât lệ nói: “Thật vô lương tâm, mấy đứa này ai mà không phải mẹ ôm vào lòng lớn lên? Lúc bé ngày nào mẹ cũng ôm còn gì? Nếu đứa nào bị bệnh thì càng phiền phức rồi, khi đó trông thôn có bác sĩ nào đâu, đều phải cõng mấy chục dặm đường lên thị trấn khám. Có một lần bố con vừa vận không ở nhà, mẹ phải tự công anh con đi còn gì. Con thì càng đừng nói, mỗi ngày vừa về là ôm con trước, chả kịp ăn cơm. Sao lại không nhọc lòng rồi?”

Mộc Nam nhúc nhích nói: “Thế á? Trước đây chẳng phải bố mẹ cứ nói suốt hồi đó bận việc đồng, không phải ném bọn con lên giường, thì chính là ném cạnh đồng sao?”

Mẹ chồng tức giận nói: “Đừng nói vớ vẩn, nào có chuyện đấy! Làm mẹ không ai không mệt.”

Nói nhiều lần như thế, Mộc Nam cũng dần dần cảm thấy đích thật là như thế: người phụ nữ không làm mẹ, người nào làm mẹ không bị mệt chứ? Đây đều là lẽ thường. Và lại, nếu người người đều có thể như vậy, cũng không có gì ghê gớm lắm.

Đáng tiếc Hân Hân không cho là thế, cha mẹ đều như nhau, vì sao làm mẹ phải chịu vất vả hơn? Đồng nghiệp bạn bè quanh cô, sinh con rồi thì giao cho người già, bản thân mình chẳng phải lo gì có khối người. Có người hơn được tí thì buổi tối chăm con, thì ông xã cũng chăm cùng, nữ chỉ cần nằm cho bú, nam thức dậy thay tã. Người ôm đồm toàn bộ như Hân Hân thật sự là hiếm có. Mà sở dĩ Hân Hân chịu tối nào cũng tự chăm con con, không phải là đồng ý với quan điểm truyền thống của cha mẹ chồng, mà là thương Mộc Nam, sợ anh ngủ không ngon, ảnh hưởng công việc và sức khỏe. Cho nên, khi Mộc Nam trích lại ý nguyên lời mẹ chồng nói cho Hân Hân nghe thì nhận được cái trợn trắng mắt của Hân Hân: “con không phải của anh sao? Con của mình em? Hay là con của em với người khác? Mẹ vất thì nên, bố vất vả thì không nên?”

Mộc Nam cười hi hi: “Em làm mẹ mà. Mẹ thân nhất, cho nên mẹ cũng mệt nhất chứ sao.”

Hân Hân không vui rồi: “Làm mẹ thì sao nào? Làm mẹ thì đáng đời mệt chết à? Hơn nữa, con không thân với anh? Mỗi ngày chỉ cần anh vừa vào cửa, vừa nghe thấy tiếng anh thì cách màn cửa con cũng nhìn quanh cửa, vui vẻ khua tay khua chân. Con thân anh như thế, sao anh không chịu mệt hơn tí chứ? Ngày nào chỉ một mình em. Anh làm việc vất vả, em thương anh. Em vất vả như thế, ai thương em đây?”

Mộc Nam không cho là đúng nói: “Nhà người ta đều thế mà? Có nghe dâu nhà ai suốt ngày kêu khổ kêu mệt đâu.”

Hân Hân càng mất vui rồi: “Người ta? Anh đến nhà người ta hỏi rồi chắc? Loại chuyện này người ta sẽ nói với anh? Anh có phải ông xã người ta đâu. Hơn nữa, người ta còn có đàn ông tối nào cũng dậy chăm con đấy, còn có mẹ chồng buổi tối ôm đồm hết đấy, sao anh không nói?”

Mộc Nam vừa thấy nói không lại thì nhanh chóng chạy mất hút, trong lòng lại cảm thấy Hân Hân già mồm cái káo, phụ nữ không trông con, thế còn gọi là phụ nữ sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ai mà chưa từng nuôi con chứ

Mộc Nam phát biểu quan điểm “mẹ nên vất vả”, khiến Hân Hân vô cùng bất mãn, cô tức giận nghĩ: Anh biết mấy tháng nay vợ mình sống thế nào không?

Từ khi cô hộ sinh đi rồi, mấy tháng qua tối nào Hân Hân cũng cảm thấy sống một ngày bằng một năm. Cứ chín rưỡi tối, Hân Hân trải giường chiếu, Mộc Nam sẽ đi ra ngoài ngủ, lần nào Hân Hân cũng nhìn anh mong chờ, mong anh có thể có lương tâm phát giác mà ở lại cùng hai mẹ con bọn họ. Nhưng Mộc Nam hiển nhiên cũng buồn ngủ rồi. Chiều nào tan ca về, Mộc Nam cũng tiếp nhận chăm con cho Hân Hân, ngoại trừ ăn cơm, ngủ thì cơ bản là lúc nào cũng ở bên hai mẹ con, thậm chí ném hết mấy vì tính, điện thoại di động sang một bên. Đối với một người bận rộn thì đây không tính là công việc thanh nhàn vui sướng gì. Cho nên thật vất vả và chịu đựng đến lúc ngủ, Mộc Nam cũng đã mệt mỏi, nói một tiếng rồi tắt đèn đóng cửa quay về phòng khách rồi.

Mộc Nam đi ngủ, cha chồng mẹ chồng cũng đều đi ngủ rồi. Nhưng ban đêm của Hân Hân vừa mới bắt đầu. Tối nào cũng thức dậy ba, bốn lần cho bú, thay tã, nói ra thì chỉ rất đơn giản là một câu nói thôi. Nhưng làm thực tế, nhất là liên mấy tháng thì không dễ dàng như thế rồi. Đặc biệt là đối với một cô gái được nuông chiều tay không thể xách, vai không thể gánh này, thì đã khó càng thêm khó. Mỗi lần Hân Hân đang ngủ mơ phải giật mình tỉnh giấc do tiếng rầm rì của con, đều cảm thấy căn bản không mở mắt ra được. Thậm chí có mấy lần, cô cảm thấy bản thân mình dường như đã ngồi dậy, nhưng tay chân đều không có sức, không nâng nổi tay để ôm con, cô cuống lên thì mới thực sự tỉnh lại, phát giác vừa nằm mơ, giờ mới mau mau chóng chóng thức dậy, thay tã, cho con bú. Mỗi khi như vậy, rất lâu sau cô sẽ rất khó đi vào giấc ngủ, cũng không biết do bị giật vò đến tỉnh ngủ, hay do tâm lý sợ ngủ sâu quá thì không tỉnh lại được khó mà tiêu tan.

Nhưng trong ban đêm gian nan này, cũng có giây phút khiến Hân Hân cảm thấy vui mừng. Mỗi khi cô ôm lấy con, nhìn bé ăn no bọc ấm an tâm ngủ, lộ ra vẻ thỏa mãn thì trái tim người mẹ của cô sẽ ấm áp vô cùng. Trong màn đêm an tĩnh, nhìn gương mặt mũm mĩm của con, nhìn bé thoáng cười trong giấc mộng, hay cái mũi thoáng nhần nhần của bé, dù mình không ngủ được, Hân Hân cũng cảm thấy ngọt ngào không gì sánh được. Chính bởi vì có giây phút ấy, Hân Hân được nuông chiều từ bé, chưa từng chịu vất vả bao giờ mới có thể cắn răng kiên trì đến bây giờ.

Thế nhưng thái độ của Mộc Nam gia tăng sự mất thăng bằng của Hân Hân, vì sao chịu vất vả luôn là tôi? Vì sao không ai tán thành nỗ lực của tôi? Vì sao hàng đêm tôi chịu giật vò và chính là bốn phận phải làm? Vì sao? Tôi thương anh, anh thương tôi sao?

Gần đây, lượng công việc buổi tối của Hân Hân lại gia tăng rồi. Bởi vì trẻ con luôn dựa vào bên phải Hân Hân bú sữa, đầu hơi lệch. Mẹ chồng nói phải cho con bú hai bên, mới cam đoan đầu trẻ không bị lệch nữa. Ai mà không hy vọng con mình xinh xắn chứ? Hân Hân không hề phản đối, lập tức làm theo. Vì vậy, cứ đến lúc cho bú sữa hàng tối, cách một lần thì Hân Hân phải ngủ sang bên khác để cho con bú, vì buồn ngủ, mấy lần đều cho bú lúc đang ngủ mà người chỉ mặc chiếc áo mỏng. Đầu tiên Hân Hân chưa lưu ý lắm, nhưng sau vài ngày liền thì cô bắt đầu đau đầu nghẹt mũi. Hân Hân bị cảm.

Bởi vì đang cho con bú, Hân Hân rất sợ uống thuốc sẽ có hại cho con, cho nên nói cái gì cũng không chịu uống thuốc cảm cúm, cứ khẳng khái gắng gượng. Mộc Nam thấy sốt ruột rồi, anh rất lo lắng Hân Hân buổi tối còn có thể tự chăm sóc con không. Hân Hân vốn không tự tin lắm, nhưng thấy Mộc Nam khó xử thì cô mềm lòng dạ rồi, nói với Mộc Nam rằng mình có thể.

Mộc Nam vẫn không yên tâm lắm, chạy đi tìm mẹ chồng bàn bạc, mẹ chồng bĩu môi nói: “Có gì đâu mà, ai mà chưa từng nuôi con chứ.”

Mộc Nam nghe xong, yên tâm mạnh dạn đi phòng khách ngủ, chỉ chốc lát sau phát ra tiếng ngáy đều đều, nhưng Hân Hân trong phòng ngủ thì không ngủ được. Cô ở trong phòng nghe rõ cuộc đối thoại giữa Mộc Nam và mẹ chồng. Sao, mình ốm đau kiên trì một mình chăm con rồi được đánh giá như thế sao? Trong mắt mẹ chồng, sự thông cảm của cô, sự nỗ lực của cô chỉ đủ để đổi lấy một câu nói như thế? Cô nhớ tới lúc vừa kết hôn, mình theo Mộc Nam về thôn ở núi nhỏ nhà mẹ chồng. Từ nhỏ cô sống ở thành thị, căn bản không ngờ rằng: ở đây lại có thể không có bốn câu tự hoại! Lần đầu tiên Hân Hân đi vào nhà xí mà cha mẹ chồng tự dựng lên, mùi cứt đái gay mũi suýt chút nữa hun cô ngã xuống. Càng đáng sợ hơn là, còn có rất nhiều con sâu trắng nhỏ thường bò từ hố phân lên, mẹ ơi, Hân Hân sợ sâu nhất rồi! Cô sợ đến nhảy dựng lên chạy ra ngoài. Mộc Nam nói cho cô biết, không sao, đó là giòi, giẫm một nhát là chết luôn. Hân Hân nghe thế thì toàn thân nổi da gà lên. Buổi tối Hân Hân muốn tắm rửa, Mộc Nam nói cho cô rằng ở đây căn bản không có nước tắm, chỉ có thể đun ít nước nóng ngâm chân. Hân Hân sạch sẽ từ nhỏ quả thực sống không nổi một ngày. Thế nhưng, cha chồng mẹ chồng nói con dâu mới tới lần đầu tiên, thế nào cũng phải ở nửa tháng, nếu không ở trong thôn rất mất mặt. Hân Hân nhìn ánh mắt chờ đợi của người già, lại nhìn vẻ khó xử của Mộc Nam, nặng nề gật đầu. Vì vậy kế tiếp, Hân Hân dờ dẩn chịu đựng, ở đây tròn mười lăm ngày, nghỉ hết thời gian nghỉ kết hôn, nghỉ đông. Quay về đơn vị thì tất cả mọi người hỏi bọn họ đi trắng mặt ở đâu, Hân Hân nói như thực chất, tất cả mọi người tâm đắc lấy làm lạ. Mẹ còn khen Hân Hân nói cô hiểu chuyện, biết quan tâm suy nghĩ của người già, sau này nhất định tốt cho quan hệ mẹ chồng nàng dâu. Lúc đó Hân Hân rất vui vẻ, rất tự đắc, cô cảm thấy mình đối xử với cha mẹ chồng như cha mẹ ruột, cô tràn đầy lòng tin nhận định sau này nhất định họ cũng sẽ đối xử với mình như con gái ruột. Tết hàng năm về sau, Hân Hân đều sẽ cùng Mộc Nam về quê. Quê Mộc Nam rất lạnh, không có hệ thống sưởi hơi, không có giường

lò nóng, thậm chí cũng không có một bếp lò nho nhỏ. Hân Hân nhớ ngôi nhà ấm áp của mình bao nhiêu, nhưng nhìn gương mặt tươi tắn vui vẻ của bố mẹ chồng, cô cảm thấy tất cả đều đáng giá. Mỗi lần trở về, Hân Hân đều sẽ bị bệnh một lần. Cô vốn mảnh mai, đi lại bôn ba, hơn nữa bị lạnh, không bệnh mới là lạ. Nhưng cô chưa bao giờ dám nói cho mẹ, rất sợ sang năm mẹ không cho cô đi nhà chồng ăn tết. Cô nghĩ: một năm bố mẹ chồng mới gặp con trai con dâu một lần, nhớ lắm ấy chứ, sao có thể không quay về? Nếu là bố mẹ ruột của mình, thế nào cũng phải về. Cho nên, đến lượt bố mẹ chồng cũng như thế, cô coi bọn họ là bố mẹ ruột! Thế nhưng, thế nhưng... Hóa ra, bản thân mình hoàn toàn từ một phía. Trong mắt mẹ chồng, bản thân mình chẳng đáng nhắc tới như thế, chẳng khác gì người ngoài. Căn bản không được quan tâm và săn sóc hơn, đừng nói là con gái ruột, thậm chí còn không so được với cháu gái, cháu họ đấy. Cô nhớ kỹ Mộc Nam từng nói, mẹ chồng rất thương yêu cháu họ mình, nhưng tới mình, thì chỉ một câu “ai mà chưa từng nuôi con” là thôi. Hân Hân càng nghĩ càng không ngủ được...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Một ngày của Hân Hân

Sáng sớm hôm sau, Mộc Nam vào xem Hân Hân và con. Vừa vào phòng thì vui vẻ nói với Hân Hân: “Ày, anh còn tưởng rằng buổi tối em sẽ không chịu nổi mà gọi anh đấy. Ai biết một đêm ngủ thẳng hừng đông. Được được đấy, xem ra trước đây đánh giá thấp em rồi, em còn có tiềm lực rất lớn có thể khai thác!”

Hân Hân vốn bị bệnh, hơn nữa nghe thấy câu “ai mà chưa từng nuôi con chứ” của mẹ chồng, thoáng cái dễ tâm, miễn man suy nghĩ nửa đêm mới gắng ngủ được, trong đó lại không thể bớt việc dậy chăm sóc con, khó tránh khỏi thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, ốm đau không chỉ không thấy chuyển biến tốt, trái lại như nặng thêm rồi, rốt cục gian nan vượt qua một đêm, lòng tràn đầy hy vọng Mộc Nam đi vào sẽ quan tâm an ủi mình, lại nhận được câu nói này, trong phút chốc quên cả tức giận, chỉ sững sờ nhìn Mộc Nam một lát, cuối cùng khó chịu xoa tay bảo anh đi ra ngoài.

Mộc Nam thấy sắc mặt Hân Hân không đúng, đang muốn hỏi xem làm sao vậy, mẹ chồng ở ngoài phòng lại gọi: “Tiểu Nam, đi ra ăn cơm.” Mộc Nam đáp lại: “con biết rồi.” Người lại vẫn ở bên giường Hân Hân, không muốn đi ra ngoài, một lòng muốn hỏi Hân Hân rốt cuộc làm sao vậy, có phải còn khó chịu không.

Mẹ chồng thấy Mộc Nam không đi ra, dứt khoát vén màn đi vào. Gần đây để duy trì độ ẩm bên trong, Mộc Nam lắp một rèm cửa dày cho phòng Hân Hân. Mẹ chồng không thích nhất chính là vợ chồng son bọn họ buông màn xuống, mình ra ra vào vào rất không tiện, cho nên đi vào thì thuận tiện treo màn lên.

Hân Hân thấy thế thì rất mất vui, con dâu còn chưa dậy, bố chồng lại cùng ở dưới một mái nhà, mẹ chồng bình thường lắm phép lắm tắc thế cơ mà, sao lúc này ngay cả trở ngại nam nữ cũng không để ý chứ?

Mẹ chồng lại coi như không nhìn thấy sắc mặt của Hân Hân, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm con trai nói: “Còn không mau lên, sắp muộn.”

Mộc Nam chỉ phải đồng ý, con mắt lại vẫn nhìn Hân Hân, quan tâm hỏi Hân Hân: “Khỏe hơn chưa? sao không nói lời nào?”

Nếu như vừa rồi Mộc Nam hỏi như vậy, Hân Hân khẳng định muốn ồn ào anh vài câu, nhưng ồn ào rồi thì cũng qua. Cô dâu mới cãi nhau, đầu giường ầm ĩ, cuối giường làm hòa. Thật ra không có tính nguyên tắc gì, chỉ bày tỏ cảm xúc. Nhưng hôm nay mẹ chồng đứng ở bên cạnh, Hân Hân không thể ồn ào Mộc Nam, vì vậy cô không nói gì, nhưng chính vì chưa nói, hờn giận trong lòng lại nặng nề hơn.

Lúc này, mẹ chồng sấn đến nói: “Hân Hân muốn ăn cái gì, mẹ làm cho!”

Lần này mẹ chồng tốt bụng thật, nhưng vì câu nói tới qua Hân Hân có thành kiến rất lớn với mẹ chồng. Hiện tại không sớm không muộn mẹ chồng lại cứ chọn lúc Mộc Nam có mặt để ân cần thăm hỏi cô, càng khiến Hân Hân cảm thấy bà cố ý diễn cho Mộc Nam xem, để Mộc Nam cảm thấy mẹ mình hiểu chuyện săn sóc hơn con dâu. Nghĩ vậy, Hân Hân càng phiền hơn, nhưng bảo cô thẳng thừng không nể mặt người già thì cô lại không làm được, cho nên cô đành phải nói có lệ: “Không cần. Con ăn ít cháo là được.”

Mộc Nam xem giờ thấy thực sự sắp muộn rồi, lại không hỏi Hân Hân được gì, nên dặn mẹ chồng chăm sóc Hân Hân chu đáo, mình thì đi ra ngoài ăn cơm. Hân Hân thấy Mộc Nam đi ra ngoài, lòng càng thêm không vui, dứt khoát trở mình nằm thêm một lúc. Chờ cô nằm đủ rồi, chậm chậm mặc quần áo rời giường, Mộc Nam đã vội vã đi ra cửa rồi.

Mộc Nam vừa đi, tất cả cũng khôi phục đáng dấp ngày xưa. Mẹ chồng cảm thấy: vừa rồi tôi đã hỏi cô, tự cô không cần tôi làm cái gì, tôi là mẹ cô, là bề trên, còn đi nịnh cô chắc? Tôi đã phục vụ cô, còn phải nịnh bợ cô, làm gì có chuyện! Cho nên ngoại trừ hỏi thăm sức khỏe Hân Hân lấy lệ, thì không chăm sóc đặc thù gì nữa. Hân Hân sĩ diện, lòng lại có khúc mắc với mẹ chồng, cũng không muốn cầu xin bà làm gì thay mình, gắng gượng tiếp tục tự mình chăm sóc con. Qua nửa ngày, toàn thân đều trở nên đau đớn, cũng không biết là do mệt hay do bệnh. Lúc ăn trưa, Hân Hân vừa nhìn thấy mì sợi, thoáng cái đã không có hứng ăn uống, cầm chiếc đũa lựa mấy sợi coi như ăn xong rồi. Mẹ chồng thấy, trong lòng hết sức không thích, cảm thấy con dâu lại vờ soi mói. Vốn đang muốn hỏi Hân Hân có muốn uống ít thuốc hay không cũng thôi rồi, dứt khoát giả cầm vờ điếc chẳng quan tâm nữa. Hân Hân chờ mẹ chồng rửa bát đĩa xong, muốn nhờ mẹ chồng trông con cho mình đi nghỉ ngơi một lát, nhưng mẹ chồng thu dọn xong thì về thẳng phòng mình nghỉ trưa, căn bản không đi về phía Hân Hân. Hân Hân cáu giận, cố ý muốn gọi bà lại, mở miệng vài lần nhưng cũng không gọi ra miệng. Tối buổi chiều, cả người Hân Hân đều vàng vắt, mà lòng càng thêm oán giận.

Mẹ chồng căn bản không biết suy nghĩ của Hân Hân. Bà làm nông suốt đời, thân thể khỏe mạnh, cảm thấy chút cảm cúm nho nhỏ chẳng ăn nhằm gì, mình còn chưa phải uống thuốc vì nó, ngủ một đêm hôm sau là không sao rồi. Cho nên bà cảm thấy con dâu bị tí bệnh như thế chẳng có gì đáng nói, càng không nói đến cần người chăm sóc, căn bản là con trai quá chiều con dâu, mới có thể chiều ra những thói xấu này. Cho nên Hân Hân không gọi bà giúp, bà mừng rỡ thanh nhàn, càng không ý thức được rằng sẽ vì vậy khiến con dâu không hài lòng.

Buổi tối Mộc Nam trở về, rửa tay rửa mặt xong thì đi thẳng vào phòng xem Hân Hân. Thấy Hân Hân hai má ửng hồng, tinh thần uể oải, thì cảm thấy không thích hợp. Lại sờ trán thì nóng quá, nóng đến bỏng tay! Lúc đó kiên quyết kéo Hân Hân muốn đến phòng y tế xã. Hân Hân chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, chỉ muốn nằm ngủ một giấc say sưa, không muốn đi đâu. Nhưng Mộc Nam căn bản không nghe theo, lấy áo khoác của Hân Hân trong tủ quần áo ra, tự mình động tay mặc cho cô. Hân Hân thấy thực sự không lay chuyển được Mộc Nam, chỉ đành phải ngồi dậy, thay quần áo. Mộc Nam lại đội mũ quàng khăn cho cô rồi mới đỡ cô ra cửa.

Lúc mẹ chồng bị Mộc Nam gọi vào phòng trông cháu, bà mắt thấy con trai nào là tìm quần áo cho con dâu, nào là quàng khăn cho con dâu, lại đỡ ra cửa thì lòng ê ẩm. Con trai đã bao giờ phục vụ người làm mẹ là bà như thế? Ày, đúng là cưới vợ đã quên mẹ!

Ở phòng y tế xã, bác sĩ đo nhiệt độ cho Hân Hân, nhìn tura lưỡi, hỏi tình hình, nói là sốt do cảm cúm, tuy rằng là bệnh thông thường, nhưng đã 40 độ rồi, đề nghị bọn họ truyền dịch. Hân Hân không đồng ý, nói truyền dịch quá lâu, không chăm được con. Bác sĩ lắc đầu nói: “mình đã sốt đến mức đấy rồi, còn chỉ lo cho con. Chị không khỏe, trẻ con càng khổ. Không truyền dịch cũng được, nhưng phải uống thuốc.”

Hân Hân hỏi mình còn đang cho con bú, uống thuốc có ảnh hưởng đến con không. Bác sĩ bắt đắc dĩ nói: “Có ảnh hưởng cũng phải uống chứ, chị như vậy thì không ảnh hưởng đến con chắc? Tôi cố gắng kê đơn thuốc ít ảnh hưởng đến em bé, nếu chị thực sự lo lắng thì tối nay đừng cho em bé bú.” Dứt lời thì kê đơn cho Hân Hân, lại căn dặn: “Uống nhiều nước, nghỉ ngơi nhiều. Trong nhà nếu có người khác, tốt nhất hai ngày chị đừng tự mình trông con, để tránh lây cho cháu.”

Hân Hân và Mộc Nam nhất nhất đồng ý, mới cầm thuốc, quay về nhà.

Vào cửa, Mộc Nam bảo Hân Hân uống thuốc, lại đỡ cô ăn thêm bát cháo, tiếp theo thì chuyển chăn đệm của Hân Hân từ trong buồng ra giường sô pha ngoài phòng khách mà mình hay ngủ. Hân Hân yếu ớt nói: “Em ngủ bên ngoài, ai trông con chứ?”

Mộc Nam vừa trải giường chiếu vừa nói: “Em đừng lo, tối nay nhiệm vụ của em chính là ngủ thật ngon. Cái khác đều không cần em quan tâm, có anh đây.”

Hân Hân nghe xong, không biết trong lòng vui mừng hay khổ sở, chỉ là cảm thấy oán giận chất chứa cả một ngày thoảng cái biến mất. Cô ngoan ngoãn nằm xuống giường sô pha, Mộc Nam lại rót một cốc nước nóng đặt trên bàn trà, căn dặn cô uống xong rồi ngủ. Hân Hân chậm rãi uống nước, lúc thêm thìa đi thì nghe thấy Mộc Nam đang bàn bạc với mẹ chồng, buổi tối bảo mẹ chồng trông con cùng anh. Hân Hân cảm thấy toàn bộ thể xác và tinh thần đều thả lỏng ra, chỉ chốc lát sau thì chìm vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Một đêm của Mộc Nam

Mộc Nam nói với bố mẹ mình lời dặn của bác sĩ, nói cho bọn họ biết rằng hai ngày nay cố gắng đừng để Hân Hân chăm con, một là để Hân Hân nghỉ ngơi nhiều mới mau khỏi hẳn, hai là phòng ngừa trẻ con cũng bị lây nhiễm. Tối nay thì do mình và mẹ chăm sóc trẻ con, ban ngày bố vất vả tí. Hai cụ nghe xong thì không có ý kiến gì khác. Mẹ chồng lập tức chuyển chăn đệm của mình vào. Mộc Nam thấy mẹ chồng pha sữa bột cho cháu, đỡ cháu uống thì vội vàng bỏt thời giờ đi ra xem Hân Hân.

Hân Hân bệnh tật co rúm trên giường sô pha, mơ màng đi vào giấc ngủ. Mộc Nam nhìn vừa thương vừa hối hận. Anh thương Hân Hân bệnh đến mức này rồi còn lo cho con, anh hối hận tối hôm qua mình không ở bên hai mẹ con, nếu không Hân Hân sẽ không mệt đến sốt cao. Anh đứng ở bên giường, thờ dãi, cẩn thận dịch chăn cho Hân Hân rồi mới xoay người về phòng ngủ.

Lúc Mộc Nam về, mẹ chồng đang dỗ cháu ngủ. Mộc Nam nhìn đồng hồ, đã tới giờ em bé thường ngủ, vì vậy trải giường, chỉ chờ bé ngủ. Nhưng khiến anh và mẹ chồng đều không ngờ tới chính là, đứa trẻ này chẳng hề dễ dỗ. Vốn dĩ mẹ chồng nói trẻ con chỉ cần ăn no thì sẽ rất nhanh ngủ. Nhưng em bé đã uống hơn nửa bình sữa bột lại không chịu ngủ. Khả năng bởi vì đã quen được mẹ vỗ về, bé không thích ứng được khi thiếu mùi Hân Hân, cứ âm ỉ mãi. Mẹ chồng và Mộc Nam thay tay nhau, vật vờ mãi mới dỗ được bé ngủ. Thấy bé ngủ yên, hai mẹ con rút cục thở phào một hơi, đều nằm xuống giường, chỉ chốc lát sau cũng phát ra tiếng ngáy.

Nửa đêm, trẻ con lại rầm rì thức dậy, đây là lúc nên thay tã cho bé. Nhưng mẹ chồng nhiều tuổi, Mộc Nam lại ngủ sâu, lúc đầu hai người đều không nghe thấy. Em bé thấy không ai để ý tới, rầm rì chuyển dần thành khóc, mãi đến lúc này Mộc Nam và mẹ chồng mới giật mình tỉnh khỏi giấc mơ, vội vàng ngồi dậy. Mộc Nam phụ trách thay tã cho trẻ con, mẹ chồng xuống giường pha sữa bột cho cháu. Trong phòng vốn chỉ bật một ngọn đèn đầu giường nhỏ tối tối, mẹ chồng không thạo lắm, hơn nữa gian phòng lại nhỏ, trẻ con lại cứ khóc quấy. Mẹ chồng sốt ruột lên, chen chân vướng tay thoảng cái lật đồ bình sữa. Mẹ chồng luống cuống lau nước trên bàn, em bé đã đói đến khóc oe oe to tướng. Mộc Nam vừa dỗ con, vừa căn nhắc mẹ vụng về. Khó

khăn mới pha xong sữa bột, em bé uống xong, rốt cục thôi khóc quấy. Mộc Nam vừa muốn đặt con xuống, thì cảm thấy người nóng lên, em bé lại đi tiều ròi. Hai người đành phải tìm tã để thay cho trẻ, khiến Mộc Nam phiền đến than trách. Không biết là bởi vì mẹ không bên người, hay bởi vì tiếng Mộc Nam trách móc dọa bé, tuy rằng đã được thay tã, em bé vẫn khóc không dứt. Mộc Nam và mẹ chồng đổi nhau ôm ấp, đong đưa, vỗ về, dỗ dành, lại vô hiệu quả hết. Mẹ chồng vô kế khả thi, thì nói với Mộc Nam: “hay là bảo Hân Hân cho nó bú một ngụm đi.” Mộc Nam tuy rằng cũng gấp đến độ đỏ mặt, lại nhất thiết không đồng ý.

Hân Hân tuy đi ngủ sớm, nhưng mấy tháng qua ngày nào cũng ở bên con nên cô rất nhạy cảm, bé hơi động là cô sẽ giật mình tỉnh giấc. Cho nên tuy cách một cánh cửa, từ lúc em bé bắt đầu khóc, Hân Hân cũng đã tỉnh. Cô đã hơi đỡ sốt, cảm thấy không khó chịu như lúc đầu rồi. Nghe con khóc, cô cũng lật qua lật lại không ngủ được, hai bầu vú cũng trướng lên, nhưng đến nghĩ lời bác sĩ nói, lại chịu đựng không đứng lên. Về sau, nghe thấy con vẫn khóc liên tục, cô thực sự không nhịn nổi, trở mình xoay người xuống giường, khoác cái áo dày, chạy vào phòng ngủ.

Mộc Nam vừa thấy Hân Hân thì sốt ruột nói: “Sao em lại vào? Đừng rết công đấy!” Hân Hân lắc đầu, ý bảo anh không có việc gì.

Mẹ chồng thấy Hân Hân đi vào thì vui vẻ thở ra, hai tay đưa em bé vào lòng Hân Hân. Em bé vừa ngậm núm vú thì lập tức yên tĩnh. Mẹ chồng ngồi ở bên giường, cảm thấy thực sự vừa buồn ngủ vừa uể oải, nhiều tuổi, thật không chịu nổi nữa. Bà thấy Hân Hân cho bú vừa đúng lúc, kéo chân mình ra rồi nói với Hân Hân: “Nào nào, con đến đây nằm đi.”

Hân Hân lắc đầu nói: “Thôi ạ, con ngủ đây thì mẹ ngủ đâu?”

Mẹ chồng bật thốt lên: “Mẹ quay về phòng nhỏ ngủ.”

Hân Hân ngáy người một chút, rốt cục hiểu mẹ chồng không phải sợ mình rết công, mà là muốn mình trông nửa đêm về sáng, bà muốn quay về phòng nghỉ ngơi. Không khỏi thấy buồn phiền, đáp lại bà: “Đừng qua lại nữa ạ, con cho bú xong rồi đi ra.”

Mẹ chồng hoàn toàn không chú ý tới giọng lãnh đạm của Hân Hân, mà cứ lặp đi lặp lại mời Hân Hân nằm xuống cho bú. Hân Hân không để ý đến bà. Mộc Nam đã quán chần mình quanh người Hân Hân, lại đuổi tay sờ trán cô, đi ra ngoài rót một chén nước nóng, chờ Hân Hân đặt con xuống thì đổ nước vào tay cô, bảo cô uống xong thì mau đi ngủ.

Hân Hân đi ra, mẹ chồng bất đắc dĩ nằm quay về chỗ mình, kiên trì tiếp tục ban đêm gian nan này...

Thật ra, không chỉ đối với mẹ chồng mà một đêm này cũng cực kỳ gian nan với Mộc Nam. Mộc Nam là một người thị ngủ, sở thích lớn nhất của anh chính là ngủ say sưa. Hồi Hân Hân không cho anh chăm con buổi tối cùng, anh thực sự thờ phào một hơi. Về sau lại thấy mình Hân Hân cũng chăm sóc rất tốt, anh còn cảm thấy xem ra chuyện này cũng không có gì khó khăn. Nhưng mà, một đêm hôm nay khiến anh mở mang kiến thức về “có thể mệt đến đâu” mà mẹ nói, hóa ra là như thế.

Anh thật sự không ngờ, buổi tối chăm sóc con công việc phiền phức, mệt người như thế. Trước đây, buổi tối anh ngủ ở phòng khách, có đôi khi nghe thấy Hân Hân hát ru cho con, có khi ru đến bốn mươi phút một tiếng, ru đến mức anh còn ngủ thiếp đi, trong mộng còn mơ hồ vang lên giọng ca của Hân Hân. Khi đó anh luôn luôn cảm thấy lời ru của Hân Hân rất êm tai, trải qua đêm nay, anh mới biết Hân Hân ru khổ cực bao nhiêu, bất đắc dĩ bao nhiêu. Chỉ cần con chưa ngủ, Hân Hân vẫn phải ru tiếp. Dù là con ngủ rồi, ban đêm vẫn bị giầy vò không ít. Trước đây Hân Hân cũng từng cần nhờ anh thường thường là vừa cho con thay tã, cho bú xong một cái thì lại đắp dằm. Lúc đó anh còn cảm thấy không cho là đúng: thì đôi cái khác là được rồi, có gì to tát? Lúc này, rốt cuộc anh cũng hiểu đặt mình ở trong đó thì khó chịu và phiền phức cỡ nào. Hơn nữa, đây là mình và mẹ cùng chăm con, còn đều mệt lử đừ, ngấm lại Hân Hân thì một mình chăm sóc liên mấy tháng như thế, thì cực khổ và gian nan cỡ nào.

Sáng sớm hôm sau, Mộc Nam đỏ mặt thức dậy, may mắn rốt cuộc đã qua một đêm này. Anh mặc qua loa bộ quần áo, đứng dậy đi xuống lầu, chờ anh trở về, tay xách theo một bím to. Từ đêm qua, anh đã hạ quyết tâm, nhất định không thể để Hân Hân tiếp tục chịu đựng như thế nữa! Nhất định phải đóng bím cho con! Anh xách túi vào phòng ngủ, mẹ chồng thấy, rất không vui nói: “Bím không tốt, kín gió.” Mộc Nam để túi lên bàn, chỉ nói một câu: “VẬY CÁC TỐI VỀ SAU MẸ TRÔNG CHÁU CON.” Mẹ chồng lập tức không lên tiếng nữa.

Lúc Hân Hân tỉnh lại khỏi giấc ngủ mơ thì trời đã sáng rồi. Cô mở mắt, thấy gương mặt tươi cười xán lạn như ánh mặt trời của Mộc Nam...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Mẹ chồng con dâu so chiêu

Gần đây nhà thím Lý rất không yên ổn. Hòa Bình bị đơn vị phái đến vùng khác đi công tác rồi, cô họ sinh Tùy Mẫn cũng đến lúc có việc, xin nghỉ một ngày. Tuy Văn Quân khôi phục sức khỏe khá khá, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên chăm con, bình thường lại nuông chiều từ bé, ngày Tùy Mẫn không ở, cô thật sự luống cuống tay chân. Không được tắm, trong phòng lại bật máy sưởi điện, cũng không biết là thật nóng, hay là bận việc, Văn Quân cứ cảm thấy người mặc nhiều quá, nóng vô cùng. Cho nên lúc thay tã cho con thì đỏ mặt hôi khắp người. Dù thế nào Hòa Bình và Tùy Mẫn đều không ở đây, không ai quan tâm cô, cô dứt khoát cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc chiếc áo hai dây cami. Vừa thấy hơi khô mồ hôi, thì em bé lại khóc, cô vội vàng ôm con cho bú, đừng nói, thẳng nhóc lập tức thôi khóc, ăn hết sữa chườn chú. Văn Quân chọc chọc trán con, trêu mếu nói: “Đừng là đứa tham ăn!”

Văn Quân đang cho con bú, thím Lý đẩy cửa đi vào. Văn Quân kinh ngạc một chút, nhưng thật ra không nói cái gì. Cô tuy bình thường tùy tiện, nhưng phô trương lộ lộng trước mặt mẹ chồng vẫn thấy không tự nhiên lắm. Dù miệng không nói, trong lòng đã có vài phần không thích rồi. Thím Lý lại hoàn toàn bất giác, vui vẻ đến cạnh giường xem cháu trai. Đột nhiên trượt chân, suýt thì té ngã. Văn Quân thấy, nhớ tới vừa rồi mình xi con tè, không tìm được chậu nước tiểu, vội lên thì xi luôn ra đất, vừa vặn khiến thím Lý gãi lên rồi. Nên nói với thím Lý: “Mẹ không bị ngã chứ, đó là nước tiểu của cháu, mẹ lấy cây lau nhà lau đi.” Bình thường đều là thím Lý sai bảo người làm việc, lần đầu có người sai bảo bà làm việc, lòng thấy rất không tự nhiên, nhưng nhìn cháu trai trong lòng con dâu thì đành phải nhẫn nhịn đã, quay đầu hô ra ngoài cửa: “Ông Lý ơi, vào đây lau nước tiểu cho cháu.” Văn Quân thoáng cái sùng sốt, phản ứng đầu tiên chính là bỏ con ra, vội vàng vàng mặc áo vào. Em bé đang ăn ngon, thoáng cái bị tách ra thì lập tức khóc oe oe. Văn Quân lại không để ý tới bé, vừa luống cuống tay chân cài khuy, vừa nói to: “Bố đợi lát nữa, đừng vào vội.” Tiếp theo thì nói với thím Lý: “Mẹ, mẹ chẳng để ý gì cả, con còn đang cho cháu bú đấy, mẹ lại bảo bố vào.” Thím Lý vốn đang nhẫn nhịn, thấy cháu khóc thì đang muốn trút ra, lại nghe Văn Quân nói một câu như thế, lập tức sa sầm không thôi, hừ lạnh một tiếng nói: “Cho bú chứ gì, có gì lạ, ai mà chưa nhìn thấy?” Văn Quân vừa nghe thì tức giận: “Mẹ thích để bố chồng mẹ nhìn thì tự mẹ để bố chồng mẹ nhìn! Con không có sở thích đấy!”

Thím Lý chưa từng bị trách móc như thế, lập tức sa sầm, kêu to lên: “Cô nói cái gì? Cô nói lại cho tôi xem!”

Văn Quân không thèm nhìn bà, ôm lấy con dỗ dành, miệng lại không hề nhường ai: “Thì sao nào, con đã nói rồi đấy, giờ thì mẹ đuổi cả con và cháu nội mẹ đi?”

Thím Lý giận sôi lên, chỉ vào mũi Văn Quân mà mắng: “Con hèn nhà cô, cô cho là cô sinh được con trai thì giỏi lắm hả, tôi không trị được cô chắc?”

Văn Quân không đợi bà nói xong đã lạnh lùng cắt ngang lời bà nói: “Mẹ mắng ai hèn!”

Bình thường tuy gay gắt nhưng dù sao lần này thím Lý đuối lý trước, cũng biết rõ Văn Quân đích xác không hề nhường gì, giờ thấy Văn Quân ngồi trên giường, hai mắt trừng bà tàn khốc, toàn bộ mặt mày như dựng ngược, đứng là nóng nảy thật, bà không dám ham chiến, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Người thì đi ra rồi, nhưng trong lòng lại càng nghĩ càng giận, chính xác ra đã bao giờ thím Lý bị thua như thế, đã bao giờ bị khuất phục như thế? Thím Lý càng nghĩ càng giận, đặt mông ngồi xuống sofa, cảm thấy buồn bực đến độ không thở nổi.

Văn Quân thì càng khỏi phải nói, từ nhỏ đến lớn đều là một cô gái hiếu thắng, nào đã từng để ai nói ra nửa chữ “không”? Hôm nay, lại để một bà già không đức không tài năng mắng cô “hèn”, đúng là vô cùng nhục nhã! Rất muốn đuổi theo lý luận với thím Lý một phen, nhưng lại cảm thấy cãi vã với người như vậy thì bản thân mình thực sự quá mất mặt. Bà ta là ai? Một bà lão phong kiến thông thái rôm, một bà nội trợ cả đời xoay quanh bếp. Mình là ai? Phụ nữ hiểu biết hiện đại, tốt nghiệp chính quy đứng đắn. Cãi vã với bà ta, may mà không văng tục, nếu không bản thân mình cũng cảm thấy bản miệng, nếu quả thực tiếp tục âm ỉ, không chắc bà ta lại phun ra cái gì. Nếu mình không mắng lại thì tất nhiên không nuốt trôi. Nhưng nếu miệng văng tục như bà ta thì bản thân mình cũng cảm thấy mất mặt xấu hổ. Thôi thôi, hết tháng này thì lập tức rời đi, không ở đây thêm một ngày nào! Ở đây thật không phải chỗ người ở!

Hòa Bình người đi công tác bên ngoài, lòng lại nghĩ đến cả mớ việc trong nhà. Tuy Mẫn vừa xin nghỉ thì Hòa Bình lập tức cảm thấy cả trái tim đều không yên ổn. Nhưng công việc cũng không thể bỏ được, mùi vị nhất tâm nhĩ dụng đúng là quá không dễ chịu. Ngay cả cơm ăn cũng không ra ngoài quán ăn, cần hai bát mì ăn liền cho qua, vất vả lắm mới lo liệu xong việc, Hòa Bình thu dọn hành lý rồi chạy vội tới trạm tàu hỏa. Chạy đến sát sân sập giờ suýt thì muộn, anh không thèm mua vé, xông thẳng lên ban công, rồi cuốc lách được lên tàu trước khi tàu chạy. Mua bù vé trên tàu, đã hết vé ngồi, chỉ đành đứng xóc nảy mấy tiếng đồng hồ. Trờ lại đơn vị, ăn qua loa rồi vội vã chạy về nhà.

Lúc này đã vào đợt rét đậm, thời tiết rất lạnh. Lúc Hòa Bình ra ngoài thì đi vội vàng, chỉ mang theo một chiếc áo bông hơi mỏng, hiện tại mặc ở trên người cứ như chưa mặc. Anh rút cổ, ba bước cũng làm hai bước chạy vào nhà mình, nghĩ tới cơm nước nóng hôi hổi trong nhà và gương mặt tươi cười ấm áp của người nhà thì cảm thấy dường như không còn lạnh như trước nữa.

Ra khỏi thang máy, đi tới trước cửa nhà mình, Hòa Bình vui vẻ gõ cửa, nhưng cả buổi cũng không có người trả lời. Anh chỉ đành phải móc chìa khóa của mình ra mở cửa. Bước vào nhà thì thấy mẹ mình ngồi trên sofa với vẻ tủi thân, thấy Hòa Bình thoáng cái rơi nước mắt, tức nỡ nói: “Con đã về rồi, con không ở nhà, vợ con bắt nạt mẹ chết mất!” Hòa Bình thoáng cái ngây dại, cả buổi mới nghĩ tới hỏi: “sao thế ạ?”

“Sao thế? Con bảo làm sao nào! Mẹ chỉ bảo cho bú có gì to tát, thì nó vừa kêu vừa gào với mẹ, mẹ đáp trả mấy câu, thì nó còn chống đối! Ông trời ơi, trong nhà này rốt cuộc ai là con dâu, ai là mẹ chồng chứ!” Thím Lý nói rồi bắt đầu nghẹn ngào.

Hòa Bình đang an ủi thím Lý, chú Lý bưng com nước từ phòng bếp đi ra, thấy Hòa Bình, kinh ngạc vui mừng nói: “Sao về nhanh thế? Chạy vội về à! Mau, ăn miếng com canh nóng đi!” Quay đầu thấy thím Lý như thế thì cần nhắc: “con nó vừa về, bà không để nó yên ổn ăn bữa com được à!”

Thím Lý nghe xong lập tức đứng lên nổi khùng: “Ông già kia, tôi kể khổ với con tôi, liên quan gì đến ông? Ông không đỡ lưng cho tôi, tôi không thể nói với con tôi chắc? Ông muốn tôi nghẹn chết à! Có phải ông đã ngứa mắt tôi rồi không, các người bảo nhau bắt nạt tôi chết, để ông dễ lấy một cô bảo mẫu vừa trẻ vừa đẹp về chứ gì?”

Chú Lý vừa nghe, tức giận đến hai tay run lên, bát canh đang bưng đã vãi ra. Hòa Bình bước lên phía trước tiếp nhận com nước trong tay bố mình, hoà giải: “bố con thương con thôi? Mẹ bớt nói hai câu đi.”

Ông cụ thở dài một tiếng, xoay người lại vào bếp. Hòa Bình cũng nhân cơ hội chui vào phòng mình. Anh đóng cửa phòng mình, vừa ra một hơi thở thì thấy một cái gối đầu đập đến. Hòa Bình không kịp tránh, bị đánh vừa vặn. Tuy rằng không đau lắm, lại khiến Hòa Bình đang mệt cả thể xác lẫn tinh thần lập tức lên cơn giận dữ.

Anh tức giận nói với Văn Quân vừa ném gối đầu: “Em làm gì thế!”

Văn Quân cũng tức giận nói: “Anh đang dỗ mẹ anh còn gì? Anh đi dỗ đi! Vào đây làm gì? Có giỏi thì cả đời đừng vào!”

Hòa Bình thoáng cái nổi giận, vắt và cực nhọc chạy về nhà chính là vì thế này sao? Anh phần nộ xoay người rời đi, ra khỏi cửa không quay đầu lại...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Anh em tâm sự

Hôm nay Hòa Thuận làm thêm giờ nên về hơi muộn, lúc này trời đã tối thui. Đi trong tiểu khu mà gió bắc thổi như dao cắt, Hòa Thuận dựng cổ áo lên, rào nhanh bước chân, rất muốn nhanh chóng trở về nhà. Bỗng nhiên anh nhìn thấy đằng sau bụi cây lùn ở cửa nhà lập lòe đóm lửa, Hòa Thuận đoán chắc có người hút thuốc ở đó, trong lòng thì nghĩ trời tối lạnh như thế còn ai chạy ra ngoài hút thuốc. Anh cứ cắm đầu đi vào nhà mình, bỗng nhiên từ chỗ đóm lửa lập lòe vang lên tiếng thở dài, nghe thấy tiếng này thì anh nhận ra được đây là em hai của mình Lý Hòa Bình. Anh dừng bước rồi đi tới chỗ cây lùn kia, vòng qua hàng cây hoa hồng khô héo thì anh nhìn thấy Hòa Bình đang ngồi xỏm dưới cây sồi xanh hút thuốc lá liên tục, vì trời tối nên không nhìn thấy rõ về mặt nhưng nhìn cái lưng cong xuống thì đã cảm thấy chú ấy rất chán nản và không biết làm sao.

Hòa Thuận đi tới rồi hỏi: “Chú đang làm gì vậy? không lạnh à còn chạy ra đây hút thuốc?”

Hòa Bình kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn hóa ra là anh cả, sau đó lại cúi đầu hút một hơi rồi mới đứng dậy nói: “Chỗ này yên tĩnh.”

Dù sao cũng là anh em ruột, mặc dù mấy năm nay ai cũng bận rộn nên rất ít khi tâm sự nhưng anh vẫn biết rõ thói quen nhiều năm của chú ấy. Hòa Thuận biết em hai mình không hay hút thuốc lá trừ phi có chuyện phiền lòng lắm thì mới hút. Nhìn thấy tình hình này anh biết hôm nay nhất định Hòa Bình có chuyện, sau đó vỗ vỗ lưng chú ấy rồi nói: “Đi thôi, anh cũng chưa ăn cơm, em cùng anh uống hai chén đi.”

Hòa Bình im lặng đi theo anh ra khỏi vành đai xanh. Hai người đi khỏi tiểu khu, trên đường vào một quán ăn nhỏ tìm vị trí vắng người ngồi vào. Gọi một đĩa thịt xào nấm đông cô, đĩa gà luộc để lạnh, một nồi canh và mấy đĩa rau trộn, sai bồi bàn đưa chai rượu lên. Hòa Thuận mở một chai rượu ra rót cho mình và Hòa Bình mỗi người một chén, cả hai bắt đầu nhậu. Hòa Thuận chưa ăn cơm tối nên vừa ăn thức ăn vừa uống rượu, còn Hòa Bình thì nốc một hơi không ăn gì cả. Đứng thấy Hòa Bình thường xuyên miệng quang quác, điển hình là người nói nhiều, nhưng khi có chuyện thì toàn im lặng thế nên phải chúc say mới có thể cạy miệng chú ấy được. Hòa Thuận biết tính cách của chú ấy nên không vội hỏi.

Chờ sau khi uống hết hai chai rượu xuống bụng, Hòa Thuận thấy Hòa Bình còn định uống tiếp thì để đĩa xuống lấy tay chặn chén của Hòa Bình không để cho chú ấy uống nhiều như thế nữa.

Hòa Bình nhìn anh cả một cái rồi thở dài, dựa vào thành ghế móc thuốc lá ra châm.

Hòa Thuận nói: “Nói đi, xảy ra chuyện gì?”

Hòa Bình khạc ra một hộp khói rồi mới âm trầm nói: “Làm đàn ông thật khó.”

Hòa Thuận nghe thấy thế cảm thấy hay hay, nói: “Mẹ với vợ chú lại cãi nhau à?”

Hòa Bình nói: “Sao anh biết...” Nói được một nửa thì nghĩ đến anh trai chị dâu ở cùng cha mẹ mấy năm, nhất định gặp nhiều tình huống như thế rồi, thật là bệnh lâu thành y nên không hỏi nữa, cầm ly lên uống một ngụm bia.

Hòa Thuận nói: “Đàn bà đều nhỏ nhen mà, một chút chuyện nhỏ mà cũng day nghiêng không yên, nhà nào chả vậy, chú không cần phiền lòng, quen là được.”

Hòa Bình nhìn Hòa Thuận mà nói: “Lúc trước chưa kết hôn, thấy quan hệ chị dâu và mẹ khá hợp nên cho rằng quan hệ mẹ chồng nàng dâu đơn giản, ai dè đến lượt mình thì lại phức tạp như thế.”

Hòa Thuận gấp thức ăn vào miệng vừa nhai vừa nói: “Chú cho rằng chị dâu chú dễ bảo thế sao? Chị trước mặt người khác vậy thôi chứ về phòng cũng làm khổ anh nhiều. Lúc trước anh cũng rất phiền một bên là vợ mình một bên là mẹ mình, biết làm thế nào? Nên đánh thối ứng thôi.”

Hòa Bình chán nản nói: “Đâu có dễ thích ứng được, cả ngày lẫn đêm phải dỗ hai bên, còn luôn phải tội cả hai. Nếu không phải vì con thì thật muốn vung tay bỏ chạy.”

Hòa Thuận nuốt thức ăn xuống rồi tiếp lời: “Vậy thì cứ đi, chú vừa đi thì có khi hai người đó liền yên tĩnh.”

Hòa Bình nói: “Làm thế nào được? Chỉ cần trở về thì càng ồn ào hơn, trừ phi bỏ đi biệt tăm không về nữa.”

Hòa Thuận khuyên bảo chú ấy: “Thì lừa bịp một tí là qua ấy mà.”

Hòa Bình nói: “Có thể lừa được thì đã tốt, chỉ sợ mình muốn lừa nhưng người ta không để cho mình lừa, nhất định phải phân rõ đúng sai thì làm thế nào? Anh không thể mãi không tỏ thái độ được đúng không? Muốn tỏ thái độ thì phải chọn, rốt cục phải về phía mẹ hay vợ?”

Hòa Thuận nhấp một hớp bia cười hỏi Hòa Bình: “Thế chú muốn đứng bên nào?”

Hòa Bình nói: “Bình tâm mà nói, mặc dù vợ hơi nhiều chuyện nhưng cũng biết điều. Hôn nữa bây giờ thời đại phát triển nhanh như thế, có rất nhiều quan điểm không chỉ khác nhau giữa mẹ chồng và nàng dâu mà còn khác nhau giữa người già và thanh niên. Có lúc em rất khó nói, thật ra mẹ mình có nhiều quan điểm rất lạc hậu, đích xác không tốt cho em bé.”

Hòa Thuận nói: “Chuyện nhà thì không phân được đúng sai. Chú bệnh vợ thì nhất định mẹ sẽ không vui, bà ấy cũng già rồi chúng ta còn hiếu thảo được mấy năm? Vợ mình là của mình, còn nhiều thời gian nên cứ để cô ấy chịu đựng đã, sau này sẽ bồi thường cô ấy sau, là được còn gì?”

Hòa Bình nói: “Không thể nói như thế được, vợ là của mình nên phải yêu thương, tương lai cùng mình cả đời là vợ mình mà.”

Hòa Thuận cau mày nói: “Ai bảo chú không thương vợ? Thương vợ thì cứ thương vợ, hiếu thảo với mẹ là hiếu thảo với mẹ, hai cái đó khác hẳn nhau.”

Hòa Bình nói: “Sao có thể khác nhau chứ? Thường xuyên quần vào nhau không tách rời được. Lúc hai người cãi nhau thì anh bệnh à? Bệnh mẹ thì thiệt thời vợ, bệnh vợ thì mẹ làm sao? Anh còn nhớ một lần bởi vì mẹ cho con em mút sữa bột không đúng, hại nó phải đi soi dạ dày không. Em bệnh em đâu anh nói mẹ một câu thế mà mẹ cư xử thế nào? Lúc ấy bỏ gánh chạy từ bệnh viện về nhà, nghe chị dâu nói sau khi mẹ về thì đập nát ly rượu của bố mình. Sáng hôm sau còn chưa hết giận, nhưng chuyện này không thể không về phía vợ mà, đúng không?”

Hòa Thuận uống nốt rượu trong chén rồi chép miệng nói: “Dù sao cũng phải ra dáng đàn ông, không thể có danh tiếng con bất hiếu được.”

Hòa Bình lắc đầu: “Anh cứ nghĩ thế mãi thì nhất định chị dâu có ý kiến đấy.”

Hòa Thuận thờ dài một hơi rồi nói: “Anh tốt với cô ấy gấp đôi còn không được sao?”

Hòa Bình lại lắc đầu một cái, anh định đi theo anh trai ra ngoài giải bày tâm sự, tháo gỡ vướng mắc, cuối cùng chả giải quyết được vấn đề gì, ngược lại còn lôi cả vấn đề của anh cả ra. Hôn nữa anh cảm thấy vấn đề của anh cả mặc dù không quyết liệt như của mình, nhưng trong thực tế còn nặng nề nan giải hơn mình nhiều. Vấn đề của anh cũng lắm là Văn Quân trở mặt với mẹ, hai người dọn ra ngoài ở cũng được. Mặc dù lúc đó anh cũng khó xử, cần rất nhiều thời gian và rất nhiều tinh lực để hàn gắn rạn nứt với bố mẹ nhưng sẽ giải quyết được, sẽ không có ảnh hưởng mang tính chuyển ngoặt tới cuộc đời anh. Mà vấn đề của anh cả, nếu như cứ để nó phát triển chỉ sợ hậu quả nghiêm trọng hơn rất nhiều. Nhưng anh không biết khuyên nhủ anh cả thế nào vì bây giờ anh còn lo thân mình chưa xong, không biết nên đối mặt với một ngày mới thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chị em dâu thì thâm

Trong lúc hai anh em Hòa Bình và Hòa Thuận uống rượu tâm sự ở bên ngoài thì nhà đã nát bét như cháo.

Thím Lý thấy con trai Hòa Bình giận dỗi bỏ nhà đi thì cứ nhận định là làm cho mình xem, nào ngờ được vợ chồng son còn xảy ra chuyện trong phòng. Bà không khỏi đau tận đáy lòng, con giận bốc lên, ngay cả chú Lý bê com tời cũng không ăn, ngồi xuống ghế sofa bắt đầu vỗ đùi ôm mặt mà khóc.

Lưu Mai bế tiểu Linh Linh vừa mới vào cửa nhà thì đã thấy thím Lý đang ngồi khóc kêu trời kêu đất, muốn sống muốn chết nói làm mẹ chồng chính là phải tội, con trai không thương con dâu không đau, nói mình còn khổ hơn cả con dâu nuôi từ nhỏ trong xã hội cũ. Lưu Mai vội vàng kéo con vào phòng mình mở ti vi ra, bật kênh hoạt hình mà tiểu Linh Linh thích nhất còn bật tiếng to lên, rất sợ con nghe thấy tiếng vừa khóc vừa chửi của bà nội ở bên ngoài. Dần xệp ổn thỏa cho con thì Lưu Mai mới bắt đầu rửa mặt mũi chân tay rồi thay quần áo. Sau đó lại từ từ tắm rửa cho tiểu Linh Linh. Chờ đến khi cô làm xong hết việc thì tiếng khóc than của thím Lý mới dần dần ngừng. Mặc dù Lưu Mai rất phiền thím Lý hơi chút thì âm ỉ nhưng cứ tránh mãi cũng chẳng ra sao, không nói cái khác, com tời phải ăn đi cho nên thấy động tĩnh của thím Lý nhỏ dần thì đoán rằng trận khóc này sắp dừng rồi, Lưu Mai bắt đầu đi đi ra còn không quên quay người lại đóng cửa phòng rất sợ ảnh hưởng tới con mình.

Lúc này thím Lý đang tựa vào ghế, lấy khăn tay che mặt ra vẻ rất đau lòng, thỉnh thoảng còn khóc thút thít một hai tiếng, bà vai cũng bởi vì vừa rồi quá kích động mà vẫn còn run run. Nếu người con trai nào trở về lúc này thì nhất định sẽ đau lòng cảm thấy mẹ mình bị oan uổng rất nhiều. Đáng tiếc bây giờ đứng trước mặt bà là con dâu Lưu Mai này, người con dâu sống cùng bà mấy năm, vừa hiểu rõ vừa phiền chán bà này. Cho nên trong mắt Lưu Mai thì động tác này, tư thế này của thím Lý ý nói là bà âm ỉ đủ rồi, khóc mệt rồi nên đang chờ người đến khuyên bảo an ủi, để tìm cái bậc thang hạ xuống.

Đừng xem bình thường Lưu Mai yên lặng trước mặt thím Lý nhưng không có nghĩa là tính cách cô yên lặng. Cô phiền nhất người cổ ra vẻ nhất là thím Lý còn không kiêng dè cứ âm ỉ trước mặt con trẻ, khiến Lưu Mai coi trọng giáo dục trẻ nhỏ càng chán ghét hơn, bảo cô bây giờ đi ra khuyên mẹ chồng thì lòng cô rất không muốn. Có câu nói “người yên lặng thì chú ý cũng yên lặng”, Lưu Mai thấy thím Lý cầm khăn che mặt thì dứt khoát bước vào phòng bếp. Bà muốn giả bộ thì tự giả bộ đi, con không tham gia.

Trong bếp thấy cha chồng Lý đang than thở dọn dẹp bát đĩa, bà vợ muốn ầm ĩ thì ông không có cách nào. Lư Mai đi vào thì nhìn thấy, cũng không khỏi thay cha chồng thở dài một cái. Chú Lý đã dọn dẹp phòng bếp xong quay người ra thì thấy con dâu cả đang đứng ở cửa, vội vàng nói: “Đói chưa? Cháu đâu rồi? Mẹ con... bà ấy không thoải mái, các con ăn cơm trước đi.” Vừa nói xong thì xới hai bát cơm, một bát đầy cho Lư Mai một bát vội cho tiểu Linh Linh. Lư Mai cầm lấy bát rồi nói: ”Bố, bố cũng ăn đi.” Ông già ù rũ lắc đầu một cái rồi nói: “Không cần, bố chờ mẹ con cùng ăn, các con ăn cơm trước đi, cứ kệ bố mẹ. Bố mang cơm cũ cho Văn Quân trước.”

Lư Mai nghe thế thì bụng thức ăn về phòng ăn cơm với con. Cơm nước xong thì cô tìm một ít trang giấy vẽ cho tiểu Linh Linh ở trong phòng vẽ chơi, tiểu Linh Linh nghe lời đồng ý. Lư Mai sắp xếp cho con xong thì bụng bát đĩa đi ra, giờ này thím Lý đã được chú Lý trấn an đi vào phòng nằm rồi. Phòng khách không ai khiến cho Lư Mai thoải mái hơn nhiều. Đi đến phòng bếp, Lư Mai tay chân nhanh nhẹn rửa bát đĩa rồi cho vào tủ bát. Nghĩ tới bát đĩa của Văn Quân chắc chưa thu dọn thì đi tới cửa phòng Văn Quân, thấy cửa đang đóng bèn gõ cửa, ai ngờ không có người trả lời, Lư Mai do dự một chút rồi đẩy cửa vào.

Vừa vào cửa thì Lư Mai sợ hết hồn, trong phòng rất lộn xộn, cơm nước chú Lý mang vào vẫn còn nguyên, em bé nằm trên giường không có ai trông. Văn Quân thờ phỉ phò lấy quần áo đồ lót ra nhét vào va-li da. Lư Mai bước lên kéo tay Văn Quân hỏi: “Em đâu, em đang làm gì thế?”

Văn Quân tức giận nói: “Về nhà mẹ. Em thực không thể ở nổi cái nhà này nữa.”

Lư Mai cố sức kéo cô ngồi xuống giường rồi khuyên nhủ: “Đừng chấp mẹ, bà vẫn thế mà, em đừng để ý tới bà thì không sao cả.”

Văn Quân vừa nghe xong thì vành mắt liền đỏ ửng, tức giận tích tụ trong nửa ngày trong nháy mắt hóa thành nước mắt. Hôm nay gây gổ với thím Lý đã khiến Văn Quân tức giận rồi, đợi mãi Hòa Bình về thì không hỏi mình trước mà lại nghe lời một phía của mẹ, đồ dành bà già đáng giận đó, Văn Quân rất tức giận. Chờ khi Hòa Bình vào phòng mình thì không nhận được ném gối vào người anh, có lẽ do lúc đó nổi nóng nên hơi nặng tay, nhưng chỉ là một cái gối cho dù mạnh tay thì cũng đâu có đau đớn gì, Hòa Bình lại đập cửa bỏ đi. Kết hôn đã hai năm đã bao giờ Hòa Bình đối xử với mình như thế, nhất định do mẹ anh xúi giục. Hòa Bình vừa đi thì mẹ anh ầm ĩ ngoài cửa phòng mình một trận, thế mà không ai hỏi thăm mình lấy một câu, mình còn đang ở cử cơ mà đã ra tháng đầu.

Lư Mai thấy Văn Quân khóc thì vội vàng nói: “Đừng khóc, ở cứ không được khóc, hại mắt lắm. Nếu ở cứ mà bị bệnh thì sẽ bị cả đời. Vì mấy chuyện thế này mà mình phải chịu tội cả đời thì không đáng.”

Văn Quân nghe thế ngừng đầu lau nước mắt rồi nói: “Không khóc! Em không khóc nữa! Dựa vào cái gì mà để cho bọn họ cười nhạo em, cửa sổ cũng không có.”

Lư Mai cũng không biết Hòa Bình trở về lại chạy đi mất, còn an ủi Văn Quân: “Đừng thế, chờ Hòa Bình về thì sẽ bênh em mà, em tội gì phải tức giận bà già kia.”

Văn Quân nghe xong thì trong lòng lại đau, tủi thân nói với Lư Mai: “Chị dâu, chị không biết chứ, Hòa Bình anh ấy...” Còn chưa nói xong thì đã nghẹn ngào, một lúc lâu sau mới kể lại chuyện từ đầu.

Lư Mai nghe xong thì thichuyên lon an ủi Văn Quân: “Hòa Bình cũng không dễ dàng gì, từ xa vội vàng chạy về. Chẳng phải nói sớm nhất ngày mai mới về sao? Em xem hôm nay đã về đến nhà. Có thể thấy trong lòng chú ấy có hai mẹ con em mà. Đàn ông mà, sao không thể cộc cằn chứ, huống chi đó là mẹ chú ấy.”

Văn Quân bị tức rồi nói: “Em còn là vợ anh ấy cơ mà.” Nhưng nghĩ tới đáng về Hòa Bình một mẻ thì trong lòng cũng thương, quay lại nói với Lư Mai: “Chị dâu, em thật cảm thấy sắp không chịu nổi rồi, chị nói xem, tại sao mẹ chồng mình lại như thế chứ? Tường bà chỉ hơi điên điên thôi ai ngờ lại điên tới mức này, nếu cứ như thế thì em phải ly dị mất thôi.”

Lư Mai vội la lên: “Ấy, em đã làm mẹ rồi sao có thể động tí nói ly dị? Em có mặc kệ Hòa Bình thì cũng phải nghĩ tới con chứ, trẻ con đáng thương lắm. Người già thỉnh thoảng giống như con nít, nếu em không muốn đồ bà thì hãy dọa bà một chút rồi mọi chuyện liền qua.”

Văn Quân cũng chỉ nói lấy mà thôi, nghe lời khuyên của Lư Mai thì cũng không nhắc tới chuyện ly dị nữa, hai chị em đâu ngồi nói chuyện một lát, Lư Mai đun nóng cơm thay Văn Quân rồi khuyên cô ăn, đang định bê bát đĩa ra ngoài thì Văn Quân mở miệng gọi cô lại: “Chị dâu, Hòa Bình anh ấy...” Rồi rằng là lo lắng Hòa Bình ở bên ngoài không biết thế nào, lời đến miệng cũng không biết nói thế nào cho tốt. Lư Mai cười hi một tiếng, chế nhạo cô: “Còn nói muốn ly dị với người ta, lúc này mới có bao lâu mà đã lo lắng rồi. Yên tâm đi chị gọi điện cho anh cả em, để cho anh ấy đi tìm Hòa Thuận rất hiểu Hòa Bình, nhất định anh ấy sẽ tìm thấy chú ấy.”

Văn Quân không lên tiếng nhưng trong lòng rất cảm kích chị dâu hiểu lòng người này...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Vô tình gặp gỡ

Chương 23: Vô tình gặp gỡ

Hai anh em Hòa Bình đang ở quán uống rượu thì có một người đẩy cửa đi vào, trời lạnh nên vừa mở cửa ra thì có luồng gió lạnh thổi vào. Cả hai cùng nhìn về phía cửa thì đều không khỏi phấn khởi. Người vừa tới mặc một bộ nhung mỏng, cúi đầu rụt cổ, trông rất nhếch nhác, quan trọng hơn là cả hai anh em đều biết người này, đó là Trương Lâm, con trai của bà Trương, vợ anh ta là cạp cái nổi danh ở tiểu khu, hai anh em nhìn thấy bộ dạng này của anh ta thì cũng đoán chắc là vợ anh ta tức giận rồi. Quan hệ giữa anh em Hòa Bình với Trương Lâm không phải là ngày một ngày hai, Hòa Bình, Hòa Thuận và Trương Lâm cùng học chung trung học nhưng khi đó anh em Hòa Bình, Hòa Thuận biết Trương Lâm nhưng Trương Lâm không biết bọn họ, bởi vì lúc đó Trương Lâm là chủ lực đội bóng rổ, mỗi lần tranh giải đều thắng, học sinh trong trường không ai không biết anh ta. Nhớ năm đó anh ta cách vạch 3 bước vào giò đã làm mê đảo biết bao thiếu nữ ngây thơ, ai có thể ngờ tới vương tử bóng rổ năm đó cũng có ngày hôm nay.

Trương Lâm hình như không nhìn thấy bọn họ chỉ cúi đầu ủ rũ đi vào xong, tìm vị trí khuất để ngồi hiển nhiên là muốn càng khuất càng tốt. Cũng đúng, bộ dạng này của đàn ông rất ngại gặp người nên cả hai cũng đành giả bộ không thấy tiếp tục uống rượu của mình.

Bồi bàn thấy khách tới thì nhanh chóng ra hỏi khách, Trương Lâm nhìn thấy menu trong tay anh ta thì hơi sững sốt rồi há hốc mồm, hôm nay thật mất mặt, bị vợ đuổi ra khỏi nhà lại đuổi trong thời tiết lạnh như thể này ngay cả áo khoác cũng không mặc, quan trọng hơn là lúc ngồi xuống thì mới nhớ ra không mang ví tiền. Bồi bàn thấy đáng về người này thì cũng đoán được nên không thích lắm lãnh đạm hỏi một câu: “Anh ăn gì không?”

Trương Lâm nghe thấy xong thì đột nhiên xấu hổ đứng dậy định đi, lại nhớ tới lúc này đang lạnh mình lại mặc phong phanh nếu đi ra ngoài thì lát sau biến thành người băng luôn, hơn nữa còn là thực chất. Ài, suy nghĩ một tí thì đã cảm thấy sợ rồi, đang lúng túng thì nghe thấy người gọi: “Lâm Tử, sao anh tới đây, mau mau đến bàn của chúng tôi, lâu rồi không gặp, đúng lúc uống với anh em tôi mấy chén.”

Trương Lâm ngược mắt lên nhìn thì mới biết là anh em Lý Hòa Bình, Lý Hòa Thuận, bị người quen nhìn thấy cảnh xấu hổ của mình thì rất ngượng nhưng so với bị bồi bàn mời ra ngoài thì cái này đỡ hơn. Vì vậy cũng biết điều đi tới ngồi xuống bàn của Hòa Bình, Hòa Thuận. Hòa Thuận gọi bồi bàn thêm hai món ăn, một chai Lão Bạch Kiềm, ba người cùng chén rồi uống.

Trương Lâm uống một hớp rượu, xoa xoa tay rồi ngượng ngùng giải thích: “Vừa rồi ra khỏi nhà không mang theo chìa khóa, quần áo ví tiền đều ở trong nhà, không vào được nên chỉ đành ở chỗ này chờ, ha ha, để cho hai anh em chê cười rồi.”

Hòa Thuận vốn không định gọi anh ta nhưng thấy anh ta bị bồi bàn làm khó nên mới ra tay giải vây. Cho nên nghe thấy anh ta nói thế thì cũng chỉ cười một tiếng hồ đồ cho qua. Hòa Bình thì không đành lòng như anh mình, cố ý trêu Trương Lâm, vì thế mở miệng: “Anh Lâm, chị dâu đâu? Cũng bị anh khóa ở ngoài?”

Trương Lâm nghe thế thì hơi sững sốt, mãi sau mới đưa tay lau mặt một cái, thấy Hòa Thuận, Hòa Bình không có ác ý, anh cũng không thèm giả bộ nữa mà nói: “Haizz, anh em thực không dám giấu giếm, anh bị chị dâu đuổi ra ngoài, đừng cười, anh thật vô dụng.”

Hòa Bình chỉ muốn đùa chút thôi, vừa mới nói chuyện với anh cả về đề tài buồn bực nên lúc thấy Trương Lâm thì muốn khuấy động bầu không khí, lại không nghĩ tới Trương Lâm cũng thẳng thắn như thế khiến cho Hòa Bình hơi lúng túng, vội vàng rót rượu cho Trương Lâm thay lời xin lỗi: “Anh đừng để ý, em chính là miệng thối ăn nói bậy bạ, uống rượu, uống rượu. Nhà ai mà không có lúc cãi vã chứ, chuyện của anh không tính là cái gì cả.”

Trương Lâm cũng không khách sáo, nâng rượu cạn chén, thờ dài nói: “Anh em không cần an ủi anh, anh biết ở tiểu khu của chúng ta thì anh coi như là bánh bọ cạp – suất độc nhất (*).”

[(*) từ địa phương Thiên Tân, nghĩa là tương đối cá biệt, hiếm có mang hàm ý xấu.]

Hòa Bình nghe xong thì càng ngượng ngùng, vội vàng chuyển đề tài, ba người nói chuyện một hồi, trong lòng Trương Lâm nhin lâu rồi lại không nhin được mà quay lại đề tài vợ chồng: “Cậu nói xem, đàn bà vượn mình có phải hơi quá không, sắp vượn đến tận trời rồi. Nhất là sau khi kết hôn ở nhà cứ như Từ Hi thái hậu, tính tình gớm ghê, so với lúc trước kết hôn như hai người. Đối xử với chồng như với cháu trai, còn không bằng cả cháu trai. Ài, kết hôn có gì tốt, cưới vợ có gì hay.”

Hòa Thuận nghe thế buồn cười, lại ngại cười ra tiếng. Còn Hòa Bình thì ngẩn người, mặc dù mình không tham như Trương Lâm, nhưng suy nghĩ lại thì cũng đúng, vợ mình cũng như thế. Trong nhất thời bách vị tạp trần không khỏi lại kính Trương Lâm một chén.

Thực ra Trương Lâm không biết uống rượu lại thêm bụng rỗng, uống mấy chén rượu trắng mặt đã đỏ mảy vẫn còn tỉnh táo. Hòa Thuận thấy thế vội vàng gấp thức ăn cho anh ta, Trương Lâm cũng không khách sáo, nhét thức ăn vào mồm.

Có lúc rượu như là thứ đồ kỳ diệu, mấy người ở chỗ này đều có tâm sự riêng, không muốn tỏ lộ với người khác, nhất là Trương Lâm, bình thường không thân thiết đến mức không có gì giấu nhau với anh em nhà họ Lý, nhưng uống mấy chén thì cứ như tình cảm đã thân hơn, theo đó cũng nói sâu hơn chân thành hơn nhiều.

Lúc ba người uống nhiệt tình thì điện thoại của Hòa Thuận đột nhiên vang lên. Hòa Thuận cầm lên nhìn một cái hóa ra là vợ mình gọi, nghĩ tới Lưu Mai chờ ở nhà sốt ruột nên vội vàng nhận điện thoại, không đợi Lưu Mai mở miệng đã vội nói: “Sốt ruột chờ à, anh ở bên ngoài uống với bạn mấy chén, lát nữa sẽ về, đừng phần cơm cho anh. Nếu em mệt thì đi ngủ với con trước không cần đợi anh.”

Hòa Bình ở bên cạnh thấy cảnh này thường xuyên nên không phản ứng gì. còn Trương Lâm mặc phong phanh vừa mới bị vợ đuổi ra khỏi nhà thì thấy vợ chồng Hòa Thuận nói chuyện điện thoại tình cảm quá, trong lòng cảm khái: Nhìn vợ người ta xem, ngấm lại mình tí, haizz xem ra kiếp trước mình không tích phúc.

Hòa Thuận chỉ mãi nói điện thoại nên không nghĩ tới cuộc điện thoại bình thường của mình còn gọi ra nhiều cảm khái như vậy. Anh nói điện thoại với Lưu

Mai: “Còn có chuyện gì nữa không? Không có thì anh tắt máy.”

Lưu Mai ở trong điện thoại nhỏ giọng nói: “Ấy, đừng cúp, đừng cúp, em còn chưa nói chuyện chính đâu. Anh đừng uống nữa đi tìm Hòa Bình đi. Buổi tối hai người họ cãi nhau, Hòa Bình giận dỗi đi ra ngoài bây giờ còn chưa về.”

Hòa Thuận sừng sốt một chút: “Hả?” Sau đó kịp phản ứng rồi như có thâm ý nhìn Hòa Bình ở đối diện toét miệng cười một tiếng, nói: “Yên tâm đi, không sao, anh biết rồi.”

Lưu Mai nghi ngờ hỏi: “Thật hay giả? Anh có biết thật không? Em thấy Văn Quân đang sốt ruột, anh có chắc không?”

Hòa Thuận nói: “Lúc nào anh nói không chắc chắn rồi? Em yên tâm đi, bảo mọi người cũng yên tâm” Hòa Thuận cố gắng không nói bảo Văn Quân cũng yên tâm là cảm thấy trước mặt người ngoài nên giữ thể diện cho Hòa Bình.

Lưu Mai ngược lại không để ý chi tiết này, nhưng mình tin chồng nên an tâm cúp điện thoại rồi đi an ủi Văn Quân tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ai về nhà này tìm mẹ mình

Chương 24: Ai về nhà này tìm mẹ mình

Edit: Sakura

Beta: Vivi

Ba người Hòa Thuận cứ uống tiếp, Hòa Thuận, Hòa Bình vẫn nhớ đến việc trong nhà nên khi thấy đã muộn thì chuẩn bị đứng dậy về nhà. Nhưng Trương Lâm nhất thời không có chỗ để đi, hai người cũng không tiện nói. Mặc dù Trương Lâm sợ vợ nhưng là người biết biết, sợ anh em họ Lý khó xử thì mình đứng dậy trước, muốn về nhà. Cả hai điều biết anh không thể về nhà được nên kéo anh ta ngồi xuống.

Lại uống tiếp một lúc, Trương Lâm nhất định muốn về. Hai người không khuyên được chỉ đành nghe theo anh ta. Hòa Thuận thanh toán rồi ba người cùng đi ra. Theo ý Hòa Bình thì bọn họ cùng Trương Lâm về nhà, thấy người ngoài thì thể nào vợ Trương Lâm cũng phải nể mặt cho Trương Lâm vào cửa. Mặc dù Trương Lâm ngại ngùng nhưng qua bữa nhậu này thì quan hệ giữa ba người như đã thân thiết hơn nhiều nên Trương Lâm mặt dày đồng ý.

Ba người cứ vừa đi vừa cười nói, lúc đến tầng dưới nhà Trương Lâm thì thấy một bóng người đang đứng đó, bởi vì trời rét lên liên tục giậm chân. Người nọ mặc rất dày nên trông mập mập, hơn nữa bọc kín quá nên không biết là nam hay nữ. Nhưng không biết tại sao trông thấy người nọ rất cô đơn.

Hai anh em Hòa Bình cùng nghĩ: Chắc đang chờ người nào đó. Nhưng chỉ nghĩ thế thôi rồi đi qua. Trương Lâm lại đỡ người ra, tiếp theo nhanh chóng chạy tới nói: “Mẹ, sao mẹ ở chỗ này?”

Người đứng ở đó đúng là bà Trương. Buổi chiều cháu trai muốn ăn mỳ nước, bà Trương đã lớn tuổi rồi nên không cán nổi, liền sang nhà thím Lý mượn mỳ ép sợi mỳ, ép hai, ba cân mỳ cả nhà đều nói ăn ngon. Buổi tối com nước xong, dọn dẹp sạch sẽ, bà Trương thấy con trai đang xem tivi, nghĩ thầm mình cũng không có chuyện gì làm thì đi trả mỳ ép mỳ cho nhà thím Lý. Lúc đi sang thấy thím Lý giận con trai và con dâu, bà còn khuyên bảo mấy câu. Trên đường trở về bà nghĩ con dâu thím Lý tuy tốt mà cũng khó tránh khỏi đụng chạm, con dâu nhà mình tuy có nhiều tật xấu nhưng ít nhất vẫn sống hòa thuận, lòng còn thấy vui mừng. Ai ngờ về đến nhà, cháu nội lặng lẽ nói cho bà biết, bỏ bị mẹ đuổi đi. Lúc ấy bà Trương rất hối hận sao mình sớm không sớm mượn không mượn lại đi lúc này? Nếu mình còn ở nhà, cho dù con dâu có điều ngoài thì cũng không dám đuổi con trai mình đi, dù gì nhà này do bà đứng tên mà. Nhớ tới bên ngoài lạnh và tối như thế, bà Trương sốt ruột, vội vàng mặc áo xong liền ra ngoài chờ con trai. Ai ngờ chờ mãi đến nỗi bà Trương run cầm cập mà con trai vẫn chưa về, bà rất lo cho con trai mình. Nói cho cùng thì bà cũng không thích nhìn mặt lạnh lùng của con dâu. Đang còng đến mức giậm chân thì thấy ở cửa tiểu khu có ba bóng người, một trong số đó không phải Trương Lâm thì là ai?

Trương Lâm thấy trời lạnh như thế mà mẹ vẫn ra cửa chờ mình, trong lòng chua ngọt cay xông lên đầu. Bà Trương nhìn thấy Trương Lâm ăn mặc phong phanh thì rất đau lòng, nhưng thấy sau lưng con trai còn có bạn nên sợ con trai mất mặt nên nhanh chóng nói: “Mẹ vừa xuống tầng hầm lấy ít đồ, đang định đi vào thì thấy con về.”

Hòa Thuận, Hòa Bình sao không nhìn ra tâm sự hai mẹ con nhà này, giả bộ hồ đồ rồi chào tạm biệt vội vàng về nhà mình.

Trên đường về, Hòa Bình nói: “Mẹ Trương Lâm thật thương anh ta, trời lạnh như thế còn ở bên ngoài chờ anh ta.”

Hòa Thuận nói: “Vợ cũng không quản được để cho mẹ mình thiệt thòi một mối thế này, Trương Lâm cũng thật là...”

Hòa Bình nói: “Nhưng ít ra có một bên hướng về anh ta, không ép buộc anh ta, còn tốt hơn em bị kẹp ở giữa nhiều.”

Hòa Thuận nhìn Hòa Bình một cái rồi thờ dài nói: “Được rồi, em cũng mau nghĩ cách về rồi thì làm thế nào đỡ mẹ và vợ em đi.”

Hòa Bình im lặng một lát rồi nói: “Nếu vợ em giống chị dâu, mẹ mình giống bà Trương thì tốt rồi.”

Hòa Thuận cười nói: “Chú nghĩ hay nhì. Nếu có chuyện tốt như thế còn đến phiên em sao, anh là người xông đầu tiên.”

Hai anh em cười đùa với nhau thì đã đi đến cửa nhà mình. Hai người đi vào thang máy, Hòa Thuận nhớ tới cuộc điện thoại của Lưu Mai liền nói với Hòa Bình. Đã được anh trai khuyên bảo nên Hòa Bình cũng đã bớt giận. Thấy tình cảnh túng quẫn của Trương Lâm thì Hòa Bình cảm thấy thẳng băng hơn nhiều. Bây giờ còn nghe nói Văn Quân đang lo cho mình thì lòng đã muốn về nhà sớm rồi.

Mất thấy đến tầng nhà mình, Hòa Thuận hơi do dự rồi quay lại nói với Hòa Bình: “Nghiêm túc này, em đã nghĩ làm sao trấn an hai bên chưa?” Hòa Thuận là anh cả, quan điểm lớn nhất trong cuộc sống của anh là gia hòa vạn sự hưng. Cho nên anh rất không muốn thấy em trai vừa vào cửa thì đã tranh cãi ầm ĩ.

Hòa Bình nhếch mép nói: “Yên tâm đi, em đã nghĩ ra rồi.”

Hòa Thuận biết người em này thông minh, biết ăn nói hơn mình, nghe thấy chú ấy nói thế không lo lắng nữa mà móc chìa khóa ra mở cửa.

Cả hai thận trọng đi vào nhà, trong phòng khách chỉ có một mình em ba Hòa Nhạc, hơn nữa còn đang ôm ipad chơi rất tập trung nên không để ý tới hai anh trai. Hòa Thuận hơi ngửa mặt kiểu không có chí tiến thủ của Hòa Nhạc, đã 24, 25 rồi mà không có công việc đăng hoàng, suốt ngày chơi bời, mấy ngày trước anh vất vả lắm mới nhờ được bạn mình làm ở công ty nổi tiếng trong thành phố tìm một công việc cho nó, nhưng người này ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới không hề có ý muốn lập nghiệp. Hòa Thuận đang định dạy dỗ em ba không nên thân này thì lại bị Hòa Bình kéo lại. Hòa Bình rất hiểu anh mình, biết anh ấy nhìn chăm chăm vào Hòa Nhạc lòng mảy may cau lại là muốn làm gì, dù biết em trai kém cỏi nhưng lại được lòng mẹ mình, đây là lúc không bình thường nên anh không muốn gây thêm rắc rối nữa, khiến cho thím Lý có cớ làm ầm ĩ. Anh chỉ vào phòng của cha mẹ, làm khẩu hình nói với Hòa Thuận, Hòa Thuận lập tức hiểu rồi quay đầu lại lườm Hòa Nhạc một cái rồi đi về phòng mình. Hòa Nhạc chỉ lo chơi máy tính mà hồn nhiên không biết mình vừa tránh được một kiếp.

Hòa Bình đi tới cửa phòng thím Lý, rón rén nhìn quanh thì thấy mẹ đang nằm hướng vào trong, bố ở bên cạnh, anh không đi vào mà lặng lẽ đi về phòng mình.

Mặc dù Văn Quân đã được Lưu Mai báo lại, biết Hòa Bình không sao. Nhưng đã muộn thế này, lúc thấy Hòa Bình về thì rất vui mừng. Lần đầu tiên cô không nổi giận vì Hòa Bình về muộn. Hòa Bình thấy thế thì vừa mừng vừa lo vội vàng nịnh nọt dỗ cho Văn Quân vui vẻ. Hai người nói về tình hình sau lúc Hòa Bình đi ra ngoài, Văn Quân kể lại tỉ mỉ cuộc cãi vã của mình với mẹ chồng, vừa nói vánh mắt lại đỏ, Hòa Bình vội vàng dỗ hồi lâu mới để cho Văn Quân vui vẻ lại.

Hòa Bình nói: “Mẹ anh không đúng nhưng nể mặt anh bình thường làm trâu làm ngựa, chịu một chịu nhọc thì em hãy rộng lượng đừng so đo với bà.”

Mặc dù Văn Quân không tình nguyện lắm nhưng vì Hòa Bình nhân nhượng vì toàn cục nên hừ một tiếng rồi mới miễn cưỡng đáp ứng. Hòa Bình vui vẻ không khỏi hôn lên mặt Văn Quân một cái, lại bị Văn Quân véo đau đến nỗi anh nhảy bật lên. Văn Quân thấy thế liền cười to, lúc này mới chính thức hết giận đi ru con ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đấu trí

Chương 25: Đấu trí

Edit: Sakura

Beta: Vivi

Hòa Bình thu xếp hai mẹ con Văn Quân xong thì mượn cớ đi rửa mặt, rón rén đến phòng của thím Lý. Thím Lý vẫn còn tức nên đang chờ Hòa Bình về nói chuyện, Hòa Bình cũng không cho thím Lý mở miệng mà vừa vào cửa mặt đã như đưa đám, nói với hai ông bà già: “Bố mẹ, Văn Quân muốn về nhà mẹ đẻ.”

Thím Lý vừa nghe xong thì lập tức bật dậy khỏi giường: “Về nhà mẹ đẻ? Thế mà nó cũng nghĩ ra, ở cữ nhà mẹ đẻ nó định lấy hết may mắn của nhà chúng ta sao?”

Chú Lý vội vàng khuyên bà: “Đừng nóng, đừng nóng.” Sau đó quay người nói với con trai: “Sao con không khuyên con dâu? Mẹ con hơi quá, nhưng...” Còn chưa nói xong thì đã bị Thím Lý cướp lời: “Tôi quá? Tôi quá chỗ nào? Nó chửi tôi trước cơ mà, còn nói tôi sai? Các người còn nói tôi không biết điều?”

Hòa Bình không ngăn cản cũng không khuyên nhủ chờ cho thím Lý kêu gào đủ rồi mới lấp bấp nói: “Con cũng hết cách, bố mẹ cũng biết đây, Văn Quân

đủ lắm.”

Thím Lý giờ tay dùng sức chọc đầu Hòa Bình, nói kiểu chỉ tiếc rên sát không thành thét: “Con là đồ vô dụng. Sao lại sợ vợ như thế chứ hả?”

Hòa Bình nói với vẻ đau khổ: “Đây... đây không phải là di truyền từ bố sao?”

Thím Lý giận mắng: “Đời trước tôi làm cái nghiệp gì mà gặp phải con đầu sao chổi như thế chứ.”

Hòa Bình làm ra vẻ xấu hổ không chịu nổi, nói: “Mẹ, con thật xin lỗi mẹ.”

Thím Lý ủ rũ thở dài, khí thế vừa rồi cũng giảm hơn nửa.

Hòa Bình lại đổi sang biểu tình đập nôi đìm thuyền, kéo thím Lý rồi nói: “Mẹ, mẹ đừng như thế, cùng lắm con ly dị với cô ta.”

Thím Lý nghe thế thì sững sốt sau đó tỉnh hồn lại, một gia đình đang yên ổn sao nói ly dị là ly dị chứ? Thế có mà để cho người ta chê cười à? Bà tát một cái vào người Hòa Bình rồi nói: “Con điên rồi! Đứa bé còn chưa đầy tháng mà đã ly hôn, con còn để cho mẹ ra ngoài gặp người không?”

Hòa Bình nghe thấy thế mừng thầm trong lòng, ngoài miệng lại ra vẻ không buông tha: “Ai bảo cô ta khiến mẹ giận chứ? Ly hôn, phải ly hôn! Đứa bé không về con cũng không sao, con trai sao thân bằng mẹ được. Vợ có thể cưới lại, con trai có thể sinh lại, nhưng mẹ chỉ có một mà thôi.”

Thím Lý vừa nghe thấy cháu trai theo người khác, thì càng rồi lòng rồi, vội vàng quát Hòa Bình nói bậy bạ. Qua trận này, con tức giận vừa nãy cũng bất tri bất giác tiêu mất không còn mấy phần.

Cuối cùng thím Lý được Hòa Bình vừa dỗ vừa dọa cũng đành nhượng bộ “rộng lượng” tha thứ cho Văn Quân nhưng với điều kiện Văn Quân không được về nhà mẹ đẻ.

“Vâng” Hòa Bình biết chừng mực, lập tức đồng ý, còn nịnh nọt thím Lý: “Mẹ con là người khoan dung độ lượng, cô ấy còn muốn thế nào? Con đảm bảo, không cho cô ấy về thì cô ấy không được về. Nếu không nghe lời con và cô ấy đường ai nấy đi.”

Thím Lý bất đắc dĩ nói: “Được rồi, lúc này con mới sẽ diện. Sớm làm thế với vợ con thì đã không đến nỗi xám xịt như vừa rồi.”

Hòa Bình bị thím Lý đâm vào nỗi đau nên mất tự nhiên cười khan một tiếng rồi đi ra ngoài.

Trở về phòng, Hòa Bình mệt mỏi toàn thân. Anh vô lực ngã xuống giường nhưng trong lòng ổn định hơn nhiều. Rót cục đã đổ được mẹ chồng con dâu. Ngày mai liền khôi phục cuộc sống bình tĩnh. Anh nghiêng đầu nhìn thấy hai mẹ con Văn Quân đang ngủ còn nở nụ cười ngọt ngào dưới ánh đèn âm ập. Nhìn vợ con mình thì Hòa Bình cũng không khỏi mỉm cười.

Vào giờ phút này, trong gian phòng khác, Luru Mai đang nhẹ nhàng lùi từ cánh cửa khép hờ về phía giường. Hòa Thuận ở trên giường vội vàng nhắc nhở cô: “Đóng cửa đóng cửa! Cứ nghe lên mãi thế không sợ người ta cười à?”

Luru Mai nghe thấy thì vội vàng chạy về đóng cửa rồi trèo lên giường tát nhẹ Hòa Thuận một cái: “Anh không thể nhỏ tí sao? Nếu người khác nghe thấy thì sao?”

Hòa Thuận tức giận “hừ” một tiếng, nói: “Ai bảo em cứ muốn nghe lên. Nếu bị bắt thì cũng phải thôi.”

Luru Mai nghe xong thì tức giận bấu cánh tay Hòa Thuận một phát: “Rót cục anh là chồng à? Có ai nói vợ mình thế không? Vả lại em cũng chỉ quan tâm tới vợ chồng Hòa Bình thôi, sợ bọn họ lại cãi nhau tiếp mà.”

Hòa Thuận bĩu môi không thèm nói nữa. Luru Mai chợt dạ cười nói: “Được rồi, được rồi. Em thừa nhận cũng hơi tò mò, phụ nữ nào mà chả buồn đưa lên.”

Hòa Thuận kéo cô vào trong lòng nói: “Kệ người ta, chúng ta làm chuyện đúng đắn.”

Trong bóng tối, Luru Mai cười nhỏ giọng mắng một câu: “Chuyện đúng đắn gì. em thấy anh chính là không đúng đắn...” Còn chưa nói xong thì đã biến thành tiếng ** mơ hồ.

Hôm sau, Luru Mai dậy hơi muộn vì thế buổi sáng rất vội vàng, cô nhanh chóng dứt cho con ăn cơm rồi sau đó đưa Linh Linh đi nhà trẻ. Công ty Hòa Thuận cách khá xa nên từ trước đến giờ đều đi làm trước, cho nên Luru Mai phải đưa con đi nhà trẻ. Luru Mai ăn mặc tử tế cho Linh Linh rồi hai mẹ con định ra cửa thì Linh Linh đột nhiên nói: “Mẹ, buổi trưa có thể đưa cơm cho con không? Ngày hôm qua Tiểu Cúc được mẹ bạn ấy đưa cơm đến, ai cũng hâm mộ bạn ấy.”

Luru Mai nói: “nhà trẻ có cơm còn gì?”

Linh Linh nói: “Cô giáo bảo, không thể rút lại tiền cơm nhưng nếu người lớn đồng ý đưa cơm thì cũng được. Cơm của nhà trẻ toàn mấy thứ kia, con ăn phát ngấy rồi.”

Luru Mai nghiêng đầu nói với chú Lý thím Lý: “Bố mẹ, hai người buổi trưa đưa cơm cho cháu một bữa nhé, con về không kịp.”

Chú Lý đang định đồng ý thì thím Lý chen vào nói: “Sao nhiều chuyện như thế, đồ ăn ở căn tin cũng ngon mà, hồi trước bố mẹ còn ăn không đủ no, bây giờ ăn thoải mái còn kén chọn. Không thể chiều con nít, như thế dễ hư hỏng.”

Lưu Mai tức giận trừng bà một cái, biết đề bọn họ đưa cơm là không có cửa, vừa giận dỗi vừa dắt Linh Linh ra cửa.

Thím Lý nghe thấy Lưu Mai đóng cửa “ầm” một tiếng thì cũng không vui, cầm đũa ngoáy ngoáy bát cháo vừa nói: “Tức cái gì, sinh con gái còn không biết xấu hổ đòi nợ đòi kia, hừ.”

Văn Quân thấy hơi quá bèn nói: “Sinh con gái thì sao, con cảm thấy sinh con gái tốt vô cùng. Nếu sau này có thai tiếp thì con còn muốn là con gái đấy.”

Thím Lý cười nhạt nói: “Đấy là con có con trai rồi mới nói thế, nếu sinh con gái thì con lại muốn có con trai.”

Văn Quân nói: “Mẹ lạc hậu quá, bây giờ ai để ý sinh gái hay trai, thật ra thì con trai mới là gánh nặng, con gái mới tri kỷ bên mình.”

Thím Lý nói: “Con nói thế thì truyền thống ngàn năm vất đi à?”

Văn Quân nói: “Thế cũng phải xem truyền thống gì, bó chân cũng là truyền thống, đàn bà không thể ăn cơm trên bàn cũng là truyền thống, đàn ông là chủ hộ cũng là truyền thống, những thứ truyền thống này còn giữ thì mẹ có chịu được không?”

Thím Lý lập tức nghèu từ nên dứt khoát cầm đầu ăn cơm, không để ý tới Văn Quân nữa nhưng trong lòng thì ghi nợ khoản này của Văn Quân. Hòa Bình thấy thế nhanh chóng dùng cùi chỏ chọc Văn Quân thì lại bị Văn Quân đẩy về suýt nữa thì vãi cơm. Hòa Bình ủ rũ đảo cơm trong bát thầm nghĩ: Xem ra muốn đạt được cuộc sống yên tĩnh mà mình muốn thì con đường phải đi còn rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Thiếu vải bông

Chương 26: Thiếu vải bông

Edit: Sakura

Beta: Vi Vi

“Mộc Nam, gần đây có chuyện gì vui thế? lúc nào cũng thấy vui vẻ.” Mộc Nam vừa vào phòng làm việc thì đã có đồng nghiệp trên anh.

Mộc Nam cười nói: “Không phải là vui vẻ mà là rất vui.”

Đồng nghiệp cười theo: “Tôi nhìn anh càng giống như chó xám.”

Mộc Nam nghe xong thì sùng sộ lên nói: “Người nào nói, chó xám có trắng bằng tôi không?” Làm cho cả phòng cười nắc nẻ.

Thực ra Mộc Nam là người hướng nội, đứng ra thuộc về loại **, bình thường không hề miện nói lời nào, đã nói thì rất thú vị. Gần đây Mộc Nam rất vui vẻ nhưng nguyên nhân trong đó thì không đủ để nói với người ngoài. Nhắc tới đều là chuyện nhà, từ lúc bắt đầu dùng bím cho bé con vào buổi tối thì cả nhà đều rất mừng, dĩ nhiên Hân Hân là người được lợi nhất, lượng công việc buổi tối cũng được giảm đi đáng kể, chỉ cần nửa đêm thay bím một lần là được, cũng không cần 3, 4 lần thay tã. Chất lượng giấc ngủ được đề cao không nói, ngay cả tính tình cũng tốt hơn. Bây giờ Mộc Nam hàng ngày đều có thể nhận được lời nhắc nhở ám áp của Hân Hân: “Chồng à, trời lạnh nhớ mang theo khăn quàng”, “chồng à, trời mưa đấy bắt taxi mà về đừng tiếc tiền người quan trọng hơn”, “chồng ơi, thời tiết hanh khô nhớ uống nhiều nước nhé.”...

Lúc đầu mẹ chồng còn dị nghị dùng bím nhưng rất nhanh bà cũng phát hiện ra chỗ tốt của bím. Đầu tiên, dùng bím thì ban đêm Hân Hân được ngủ ngon, thời gian ngủ bù ban ngày ít đi. Mẹ chồng cũng không cần phải dành ít thời gian thay cô trông con hàng ngày. Mẹ chồng thoáng cái thấy rất tự do, có thể tự tiện dùng thời gian của mình cho nên rất hài lòng. Thứ hai, tã phải giặt phần lớn là tã đêm. Giờ đêm không cần dùng tã thì bố chồng phụ trách giặt tã cũng bớt việc đi nhiều. Hiệu quả tốt như thế nên cha mẹ chồng cũng dần cảm thấy sao mà không làm chứ?

Dùng bím khiến cho hai ông bà rảnh rỗi hơn nhiều. Hai ông bà rảnh rỗi nên bàn bạc muốn làm cái gì đó cho cháu, mẹ chồng đã muốn làm mấy bộ quần áo cho cháu trai từ lâu rồi. Ở nông thôn, tay nghề của mẹ chồng rất khá, thường thường các cô thím đều chạy tới xin bà mẫu quần áo giày dép. Quần áo cho con nhà các anh Mộc Nam hồi bé đều do bà may. Hiện tại lớn tuổi rồi, cuộc sống cũng khá hơn nên mẹ chồng ít khi làm, chỉ có bố chồng thì thoáng vinh dự được mẹ chồng làm giày thủ công cho, một, hai năm làm một đôi cũng khá rồi. Hiện nay cuộc sống trong thành phố khá thuận lợi, mấy ngày nay khá nhàn nên mẹ chồng bắt tay vào việc may quần áo cho cháu trai, một là thương cháu trai, sẵn lòng làm cho bé, thứ hai cũng để cho con dâu nhìn tay nghề của mình, không phải khoe khoang, ít nhất mình không thừa nhận là khoe khoang, chỉ muốn ra về cho con dâu xem, để cho nó thấy người làm dâu ít nhất phải biết khâu thùa.

Có ý định này, cha mẹ chồng lúc đi trên đường phố bắt đầu để ý. Đầu tiên cha chồng phát hiện ra có chỗ bán vải bông, đi lên nhìn thì thấy khá tốt, đứng

là một loại vải bông mới, vì vậy trả giá mua về một ít. Có vài bông lại trong thời tiết mùa đông, dĩ nhiên phải làm mấy cái áo bông, quần bông nhỏ rồi. Vừa vận đúng là sở trường của mẹ chồng. Ở quê không có lò sưởi, không có giường lò, chống lạnh chỉ có cái chăn bông nặng vài chục cân, ban ngày dựa vào quần áo bông thật dày. Mẹ chồng từ thời con gái hàng năm đều làm quần áo bông cho cả nhà, tay nghề tuy chưa đến mức thành thạo lành nghề nhưng cũng phải gọi là quen tay hay việc. Mẹ chồng thấy Hân Hân mua mấy bộ quần áo cho cháu rất mỏng manh, không bằng dày bằng nhà làm. Đúng dịp có vài bông thì mình có thể làm mấy bộ quần áo bông ra hồn cho cháu trai yêu quý rồi.

Mấy ngày kế tiếp, mẹ chồng đi khắp nơi tìm kim chỉ vải vóc thích hợp, nhưng mấy siêu thị bà hay đi có tất cả thế mà lại thiếu thứ bà cần.

“Siêu thị lớn như thế mà sao không có vải vóc kim chỉ chứ?” Hôm nay lúc ba bà già đi siêu thị thì mẹ chồng cứ lăm bầm câu này.

Thím Lý thính tai nghe thấy thì tò mò lại gần hỏi: “Bà tìm những thứ kia làm gì? Chẳng lẽ bà còn định thêu thùa may vá?”

Mẹ chồng nói: “Đúng rồi, tôi định may mấy bộ cho cháu.”

Thím Lý nói: “Không ngờ bà cũng có bản lĩnh này.”

Mẹ chồng nói: “Có gì kỳ lạ chứ, nếu bà muốn làm thì tôi dạy cho.”

Thím Lý bấu môi một cái rồi nói: “Bây giờ muốn mua gì mà chả có, tôi không có thời gian làm đâu. Bà đúng là mệnh khổ.”

Mẹ chồng nói: “quần áo con bà khi còn bé không phải do bà làm?”

Thím Lý vừa nghe thấy thế liền im lặng, bà chỉ giới cái miệng, làm việc nhà không xong, nhất là thêu thùa chính là điểm yếu của thím Lý, quần áo con bà từ nhỏ đều do bà nội làm, bà chưa từng động đến một ngón tay.

Bà Trương rất quen thuộc việc may quần áo, nghe thấy các bà nói chuyện thì tiếp tục đề tài mẹ chồng đã nói: “Bà muốn mua vải hả, tôi dẫn bà tới một chỗ đảm bảo bà hài lòng.”

Mẹ chồng vừa nghe thấy thế liền vui vẻ: “Chỗ nào tốt?”

Bà Trương cười híp mắt nói: “Đi cùng tôi là được.”

Ba bà già đi ra siêu thị rồi đi theo bà Trương, xuyên phố qua hẻm, lòng và lòng vòng mãi đến một ngõ nhỏ rồi lại qua mấy khúc quẹo thì chợt thấy một mảnh đất trống khá rộng ở phía trước, ba tầng trong ngoài đều là các quầy hàng ngoài trời, quán ăn vặt, quán quần áo, vật dụng hàng ngày, tạp hóa cái gì đều có cả, nhất là rau củ trái cây đều tươi xanh. Lần đầu tiên mẹ chồng đi tới chỗ này, trong lúc nhất thời nhìn hoa cả mắt, không khỏi kéo bà Trương hỏi: “Đây là chỗ nào? Sao giống hội chợ thế? Còn đông hơn cả hội chợ nữa.”

Bà Trương cười nói: “Đây là chợ tự do, đồ nhiều lại rẻ nữa, còn có thể mặc cả nữa cơ.”

Mẹ chồng vui mừng nói: “Sao bà không nói sớm có chỗ tốt thế này, còn không có mái nhà, không bị dè nén như đi vào siêu thị.” Nói xong thì không để ý tìm vải nữa mà bắt đầu đi dọc khu vực thức ăn, cầm lên bỏ xuống không biết mua cái gì cho tốt. Thím Lý ở bên khịt mũi khinh bỉ nói: “Tôi tưởng chỗ nào hóa ra dẫn tới chợ tự do. Đồ ở đây sao tốt bằng siêu thị được.”

Mẹ chồng cầm một củ cải trắng hỏi giá tiền, thấy còn rẻ hơn siêu thị thì rất vui, cho lên cân thì người ta còn cân dư nữa khiến cho bà còn vui hơn. Bà trả tiền, cho củ cải trắng vào giỏ rồi nói: “Tôi thấy đồ ở đây không kém siêu thị lắm, bà nhìn xem, nhất là rau củ quả còn tươi rẻ hơn siêu thị rất nhiều.

Ba người rời khỏi khu vực thức ăn, đi dạo vào trong, bà Trương dẫn các bà tới chỗ khu vải vóc. Thẳng một hàng có bảy tám sạp, bên cạnh còn xếp mấy bàn máy may, có nhận làm chần ga gối. Mẹ chồng ngước mắt nhìn tí mỉ trên giá, đúng là nhiều hoa văn màu sắc quá, xếp chồng vào dây thép treo cao, vì vậy vội vàng đi lên phía trước nghiêm túc chọn lựa.

Share this:

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Nàng Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.